

MUSIC BOX

MERLIN'S

WE ARE THE GOVERNMENT AND WE ROCK 'N' ROLL !

ΤΕΥΧΟΣ 14
ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1992
ΤΙΜΗ 500 Δρχ.

PAUL B. CUTLER

TOM CORA

Cpt. BEEFHEART

DIE HAUT

PIXIES

COWS

DANISH ROCK

L7

**Grind
issue**

PARTY ! OI MARSHMALLOW OVERCOAT ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΓΙΑ ΤΑ 3 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ MMB ! 20 + 21 ΝΟΕΜΒΡΗ ΣΤΟ "AN" ΜΕ SPECIAL GUESTS !

New double issue with free deluxe double album!

Hot on the heels of last year's success with „The Fourth ADventure“ follows another bonanza from those crazy Danes: 22 exclusive songs on „The Seventh ADventure“.

Russ Tolman & The Great Danes, The Sandmen, The Chevelles, Stormclouds, Chuck Prophet & The Creatures Of Habit, Outskirts Of Infinity, The Droogs, Robert Forster & Grant McLennan, The Sneetches, Excess Bleeding Heart, Whipped Cream, Reefus Moons, The Sand Rubies (formerly known as Sidewinders), The Hundred Dollar Quartet, Pale Imitation Of Love, Sun Dial, The Petals, The Walkabouts, Absolute Grey, Bedlam Rovers, The Sharing Patrol and Nikki Sudden.

Price: Dkr. 99,50 + postage. Write for details but don't forget those bloody IRCs. Limited quantities of the previous issues are still available so hurry up Harry!

Postbox 343, DK-1503
Copenhagen V, Denmark

**be
alternative!**

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. (01) 9241840

VARIOUS

Not The Singer, But The Songs

- An Alex Chilton Tribute (2LP/CD)

YOUNG FRESH FELLOWS

Somos Los Mejores (LP/CD)

CANCER MOON

Flock, Colibri, Oil (LP)

FUZZTONES

Monster A-Go-Go (LP/CD)

TOMMYKNOCKERS

Perception Is Reality (LP/CD)

ORIGINAL SINS

Out There (LP/CD)

SEBADOH

Rocking The Forest Versus Helmet (LP/CD)

ELEVENTH DREAM DAY

Making Like A Rug (12"/CD)

LOUIS TILLETT

Letters To A Dream (LP/CD)

BEASTS OF BOURBON

The Low Road (LP/CD)

MERLIN'S GRAPHICS

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

- Τα T-SHIRTS είναι μαύρα 100% cotton, με λευκό τύπωμα, σε μεγέθη Large και XLarge. Η τιμή τους είναι 1.800 Δρχ.
- Η συνδρομή γιά 6 τεύχη του Merlin's κοστίζει 3.000 Δρχ.
- Συμπληρώστε με X αυτό που σας ενδιαφέρει και δίπλα γράψτε την ποσότητα που επιθυμείτε από το κάθε μέγεθος.

ΕΙΔΟΣ

- T-SHIRT Αρνητική Στάση
- T-SHIRT Survival Kit (Fuck That Weak Shit!)
- Συνδρομή 6 τευχών Merlin's music box

ΠΟΣΟΤΗΤΑ

L	XL
☐	☐
☐	☐

Ονοματεπώνυμο . . . . .

Οδός/Αριθ . . . . .

Πόλη/Ταχ.Κωδ . . . . .

Τηλέφωνο . . . . .

Στείλτε ταχυδρομική επιταγή και αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ 27
ΑΘΗΝΑ 114 71

merlin's

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνο)
Alternative & independent magazine

Π Ε Ρ Ι Ε Χ

ΘΕΜΑΤΑ

SKELETON CREW	19
LILITH	21
PIXIES	30
COWS	32
Cpt. BEEFHEART	38
MOOSHEART FAITH	43
ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΤΟΥ MERLIN'S	60

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

L7	8
PAUL CUTLER	12
TOM CORA	16
DIE HAUT	22
LONE WOLVES	40

Τελικά καταφέραμε να κρατήσουμε την υπόσχεση που δώσαμε εξαρχής στον εαυτό μας να παρουσιάσουμε τεύχος ακριβώς ένα μήνα μετά το προηγούμενο, κάτι που φυσικά διπλασίασε τη σχιζοφρένεια που έτσι κι αλλιώς μας διέπει στην καθημερινή μας ζωή. Έλπίζουμε να καταφέρουμε να κρατηθούμε σε αυτό το επίπεδο, κάτι που αποφασίσαμε βλέποντας τον βασικό όγκο των τευχών να φτάνουν στα χέρια σας μέσα σε λίγες μόνο μέρες από την κυκλοφορία τους. Ετσι θα καθιερώσουμε μιά πιο συχνή επαφή μαζί σας και ελπίζουμε να δείτε το βήμα αυτό σαν θετικό, όσον αφορά την πληροφόρησή σας και τη διάθεσή σας.

Το MMB έκλεισε τρία χρόνια παρουσίας στα πράγματα και για μιά ακόμα φορά στέλνει την ευγνωμοσύνη του στον κόσμο που με κάθε τρόπο το υποστήριξε, αλλά και σε όσους το μίσησαν και άθελά τους το διαφήμισαν με τον καλύτερο τρόπο. Το γεγονός των τρίτων γενεθλίων του περιοδικού δε θα μπορούσε να μην γιορταστεί ανάλογα. Ετσι, στις 20 και 21 Νοέμβρη (Παρασκευή & Σάββατο) το MMB να κόψει την τούρτα του στο κλαμπ "AN" των Εξαρχείων (Σολωμού), έχοντας καλεσμένα μερικά από τα καλύτερα σύγκροτήματα της νέας rock γενιάς και guest stars τους Marshmallow Overcoat από το Τούσον της Αριζόνα, που αποτέλεσαν το εξώφυλλο του δεύτερου ιστορικού τεύχους μας και δέχτηκαν με χαρά να περάσουν και απ' την Αθήνα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής τουρνέ τους. Είμαστε σίγουροι πως οι δύο αυτές βραδιές να σας μείνουν πραγματικά αξέχαστες.

Στο σημείο αυτό θέλουμε να ευχαριστήσουμε προσωπικά μερικούς ανθρώπους που όλα αυτά τα χρόνια στάθηκαν δίπλα μας με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. So our big love and hugs to: Βασίλη Μπαμπούρη, Λάμπρο Τσάμη, Θοδωρή Κούτση, Χρήστο Δασκαλόπουλο, Μιχάλη Παπαγεωργίου, Γιώργο Μαγγανά, Μιχάλη Τζάνογλο, Μάρκο Σκουλούδη, Δημήτρη Νινίκα,

Ιδιοκτησία - Εκδοση I. Καστανάρας - B. Τζάνογλος Ο.Ε. • Αρχισυντάκτης Γιάννης Καστανάρας • Art Director Βασίλης Τζάνογλος • Διαφημιστικό τμήμα τηλ. 2134172 (6-10 μ.μ.) • Φωτογραφίες Μάρκος Σκουλούδης, Νίκος Κερκίνος, Eric Nakamura, Macioce, Sarah Garrecht, Brian Vail, Jen Harkins, Julia Hall, Robin Skjoldborg • Συνεργάτες Πέτρος Αντωνάκης, Dave Mc Conell, Γιάννης Λαδιάς, Γιώργος Πολιτόπουλος, Jean Poulsen, Piet Schaap • USA Jeff Shore (N.Y.), Tanacross (Boston), Richard Ferguson (Calif.), John Book (Seattle) FRANCE Philippe Petit (Marseilles) • Θεσσαλονίκη Μιχάλης Παπαγεωργίου,

music box

φωτογραφία εξωφύλλου : L7 / © Μάρκος Σκουλούδης

Τεύχος 14 / Νοέμβρης 1992
Issue 14 / November 1992

O M E N A ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ   ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ROCKIN' IN DENMARK 34

NEWS	6
HEAVY LOAD	25
INDIES	44
SNIFFIN' VINYL	47
TAPES KEPT A ROLLIN'	54
7" PLEASURE	55
SPACED OUT	57
SAVAGE PRESS	62

FM Διάσταση, Σερίφ Αχμέτ, Δημήτρη Βόλο, Γιάννη Νεοφώτιστο, Αιμίλιο Κατσούρη, Hanelore Thosprann, Παντελή Βαλασσόπουλο, Σπύρο Τσακίρη, Εφη και Daniel Gorney, Πέτρο Αντωνάκη, Tanacross, Σωτήρη Καραλή, Νατάσα Κυργέτσου, Γιώργο Πολιτόπουλο, Εβίτα, Γιάννη Λαδιά, Σωκράτη Καμενόπουλο, Σταύρο Νουχάκη, Σταύρο Χατζόπουλο, Νίκο Σκαρέτζο, Jeff Shore, Philippe Petit, John Book, Lou Perrez, Κώστα Καραμπέτσο, Bart Kennis, Ρίζο Τζιαμαλή, Λεωνίδα Δημακόπουλο, Αντώνη Διλιντά, Ακη Λαδικό, CD Exterminator, Θοδωρή Κρίθαρη, Γρηγόρη Βάιο, Βασίλη Τσόνογλου, Στάθη Ντόκο, Niall, Ιωάννα Σωτήρχου, Αλέκο Δράκο, Αγη Κελπέκη, Αλέξανδρο Ζ, Νέστορα Νεστορίδη, Νίκο Σαζακλή, Λίνα Ιακωβάκη, Δημήτρη Μπεξή, Tanacross, Μαριάννα Σταυροπούλου, Γιάννη Κοκκίνη, Κώστα Σεραφείμ, Βασίλη Κωνσταντουλάκη, Αλέξανδρο Ριχάρδο, Χρήστο Μπάκα, Ηρακλή Ρενιέρη, Σάκη Ευσταθίου, Αναστασία Κελαηδίτου, Semedic, V.T. Merlin, Νίκο Ταχτσίδη, Κάτια Φυντανίδη, Rolf Vasellari, Σταύρο Χατζόπουλο, Μαρία Ζογλοπίτου, Saturnalia, Πέτρο Κουτσούμπα, Γιάννα Μπαλάτσα, Γιώργο Χλωρό, Γιάννη Κοκκίνη, Χρήστο Σιγαλό, Club "Ιστορικές Εκδόσεις", Διονύση Κουνάδη, κύριο Τάσο, κύριο Μίμη και κυρία Κική, στην παρέα του Μαραθώνα, στο συνεργείο της Φώφης Καλέμη, Κατάληψη Villa Amalia, Κατάληψη Κεραμεικού, Ανωση Α.Ε., Νίκο Μπεκιράκη, Δημήτρη Δημητράκα, Γιάννη Τζελέπη, Αγγελο Γεωργιόπουλο, Sophia Possidon, Rock FM, Hxw FM, Rock Palais, βιβλιοπωλείο "Παρουσία", βιβλιοπωλείο "Solaris", σε όλα τα σπουδαία ελληνικά συγκροτήματα, σε όλα τα φανζίν εκτός από εκείνο που περιμένει την εκτέλεση της καταδίκης του, all labels, zines, & bands all over the world who keep on feeding us hot stuff, στους συνδρομητές, σε όλους όσους ξεχάσαμε και πάνω από όλους στην Πινόκια γιατί είναι αυτό που είναι !

Η ΕΚΔΟΣΗ

τηλ. 031 - 204494 U.K. Alekos Drakos, 116 Vickers Court, Whitley Close, Stanwell, Middlesex, TW 19 7DG,
tel. 0784 - 247566; fax. 071 - 4858707 • Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Γιάννης Καστανάρας •
Κεντρική διάθεση ✪ Βιβλιοπωλείο SOLARIS, Μπόταση 6, Αθήνα, τηλ. 3641065 ✪ Hitch Hike, τηλ. 9233472
• Αλληλογραφία Γιάννης Καστανάρας, Αργυρουπόλεως 27, Αθήνα 114 71 • Address Yiannis Kastanaras,
Argiroupolos 27, Athens 114 71, Greece • Merlin's Hot Line 2134172 (6-10 μ.μ.) • FAX 01 - 8312369 • D.T.P.
Γραφικές Τέχνες Βασίλης Τζάνογλος, τηλ. 8322371

n

e

w

s

Ετοιμο είναι και προβάλλεται το πρώτο φίλμ των Sonic Youth, "1991: The Year Punk Broke". Γυρίστηκε κατά την περισσή τους τουρνέ στην οποία έλαβαν μέρος και οι Nirvana που ακόμα δεν μπορούσαν να φανταστούν ούτε στα καλύτερα όνειρά τους αυτό που θα επακολουθούσε. Το φίλμ περιλαμβάνει και συνεντεύξεις με τους Dinosaur Jr. και τις Babes In Toyland.

CAPTAIN EUGENE

Οι Captain America, το βρετανικό συγκρότημα που ξεπήδησε από τις στάχτες των Vaselines, αναγκάστηκαν να αλλάξουν το όνομά τους εξαιτίας απειλής εναντίον τους εκ μέρους της Marvel Comics, υπεύθυνης για τη δημιουργία του ομώνυμου κόμικ ήρωα. Οι Captain America ονομάζονται και ηχογραφούν σαν Eugene.

DENIZ RETURNS

Μετά από αρκετά χρόνια, ο Deniz Tek, κιθαρίστας της σπουδαιότερης ίσως Αυστραλέζικης μπάντας, των Radio Birdman, επιστρέφει στη δισκογραφία με ένα νέο άλμπουμ για λογαριασμό της Id Records. Τίτλος του "Take It To The Vertical". Ο Tek ήταν ο Αμερικάνος του γκρούπ, γεννημένος στο Αν Αρμπορ του Μίτσιγκαν. Άσκει τα καθήκοντά του ως διακεκριμένος γιατρός, αλλά και σαν...πιλότος μαχητικών αεροπλάνων των ΗΠΑ!

OH, JESUS !

Επιστροφή όμως και για τους Jesus Lizard. Το γκρούπ από το Τέξας που συγκρίθηκε (άδικα) με τους Birthday Party έχει έτοιμο το τρίτο του άλμπουμ, μετά το περσινό κολασμένο "Goat". Το "Liar" που έρχεται (όπως και τα υπόλοιπα) από την Touch & Go είναι μια καταπληκτική δουλειά και πρέπει να την ακούσετε οπωσδήποτε. Τον Οκτώβρη περιόδευσαν στην Ευρώπη.

REST IN PEACE

Πέθαναν τον περασμένο Αύγουστο η κιθαρίστρια των 7 Years Bitch, Stefanie Ann Sargent και ο ντράμερ των Νεουορκέζων Unsane, Charlie Ontras. Κι στις δύο περιπτώσεις αιτία θανάτου η γαμημένη η ηρωίνη...

DISCHORD ATTACK

"Pop Man" των Circus Lupus από το Ουσισκόνσιν, και τα άλμπουμ των εξαιρετικών Nation Of Ulysses "Plays Pretty For Baby", των Severin (μέλη των Madhouse, Cereal Killer) "Acid To Ashes" και των Gray Matter "Thog".

ADDICTED AGAIN

Αν είσαστε από εκείνους που δεν έχετε βάλει μπουκά στο στόμα σας από την εποχή της διάλυσης των Jane's Addiction και ζείτε ακόμα, υπάρχει ένας σοβαρός λόγος να αναθεωρήσετε τις απόψεις σας. Κι αυτό επειδή ήδη κυκλοφορεί ένα άλμπουμ με τίτλο "Live And Rare" που περιλαμβάνει b-sides του γκρούπ καθώς και ζωντανές ηχογραφήσεις τους από το πρώτο "Lollapalooza".

CURSE !

Τελικά υπάρχει και το τίμημα της επιτυχίας και ο καημένος Kurt Cobain το πληρώνει για τα καλά. Δεν του έφταναν οι γυμνές πόζες της εγγύου συζύγου του Courtney Love για το "Vanity Fair" και τα χίλια μύρια προβλήματα που αντιμετωπίζει, προστέθηκε ακόμα μιά συμφορά. Είκοσι μέρες είχαν να πατήσουν λόγω υποχρεώσεων στο διαμέρισμά τους στο LA με την γυναίκα του και όταν τελικά επέστρεψαν βρήκαν μιά υγρασία που είχε εισβάλει από γειτονικό διαμέρισμα να έχει μεταβληθεί σε λάσπη και να έχει καταστρέψει τα tapes με τις σόλο ηχογραφήσεις του Cobain, τις κιθάρες του και το αρχείο του.

NEW RED & HOT

Ο Arik Marshall από το LA είναι ο αντικαταστάτης του κιθαρίστα των Red Hot Chili Peppers, John Fusciante. Ο Arik ήταν αρκετά γνωστός όταν έπαιξε στους Marshal Law.

CLASSIC DANZIG

Τελικά αυτός ο τύπος θα μας ταλαιπωρήσει κι άλλο για φέτος. Ο λόγος για τον Glenn Danzig, οποίος αφού μας απογίγτευσε με το πρόσφατο άλμπουμ "How The Gods Kill", τώρα ετοιμάζει κι ένα καινούργιο στο οποίο θα ασχολείται με την κλασσική μουσική και θα ονομάζεται "Black Aria". Η μαυρίλα όντως, έχει απλώσει τα νύχια της γύρω του με αποτέλεσμα ο τύπος να έχει πάρει ανάποδες. Κρίμα κι ήταν καλό παλληκάρι...

TOM DRACULA

του άλμπουμ "Bone Machine", τρέξτε προτού είναι αργά!

Βασικό ρόλο στη νέα ταινία του Coppola που θα έχει θέμα τον Δράκουλα θα κρατάει ο Tom Waits κι αν χάσατε το νέο

Τελικά μέχρι τα τέλη του Νοέμβρη θα έχει κυκλοφορήσει το νέο άλμπουμ της Αρνητικής Στάσης, αυτή τη φορά από την Αμερικάνικη Profane Existence. Ο τίτλος του θα

είναι "Spectator Of Deacadence".

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

αξιότιμος συνεργάτης του MMB Βασίλης Μπαμπούρης αδυνάτησε να μεγαλουργήσει λόγω φόρτου εργασίας και ...βραδυδρομίου !

To Survival Kit αυτού του τεύχους, μετατίθεται για το επόμενο, όπου θα επανέρθει δριμύτερο και γιορταστικό. Ο

Διορθώσεις προηγούμενου τεύχους στο κείμενο "Αοράτως Δορυφορούμενον":
1. παράγραφος 2η : "οι

λογισμοί" αντί "οι λογαριασμοί"

2. παράγραφος 3η : "οι καρυδιές" αντί "οι καρδιές"
3. τελευταία παράγραφος : "μόνο την καλή σου, καλή σου τύχη" αντί "μόνο την καλή, καλή σου τύχη"

FRIDAY THE 13th PARTY

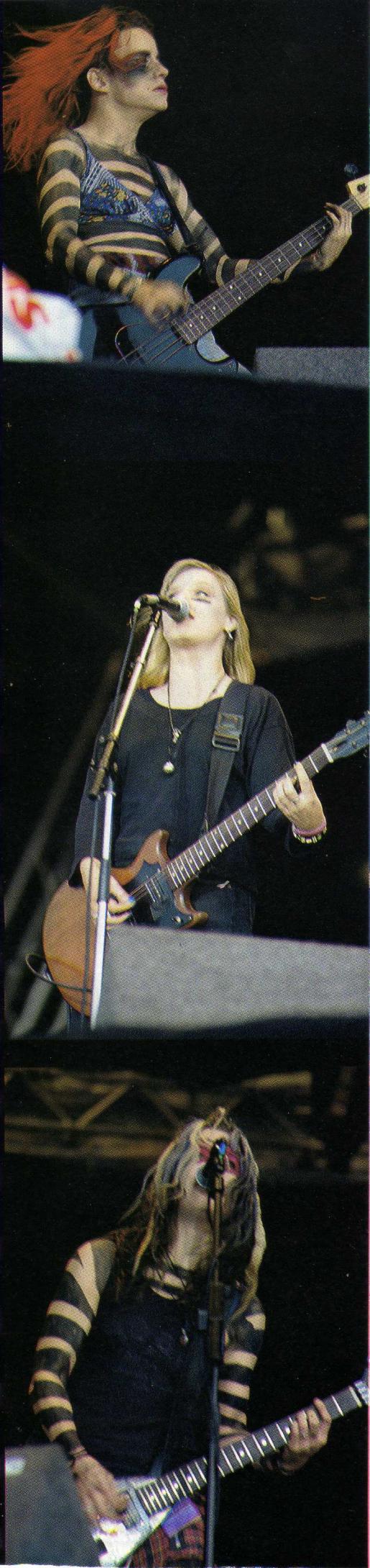
MERLIN'S MUSIC BOX
PRESENTS
8-BALL CLUB

FUCK FACE CONTROL
LET'S ROCK !!!

Cherry
BAR

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 91 & ΜΕΘΩΝΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ : JOHN BOOK : LIVE SHOTS : ΜΑΡΚΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Οι L7 είναι μιά μπάντα που απλά ροκάρει κι αν, μετά από 40 χρόνια rock 'n' roll, κάποιος πιστεύει ακόμα πως οι γυναίκες δε μπορούν να ροκάρουν, τον παρακαλώ να μη συνεχίσει το διάβασμα της συνέντευξης. Εντάξει; Ομερφα. Οι L7 ξεκίνησαν στην πατρίδα τους το Hollywood της Καλιφόρνια, σε μιά σκηνή γεμάτη όμορφα αγοράκια που ποίζαν heavy metal και τίποτε άλλο. Το ονόμα τους το διάλεξαν από μιά slang λέξη των 50's που είχε την έννοια του "σπασίκλα", απλώσαν τη πλοκάμια τους αρχικά στο LA και λόγο μετά σ' ολόκληρη την Αμερική. Κυκλοφόρησαν ένα άλμπουμ με άντρα ντράμερ, το οποίο λόγω προβλημάτων διανομής έμεινε ακυκλοφόρητο μέχρι το 1992.

Η Jennifer Finch (μπάσο/φωνή), η Donita Sparks (κιθάρα/φωνή), η Suzi Gardner (κιθάρα/φωνή) και η Dee Plakas (ντρόμπι) εντυπωτίσαν με ένα επτάϊντσο για την Sub Pop του Seattle, για να συνεχίσουν με το μίνι άλμπουμ "Smell The Magic" το 1990 για την ίδια εταιρεία. Το τελευταίο τις έκανε γνωστές στην Βορεια Αμερική και την Ευρώπη και γρήγορα άρχισαν να τουράρουν σαν τρελές, αποδεκινυσσόντας και στους πιο κακόπιστους πως στις μέρες μας, οι γυναίκες μπορούν να ροκάρουν καλύτερα από τους άντρες.

Το 1991 η μπάντα γνώρισε μεγάλη προβολή από τον Type και οσοι γνώριζαν τη μουσική τους ένοιωσαν πως οι L7 ήταν κάτι το εξαιρετικό Σύντομα πολλές γυναικείες μπάντες, το ίδιο ή λιγότερο ενδιαφέρουσες, άρχισαν να εμφανίζονται και αν και οι L7 δεν ήταν εκείνες που τα ξεκίνησαν όλα, σίγουρα η παρουσία τους ενέπνευσε κι άλλα γκρουπ να προσπαθήσουν για κάτι καλύτερο. Οι φήμες πως θα υπέγραφαν σε μεγάλη εταιρεία, επιβεβαιώθηκαν γρήγορα και οι L7 μπήκαν στην Slash, τη διανομή της οποίας έχει η Warner στην Αμερική και η London στην Αγγλία.

Το να πούμε ότι η μουσική τους είναι εντυπωσιακή, περιττεύει. Έχουν πτυχές από heavy metal, punk και hardcore και ποιός ξέρει τι άλλες κρύβουν ακόμα. Αποφύσισαν να μιλήσουν στον Type λόγω της κυκλοφορίας του τελευταίου άλμπουμ τους "Bricks Are Heavy". Οταν μου ζήτησαν να κουβεντιάσω με την Suzi Gardner έμεινα εκθαμβωτής και δε σκέφτηκα στιγμή να αρνηθώ. Η μουσική της μπάντας είναι δύνατη, ακληρη και

ατίθαση, αλλά πάνω απόλα είναι αυθεντική. Οι περισσότεροι βιάστηκαν να τις χαρακτηρίσουν σαν "Θηλυκούς Nirvana", αλλά γιατί αλήθεια οι κριτικοί δεν προσπάθησαν να δουν πως οι L7 είναι ένα συγκρότημα με δική του προσωπικότητα; Η παρακάτω κουβέντα με την Suzi κράτησε γύρω στη μιά ώρα (ξεκινώντας βάρβαρα στις 10 το πρωί) και από αυτήν πήρα μιά ακόμα καλύτερη εντύπωση για το γκρούπ

MMB: Την πρώτη φορά που άκουσα για σας ήταν στο σινγκλ "Shove" για την Sub Pop. Κατά τη γνώμη σου, πόσο πιστεύεις πως άλλαξαν οι L7 μουσικά και προσωπικά από εκείνο το δίσκο;

Suzi Gardner: Ναι, ας πούμε πως υπήρξε μιά αλλαγή στην διάνοια μας! Βλέπουμε πως εξελιχτήκαμε αρκετά. Μεγαλώσαμε σαν άνθρωποι γιατί έχουμε περισσότερες εμπειρίες, αλλά στην ουσία μείναμε ίδιες. Νομίζω πως μουσικά κάτι έγινε προς τό καλύτερο γιατί είχαμε περισσότερο χρόνο αυτή τη φορά. Το "Smell The Magic" ηχογραφήθηκε και μιξαρίστηκε σε δύο Σαββατοκύριακα, ενώ το "Bricks Are Heavy" μας πήρε συνολικά πέντε εβδομάδες. Μπορέσαμε να πειραματιστούμε σε διάφορα πράγματα, ο Butch Vig (ο παραγωγός) ήταν χάρη, η υπομονή του και η αγάπη του για τη δουλειά μας βοήθησαν πολύ.

MMB: Πως τραβήξατε εκείνη την εποχή την προσοχή της Sub Pop και φτάσατε ως το πρώτο σας -στην ουσία- άλμπουμ;

Suzi: Εδώ τα πράγματα αγριεύουν... Μέχρι τότε τα κάναμε όλα μόνες μας. Κάποια στιγμή ακούσαμε, ή μάλλον η Jennifer άκουσε, πως η Sub Pop έχει ένα τμήμα μάνατζμεντ για κονσέρτα. Πιστεύαμε πως θα μας έκλειναν στο Seattle κάποια συναυλία, αλλά ήρθαν εκείνοι να μας δουν (ο Bruce Pavitt και ο Jonathan Poneman, αφεντικά της εταιρείας) και το σώου μας εκείνο το βράδι υπήρξε καταστροφικό. Το μηχάνημα του καπνού το χειριζόταν ένας τύπος τύφλα στο μεθύσι που είχε γεμίσει όλο το χώρο, επικρατούσε χάος, αλλά τους αρέσαμε και κάπως έτσι βγήκε το "Shove".

MMB: Σκοπεύατε από την αρχή να βγάλετε το "Smell The Magic" στην Sub Pop, ή είχατε κι άλλες προτάσεις;

Suzi: Μπα, όχι. Καμμιά εταιρεία δεν ήθελε να δουλέψει μαζί μας.

MMB: Νομίζω πως αυτός ο δίσκος έκανε τον κόσμο να σας προσέξει. Εξαιτίας της Sub Pop, υπήρξαν κάποιοι που πίστευαν πως είστε από το Seattle;

Suzi: Οπωσδήποτε μας ρώτησαν τέτοια πράγματα και αρκετές φορές διαβάσαμε "οι L7 με βάση το Seattle...".

MMB: Πως ήρθατε σε επαφή με τη Slash;

Suzi: Νομίζω ότι άκουσαν για μας κι έτσι ενδιαφέρθηκαν. Κάτι τέτοιο συνέβη. Κάποιος που δούλευε εκεί θα είπε "τσεκάρετε κι αυτή τη μπάντα" κι έτσι μας πήραν. Δε νομίζω πως εύκολα θα μας έπαιρνε κάποια εταιρεία και εμείς δε θέλαμε κατευθείαν να βρεθούμε σε κάποια μεγάλη πολυεθνική όπως η Sony, η Mercury κ.λ.π. επειδή έραμε πως δε θα μας πρόσεχαν ιδιαίτερα. Αυτό που μας γοήτευσε είναι πως η Slash ξεκίνησε σαν φανζίν με άρθρα για τους X, τους Germs κι άλλα τέτοια σπουδαία ονόματα. Καταλαβαίνουν δηλαδή τι σημαίνει να είσαι εναλλακτική μπάντα και έχουν λιγότερους υπαλλήλους από την Sub Pop, αλλά η διανομή τους είναι άφογη. Δεν ξέρω πως ακριβώς μας πρόσεξαν, αν και κατά καιρούς μου έχουν πει ότι όλες οι εταιρείες ήθελαν να υπογράψουν από παλιά μαζί μας, μα δεν ήξεραν τι θα μας έκαναν. Σταθήκαμε πραγματικά τυχερές. Υπογράψαμε προτού ξεσπάσει όλη αυτή η μετα-Nirvana μανία κι αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Η Slash είναι η καλύτερη δυνατή περίπτωση. Ήταν στ' αλήθεια πολύ δύσκολη η συνεργα-

σία με την Sub Pop, είχε την έδρα της στο Seattle, δε μπορούσαμε να βρισκόμαστε εκεί συνέχεια κάνοντας δουλειές και μόνο σε περιοδεία μπορούσαμε να τους συναντήσουμε. Η Slash είναι στην πατρίδα μας, μπορούμε να βρεθούμε μαζί τους ανά πάσα στιγμή στο αγαπημένο μας Μεξικάνικο εστιατόριο.

MMB: Εχω μιά κασέτα με μερικά σκληρά μιξαρίσματα κομματιών σας, που έκανε ο Butch Vig τέσσερεις περίπου μήνες πριν βγει ο δίσκος και το κομμάτι στο οποίο είχα κολλήσει ήταν το "Wargasm", που αναμφίβολα σχετίζεται με τον πόλεμο των media κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Κόλπου. Πιστεύετε πως ανάλογα πράγματα θα μπορούσαν να βγουν εξαιτίας των ταραχών του LA;

Suzi: Βρισκόμασταν στο Αμστερνταμ τη βραδιά που ξέσπασαν, είχαμε περιοδεία. Είδα ένα μέρος απευθείας στην τηλεόραση και για μένα ήταν περισσότερο σοκ παρά θαυμασμός. Στο "Wargasm" υπάρχει αυτος ο στίχος "as long as it happens over there". Ήταν παράξενο γιατί βρισκόμουν μακριά απ' το σπίτι. Νομίζω ότι τα media φταίνε αρκετά γιατί δίνουν τρομερή έκταση σε όσα γίνονται κυνηγώντας την είδηση. Δεν τα κατηγορώ για τις ταραχές, αλλά είναι περίεργο. Ο Πόλεμος του Κόλπου φάνηκε κάπως έτσι. Εκεί χρησιμοποίησαν σχεδόν σεξουαλικά υπονοούμενα για να εκφράσουν διάφορες καταστάσεις και να δείξουν ότι αυτά ελέγχουν την κατάσταση. Το τραγούδι μας κάνει μαύρο χιούμορ περιγράφοντας όρους που χρησιμοποίησαν τα MME. Σοκαρίστηκα με την έκταση των ταραχών, της βίας και των καταστροφών, αλλά κατανοώ όλη την οργή του κόσμου. Ήταν μιά ωρολογιακή βόμβα που ετοιμαζόταν να σκάσει από καιρό. Προσωπικά δεν επικροτώ τη βία, δεν επικροτώ την ανομία. Η βία, η ανομία και η καταστροφή νομίζω ότι είναι πράγματα που δεν οδηγούν πουθενά. Δεν μούκαναν εντύπωση τα γεγονότα αυτά, στην πραγματικότητα χάρηκα που επί τέλους έγινε κάτι, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να υπάρχει κάπου ένας πόλεμος, προτού συμβούν κάποια πράγματα.

MMB: Εχεις δίκιο.

Suzi: Και σ' αυτό αναφέρεται το "Pretend We're Dead", για την απάθεια του κόσμου στην Αμερική, που σηκώνουν τα χέρια ψηλά και λένε "δε μ' ενδιαφέρει τίποτε, δε θα μιλήσω, ούτε θα ψηφίσω επειδή τα δικαιώματά μας καταπατούνται". Πιστεύω πως τα δικαιώματά μας σ' αυτή τη χώρα σιγά-σιγά εξαφανίζονται και κανείς δε διαμαρτύρεται.

MMB: Κάτι άλλο που μου αρέσει στο "Wargasm" είναι ο sampler στίχος "John, John Let's Hope For Peace" που δένει απόλυτα στο κομμάτι. Πως κατέβηκε αυτή η ιδέα;

Suzi: Ήταν της Donita που έγραψε και το κομμάτι. Είναι τρομερό τραγούδι. Ξέρεις, έπρεπε να πάρουμε διάφορες άδειες για να χρησιμοποιήσουμε το sampler με τη φωνή της Οπο και σκεφτόμασταν το όλο μπέρδεμα, αλλά τελικά η ίδια η Yoko μας τηλεφώνησε και έδωσε την έγκρισή της. Καταπληκτικό. Παίξαμε στο "Marguee" στη Νέα Υόρκη τον Μάρτη, λίγο πριν περάσουμε στην Ευρώπη και ήρθε στο σώου ο Saen Lennon, είναι μεγάλος φαν μας.

MMB: Ναι, είναι σπουδαίο κομμάτι. Οταν το άκουσα για πρώτη φορά, προπαθούσα να καταλάβω τους στίχους και πήδηξα σχεδόν απ' την καρέκλα όταν έπιασα από ποιό τραγούδι ήταν το sampler.

Suzi: Καλά που το πρόσεξες γιατί πολύς κόσμος δεν το ξέρει και νομίζουν πως είναι backing φωνητικά μέχρι να πιάσουν το δίσκο και δουν τα credits.

MMB: Στο τελευταίο σας άλμπουμ την ευχαριστείτε. Αλήθεια, πόσο η Οπο επηρρέασε τη δουλειά των L7;

Suzi: Χμμμ... Δεν είμαι πολύ κοντά στη φάση της, αλλά η Donita

και η Dee έχουν ακούσει πολλές δουλειές της. Οποιοσδήποτε κάνει κάτι μας επηρρεάζει, είναι παρανοικό όταν σκέφτομαι πόσες επιρροές έχουμε δεχτεί. Κι αυτή είναι μιά επιρροή.

MMB: "Breaks Are Heavy"... Υπάρχει κάποιο νόημα στον τίτλο;

Suzi: Οχι, τίποτε το ίδιαίτερο. Είναι από αυτές τις δηλώσεις που δεν έχουν νόημα και που όλοι ρωτούν αν υπάρχει κάποιο. Αλλά αν θέλεις κάτι γι'αυτό, όταν υπογράφαμε δίσκους στην Ελβετία, λέγαμε και διάφορες κουταμάρες για τους θαυμαστές και η Donita το έγραψε σε κάποιο δίσκο, κάτι που μας φάνηκε αστείο.

MMB: Τι σας έκανε αυτή τη φορά να δουλέψετε με τον Butch Vig;

Suzi: Μας αρέσουν εδώ και χρόνια οι δουλειές του και ασχολήθηκε με πολλά αγαπημένα μας συγκροτήματα. Χρειαζόμασταν κάποιον που θα πετύχαινε τους ήχους των κιθάρων και του

διαφορετικά κομμάτια και προσθέσαμε και τα bongos. Η ηχογράφηση μοιάζει με τις περιοδείες, υπάρχει πόνος και ηδονή κι όταν ολοκληρώνεις ένα κομμάτι αισθάνεσαι υπέροχα, αλλά κατά την ηχογράφησή του νομίζεις πως κάθεσαι στα καρφιά. Ολη η δουλειά έγινε με πολύ αγάπη. Βρισκόμασταν στο Μάντισον του Ουισκόνσιν, καταχείμωνο, έκανε κρύο και χιόνιζε και μοιάζαμε φυλακισμένες. Μέναμε σε ένα σπίτι όλες μαζί κι αισθανόμασταν σαν κοπέλλες στην εξορία της Σιβηρίας, αλλά η ευχάριστη συνεργασία με τον Butch διέλυε το κρύο.

MMB: Νομίζεις πως τα επίσημα media πάζουν σημαντικό ρόλο στην επιτυχία ενός underground γκρούπ που υπογράφει σε μιά πολυεθνική;

Suzi: Ακόμα κι αυτό να συμβαίνει, δεν αποδεικνύει τίποτα γιατί ο Túpoς ποτέ δεν είναι αλάνθαστος. Ας πάρουμε τους Fugazi που κάνουν πραγματικά εναλλακτικά πράγματα και μπορεί το

ντραμς όπως εμείς θέλαμε ν'ακούγονται και ο Butch είναι εξαιρετικά ταλαντούχος, ξέρει το στούντιο του, ξέρει που και πως να βάλει τα πράγματα. Επικοινωνήσαμε μαζί του λίγο πριν, ή λίγο μετά, ή κατά τη διάρκεια των ηχογραφήσεων των Nirvana και παραμέρισε κάποιες άλλες δουλειές που είχε για να αναλάβει εμάς επειδή ενδιαφερόταν και μας ήξερε. Σπουδαίος συνεργάτης.

MMB: Είχατε κάποια πίεση στην ηχογράφηση τη στιγμή που βρισκόσασταν σε πολυεθνική;

Suzi: Δεν το σκεφτήκαμε έτσι. Νομίζω πως ήταν ένα εξελικτικό βήμα για τις L7, κάτι που έπρεπε να γίνει ακόμα κι αν κάναμε κάποιες υποχωρήσεις. Δεν έρουμε πως θα κετευθυνθούμε στο επόμενο άλμπουμ, μπορεί να γίνει σε 8κάναλο μέσα σε κάποιο γκαράζ, εξαρτάται από το πως θα αισθανόμαστε εκείνη την εποχή. Δεν μαζεύμαστε και λέμε "ας κάνουμε ένα ραδιοφωνικό hit", ούτε προαποφασίζουμε για το image μας, είμαστε αυτό που είμαστε την κάθε στιγμή. Δεν ακολουθούμε κάποια στρατηγική στην καριέρα μας. Δημιουργούμε αυτό που δημιουργούμε.

MMB: Από τα τραγούδια του άλμπουμ ποιό ήταν εκείνο που σας κούρασε περισσότερο στην ηχογράφηση;

Suzi: To "Mr. Integrity" ήταν ένα, γιατί αποτελείται από πολλά

"Maximum Rock 'n' Roll" να τους θεωρεί σπουδαίους, αλλά οι προσβάσεις του περιοδικού είναι σχετικά λίγες κι έτσι οι απόψεις του όσο σωστές κι αν είναι περνάνε σε περιορισμένο κοινό.

MMB: Οι Ευρωπαίοι δημόσιογράφοι συνήθωσαν αντιμετωπίζουν πιό σκληρά διάφορες μπάντες. Το έκαναν και με σας;

Suzi: Οχι πολύ. Στην Ευρώπη λειτουργεί διαφορετικά το πράγμα. Είναι τόσο συνηθισμένοι να καλύπτουν διάφορα σχετικά με την Βασιλική Αυλή, ώστε πιστεύουν πως όλα πρέπει να παρουσιάζονται σαν σκάνδαλα. Αν τους βάλεις σε κατηγορία, είναι χειρότεροι από τους Αμερικάνους. Πιστεύω πως όταν είσαι δημόσιογράφος πρέπει να κάνεις συγκρίσεις, αλλά εκείνοι βάζουν στα πάντα ταμπλές. Μου κάνει εντύπωση ότι μιά χώρα έχει τρείς - τέσσερεις εβδομαδιαίες εφημερίδες, που στο καλό βρίσκουν όλο αυτό το κρέας, όλες αυτές τις

πληροφορίες; Είναι φοβερό να κάνουν πληροφόρηση τη μουσική. Κάνουν ακόμα σινγκλάκια, πολλά σινγκλάκια εκεί και ακόμα παράγουν βινύλιο, το βινύλιο είναι σπουδαιότερο από το CD.

MMB: Παίζει κάποιο ρόλο η τροφή στον τρόπο που παίζεις κιθάρα;

Suzi: Η τροφή;

MMB: Ναι.

Suzi: Νομίζω, δεν ξέρω. Οταν οι L7 ταξιδεύουν, όταν δεν παίζουμε, ψωνίζουμε ή τρώμε. Δε μπορώ να φάω πολύ πριν βγω στη σκηνή, αισθάνομαι άσχημα.

MMB: Ο Bob Dylan όταν παλιά περιόδευε είχε για γούρι μιά λάμπα. Υπάρχει κάτι που θεωρείτε εσείς κάτι ανάλογο και σας κάνει να αισθάνεστε καλύτερα;

Suzi: Ναι, αυτά τα νομίσματα που χρησιμοποιούμε στα κοινόχρηστα τηλέφωνα, τα παρκόμετρα, τα αεροδρόμια. Τα παίρνουμε και τα φοράμε. Πάνω σε κάποιο είχαμε γράψει κάποτε τις ημερομηνίες της τουρνέ και είχε πλάκα.

MMB: Αν και από παλιά υπήρχαν γυναικείες μπάντες στο rock, φαίνεται πως μέχρι τώρα, είτε τις χρησιμοποιούσαν σαν προσωπικότητες, είτε δεν τους έδιναν καμμία σημασία. Πιστεύετε ως οι L7 θα μπορέσουν να μιλήσουν σε

όσα κοριτσάκια νομίζουν πως η Paula Abdul είναι πραγματική καλλιτέχνης;

Suzi: Ξέρεις κάτι; Υπάρχει αρκετός χώρος για όλες να κάνουν αυτό που γουστάρουν. Παίρνουμε πολλά γράμματα από κοπέλες που θέλουν να φτιάξουν μπάντες κι αν εμείς αποτελέσουμε κάποιο σημείο αναφοράς, θα είναι πολύ καλό. Πολλοί μουσικοί, άντρες και γυναίκες με επιηρέασαν από τότε που ήμουν στις πάνες και με έκαναν να παίξω rock 'n' roll. Μπορεί η Abdul να επηρεάσει κάποιους ή κάποιες να το ρίξουν στο χορό.

MMB: Ακουσα πως οι Cobain και Novoselic των Nirvana επιθυμούν να αρχίσουν μιά ανεξάρτητη εταιρεία και ήδη ο Steve Turner των Mudhoney ξεκίνησε την Super-Electro Records. Εχετε σκεφτεί να κάνετε δική σας εταιρεία κάποια στιγμή;

Suzi: Δε θα με εξέπληττε το γεγονός να ξεκινούσε κάτι τέτοιο η Jennifer. Δεν ξέρω αν το έχει σκεφτεί, αλλά φαντάζομαι πως μπορεί να τα βγάλει πέρα. Τη θεωρώ σωστή κίνηση, αν κι εγώ προσωπικά δεν θα το έκανα, δεν έχω ούτε το χρόνο ούτε το χρήμα. Οι άνθρωποι φοβούνται πως το underground θα πάψει να υπάρχει επειδή το απορρόφησαν οι πολυεθνικές, εξαιτίας των Nirvana. Εγώ νομίζω πως θα συνεχίσει να είναι δυνατό και δεν πρόκειται να εξαφανιστεί ποτέ. Εγώ θέλω να ανοίξω μιά αλυσίδα σαλονιών... ΟΧΙ! (γελάει)

MMB: Πως θα ήθελες να πεθάνεις;

Suzi: Θα μου άρεσε να εκραγώ πάνω στη μύτη του Washington στο όρος Rushmore, ή να στουκάρω στα βράχια κάνοντας σερφ. Άλλα στην πραγματικότητα επιθυμώ ένα γρήγορο και ανώδυνο θάνατο. Μα θέλω να ζήσω πολλά χρόνια. Μετά από το ατύχημα που είχα χτυπώντας το κεφάλι μου στα γυρίσματα του βίντεο κατάλαβα πόσο εύθραυστη είναι η φύση μας. Αν την κρίσιμη στιγμή δεν είχα κουνηθεί δυό βήματα, πιθανόν να υπήρχε σήμερα μόνο ο τάφος μου, αλλά φαίνεται πως δεν είμαι έτοιμη να "φύγω".

MMB: Κι όταν πεθάνεις, υπάρχουν κομμάτια που θα ήθελες να παιχτούν στην κηδεία σου;

Suzi: Ισως το "Suzanne" του Leonard Cohen και κάτι των Black Sabbath. Ναι, το "Electric Funeral" των Sabbath θα ήταν γαμιστέρα όμορφο!

MMB: Ή, ίσως το "Into The Void";

Suzi: Ναι, άκουσα πως είναι από διηγήσεις. Σαν ένας σκοτεινός διάδρομος που προχωράς και στο βάθος υπάρχει φως.

MMB: Τελικά όταν ανακατεύεσαι με τη μουσική ή παίζεις

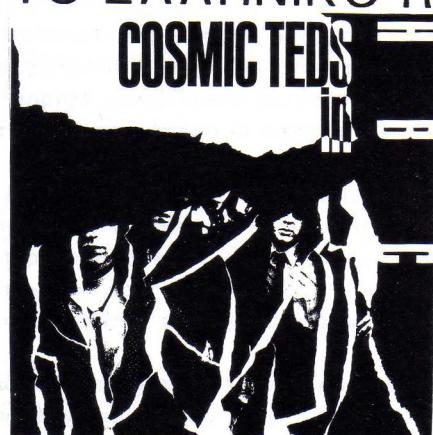
σε κάποιο συγκρότημα, υπάρχουν πολλά που σε κάνουν να απογοητεύεσαι, αλλά τελικά γίνεται κάτι και συνεχίζεις. Τι είναι αυτό που σε κάνει να βγάζεις δίσκους, να γυρίζεις τον κόσμο, να βλέπεις σώου άλλων γκρούπ και να αγοράζεις δίσκους μόλις κυκλοφορήσουν;

Suzi: Είναι σαν να έχεις ένα όνειρο και να παλεύεις να το κάνεις πραγματικότητα και να πετύχεις τους στόχους του. Οπως όταν λες: "Θεέ μου, ας πάω κάποτε τουρνέ στην Ευρώπη!" και μόλις αυτό γίνεται μπαίνεις σε κάτι καινούργιο. Τώρα όσον αφορά εμένα... Είναι πραγματικά παράξενο γιατί δεν αισθάνομαι πάντα ελεύθερη. Πάντα υπάρχει ένας τύπος πίσω από κάποιο γραφείο που κανονίζει συνεντεύξεις και φωτογραφίσεις και κάποιες φορές δεν κοιμάμαι πριν τις τρείς το πρωί. Κι όταν γίνεται τουρνέ μετά από λίγο καιρό αισθάνομαι το κορμί μου αφόρητα βαρύ και κουρασμένο, εξαντλημένο θα έλεγα, έχει και την πλάκα του, αλλά η κούραση μένει και τρελαίνομαι. Σκέφτομαι "Θεέ μου, είναι αδύνατο να βγω και να παίξω απόψε", αλλά υπάρχει και μιά φωνή που μου λέει "αυτό δεν ήθελες να κάνεις σε όλη σου τη ζωή; Θυμάσαι;". Και ύστερα βλέπω μερικούς να τραγουδάν το κομμάτι και ιδρώνω και παίρνω τα πάνω μου. Αγαπώ τη μουσική, η μουσική είναι η ζωή μου, στην ουσία είμαι άνεργη σε αυτό το σημείο. Η μουσική όπως σου είπα είναι ολοκληρωτικά πόνος και ηδονή. Μετά η τουρνέ τελειώνει και μόλις ετοιμάζομαι να ξεκουραστώ μακριά από τα κλαμπ, μαθαίνω πως παίζουν κάποιοι φίλοι και είμαι χάλια, αλλά παίρνω τα πόδια μου και πηγαίνω επειδή υπάρχουν πολλές σπουδαίες μπάντες με σπουδαία μουσική και αυτό δεν θα το άλλαζα με τίποτε, ιδιαίτερα με μιά καθημερινή κανονική δουλειά...

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- L7 LP (1988, Epitaph)
  - Shove 7" (1990, Sub Pop)
  - Smell The Magic EP (1990, Sub Pop)
  - Everglade 7"/12" (1992, Slash/London)
  - Bricks Are Heavy LP (1992, Slash/London)
  - Pretend We're Dead 7"/12" (1992, Slash/London)
- ΣΥΛΛΟΓΕΣ
- City Of L.A.: Power LP (1990, Flipside)
  - Gabba Gabba Hey LP (1991, Triple X)
  - Teriyaki Asthma Vols I-V LP (1991, C/Z)
  - Virus 100 LP (1992, Alternative Tentacles)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ROCK'N'ROLL ΑΠΟ ΤΗΝ

COSMIC TEDS
"HEARTBEATIN CRISIS"

YEAH!
"FESTIVAL"

ΕΠΙΣΗΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

TRADEMARK
"FATAL BLUES"

Η μέρα είναι Σάββατο, κοντεύει απόγευμα και εγά ψάχνω α- πελπισμένα τον Αλέξη των Drive, αφήνοντας το τηλέφωνό του να χτυπάει κάμποσες φορές χωρίς να το σηκώνει κανένας. Με έχουν πιάσει τα νεύρα μου γιατί από μέρες έχουμε κανονίσει την συνάντηση με τον Cutler, αύριο φεύγει από την Ελλάδα έχοντας ολοκληρώσει την παραγωγή του νέου δί-

Paul b. cutler

σκου των Last Drive και εγώ περνά την ώρα μου στο τηλέφωνο. Ξαφνικά... κουδούνισμα και "έρχεται ο Αλέξης!" ρωτώντας με "που είσαι ρε;". Απαντώ κόσμια, όσο δηλαδή το επιπτέρει η χρόνια γνωριμίς μας και από μέσα μου σκέφτομαι πως αν τον είχα μπροστά μου θα τον καρύδωνα. Η ειλικρινής δικαιολογία είναι πως τέλειωσαν στις 9 το πρωί τις ύστατες λεπτομέρειες του δίσκου και κοιμόντουσαν ύπνον βαρύ κι ασήκωτο...

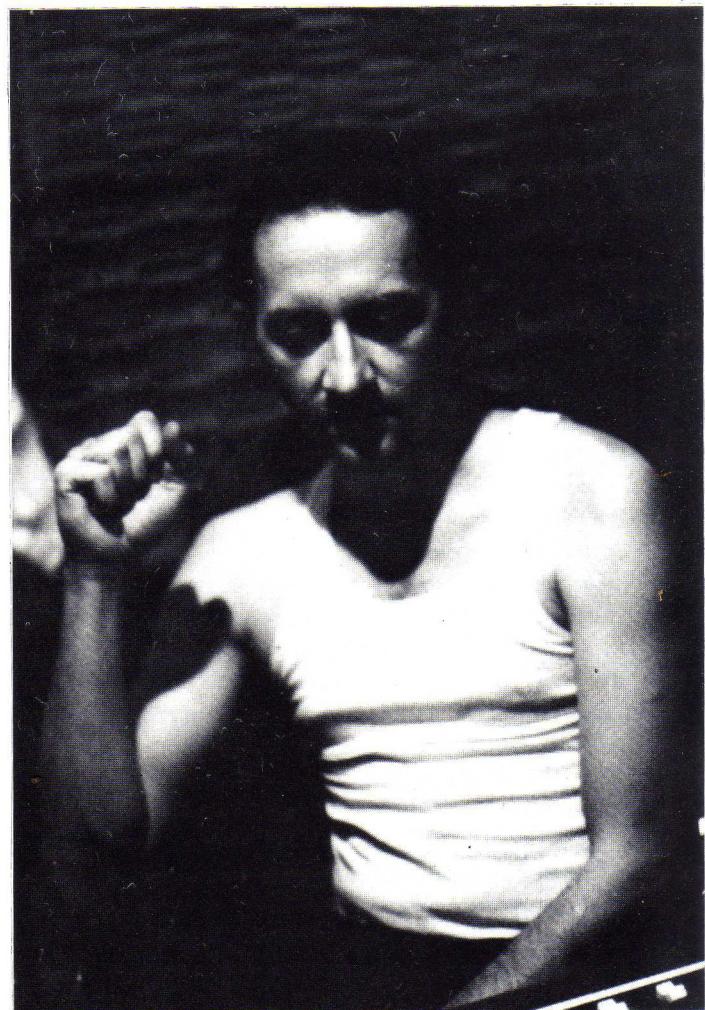
Πηγαίνοντας προς το σπίτι του, σκέφτομαι πως είναι μεν μιά ευκαιρία να μιλήσω με κάποιον που ξέρει την σκηνή του LA με όλες τις σκοτεινές και φωτεινές λεπτομέρειες και ως συνήθως δεν είμαι καθόλου προετοιμασμένος για ερωτήσεις, απλά εγκαταλείπομαι στη διάθεση του άλλου για κουβέντα. Ο Paul κι ο Αλέξης κάθονται στο σαλόνι και παρέα με το Θάνο τρώνε junk food -τροφή που τους συνόδευε καθόλη τη διάρκεια της ηχογράφησης- βλέποντας τηλεόραση. Ανακαλύπτω χωρίς πολλά-πολλά πως ο Cutler είναι ακόμα ένας φανατικός τηλεορασόπληκτος, όπως αρμόζει σε κάθε καλό ροκά. Δε λέμε και πολλά πράγματα απορροφημένοι στις απογευματινές Σαββατιάτικες μαλακίες της ελληνικής τηλεόρασης.

Που και που γελάμε και ανταλάσσουμε καμμιά άποψη πάνω σε διάφορα οπτικά θέματα. Στη συνέχεια κι ενώ ο Θάνος φεύγει για το στούντιο (ο νεότερος κάνει όλες τις βαριές δουλειές, ακόμα και τα Σαββατόβραδα), χαζεύουμε ένα βίντεο γυρισμένο στο στούντιο, η κόπια του οποίου βρίσκεται σε ένα κουτί τσόντας με τίτλο "Η Ταξιαρχία των Τσιμπουκιών". Ο, τι χρειάζεται δηλαδή για ν'ανάψουν τα αίματα.

Ο Paul B. Cutler είναι κοντός. Εχει αρχίσει να αφήνει ένα μουσάκι σατανικό και φοράει μαύρο t-shirt και σορτσάκι ανάλογο. Φοράει κάλτσες και πέδιλα. "Σκέφτομαι γεμάτος χαρά: "Ακόμα ένας Αμερικάνος". Η εμφάνισή του, σίγουρα δεν προδιαθέτει πως ο άνθρωπος αυτός στα 38 του χρόνια σήμερα, έχει παίξει σε δύο από τα σπουδαιότερα ίσως καλιφορνέζικα συγκροτήματα, χρησιμοποιώντας με διαβολικό τρόπο την κιθάρα του. Τα μάτια του είναι γελαστά και όταν μιλάει είναι τρομερά αργός και η φωνή του υπερβολικά χαμηλή. Δεν έχεις που σταματάει ο λόγος του και πάνω που ετοιμάζομαι να τον ρωτήσω κάτι, αυτός συνεχίζει την προηγούμενη, κουβέντα. Η συζήτησή μας περιστρέφεται αρχικά γύρω από την πολιτική και κατά καιρούς διακόπτεται για να δούμε εικόνες στις βραδινές ειδήσεις. Κάνουμε, εννοείται, διάφορα σχόλια. Πίνουμε μπύρα, καπνίζουμε και η ένταση φεύγει πολύ γρήγορα.

Ο Paul αναχωρεί την επόμενη για την Αμερική. Εχει να κάνει ακόμα λίγη δουλειά στο άλμπουμ των Drive και αμέσως μετά θα ασχοληθεί με το προσωπικό του που ετοιμάζει εδώ και καιρό.

"Δεν ξέρω σε ποιά εταιρεία θα βγει και μάλλον θα πρέπει ν'αρχίσω να ψάχνω. Μη νομίζεις πως είναι εύκολο για μένα να βγάλω δίσκο στην Αμερική. Δεν έχω μάνατζερ, απλά δουλεύω μαζί με πολύ καλούς φίλους που με βοηθάνε να τα βγάλω πέρα. Κι αυτό είναι ευτύχημα. Δε σκοπεύω βλέπεις, να κάνω παραγωγή στη δική μου

δουλειά. Δε μπορώ να δω αντικειμενικά τον εαυτό μου. Οπωσδήποτε θα την αναλάβει κάποιος φίλος, κάποιος που να μπορώ να εμπιστευτώ με κλειστά τα μάτια, αλλά δεν έχω ακόμα αποφασίσει."

Εδώ και πολλά χρόνια, ο Cutler εργάζεται στο Λος Αντζελες και προσπαθεί όλη του η απασχόληση να κινείται γύρω από τη μουσική.

"Μου αρέσει το Λος Αντζελες. Μου αρέσει να δουλεύω εκεί. Στη μουσική βιομηχανία, εκτός από μαλάκες, συναντάς και άκρως ενδιαφέροντες ανθρώπους. Μπορώ να σου πω πως ένα πολύ μεγάλο ποσοστό της μουσικής σκηνής αποτελείται από τέτοιους ανθρώπους."

Η τηλεόραση δείχνει σκηνές από τα γεγονότα της ΕΑΣ. Μοιραία σκέφτομαι, δε θα μπορούσα να συναντήσω καλύτερο άνθρωπο για να μιλήσω για τις ανοιξιάτικες ταραχές στο LA. Ο Cutler με ενθαρρύνει, αλλά η απάντησή του έρχεται αναπάντεχα τη στιγμή που ετοιμάζομαι να κατεβάσω μιά γουλιά μπύρα.

"Δεν ξέρω αν πραγματικά μπορώ να σου απαντήσω για όλα όσο έγιναν εκείνες τις τρεις μέρες. Δεν βρέθηκα συχνά στους δρόμους. Η τηλεόραση ασκεί μιά περίεργη γοητεία όταν έχεις να κάνεις με τέτοια ζητήματα. Εμενα σπίτι ψάχνοντας τα διάφορα δίκτυα που μετέδιδαν όλη τη φάση απ'ευθείας. Ήταν συγκλονιστικό. Ξέρεις, ή-

ταν κάπου 4.000 φωτιές αναμένες. Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν σε απόσταση αναπονής από σένα, εσύ να κάθεσαι σπίτι σου και το απολαμβάνεις καλωδιακά. Φανταστικό, να ξέρεις πως γίνονται όλα αυτά στη γειτονιά σου και συ να τα παρακολουθείς στην τηλεόραση!" Ο Αλέξης τον διακόπτει. "Νέρωνα!..."

Γελάμε και ο Paul συνεχίζει... "Ναι, όπως ο Νέρωνας... Μαγαζιά σπασμένα, λεηλατημένα. Ναι, λεηλατημένα... Αυτό ήταν και το βασικό όλης της ιστορίας. Η λεηλασία. Χιλιάδες άνθρωποι, περισσότερο Latinos παρά Μαύροι, άνθρωποι που ζουν μέσα στην εξαθλίωση, βρήκαν την ιδανική ευκαιρία να αποκτήσουν όλα τα αγαθά που ποτέ δε φαντάζονταν. Πήγαν δηλαδή για ψώνια! Είναι λάθος αυτό που λένε πως υπήρξαν πολιτικά κίνητρα πίσω από το LA. Ναι, ο Rodney King ήταν ένα θύμα των μπάτσων, αλλά αυτό που του συνέβη, είναι καθημερινό φαινόμενο στην Αμερική. Απλά έτυχε να καταγραφεί σε βίντεο. Στην ουσία οι διαδηλωτές ενδιαφέρονταν περισσότερο για τα αγαθά που έκρυβαν οι βιτρίνες... Το μόνο που με ενόχλησε προσωπικά, είναι ότι έκαψαν το αγαπημένο μου εστιατόριο..." Γελάει, για να συνεχίσει πιό σοβαρά. "Δε με ένοιαξε, κανένα δεν ένοιαξε για τα μεγάλα καταστήματα. Άλλα αυτό ήταν ένα μικρό μαγαζάκι που είχαν κάτι Αιθίοπες και το κετέστρεψαν τελείως. Άλλα όπως σου είπα, ήταν μιά εξέγερση καταναλωτικής μανίας που δεν είχε να κάνει με την πολιτική. Οι ειδήσεις προβάλλουν επεισόδια από τον αγώνα του ΠΑΟΚ. MAT τρέχουν στον αγωνιστικό χώρο με τα κλομπ υψωμένα. Ο Cutler μονολογεί "Bulgarians...", σκάμε όλοι στα γέλια κι ο Αλέξης του λέει: "Πιστεύω πως οι μισοί Ελληνες θα σε μισήσουν γι'αυτό που είπες!"

Ο Γερμανός Καγγελάριος Κολ φαίνεται στην οθόνη και μερικοί διαδηλωτές του επιτίθενται. Ο Cutler κυτάζει με προσποιητή έκπληξη και λέει: "Το κάνουν μάλλον επειδή δεν είναι πολύ... φασίστας."

Η πολιτική συνεχίζει να κυριαρχεί στην κουβέντα μας και τον ρωτάω τι σκέφτεται για την κατάσταση στην Ευρώπη.

"Μου φαίνεται λίγο τρελή. Ο άνθρωποι προσπαθούν εναγωνίως να ενωθούνε, αλλά υπάρχουν τόσες βασικές διαφορές, οικονομικές, πολιτιστικές, τρόπος ζωής. Αν κυτάξεις στη Ρωσία σήμερα, τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά. Κατά κάποιον τρόπο η Ευρώπη μοιάζει όπως πριν το έσπασμα του Δεύτερου Πολέμου. Δεν υπάρχουν πράγματα να πιστέψει ο κόσμος και η κατάρρευση του Κομμουνισμού δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να εκθέσει τον Καπιταλισμό, που χωρίς αντίπαλο πιά δείχνει όλα τα κακά του. Γίνονται ένα σωρό συγκρούσεις. Γι'αυτό και η Αμερική, που δεν κινδυνεύει από άμεσο πόλεμο, πρέπει να εφεύρει. Ετσι φτάσαμε στον Πόλεμο των Ναρκωτικών, στην Πόλεμο του Κόλπου. Αφού δεν έχει εχθρούς, πρέπει να δημιουργήσει. Η Αυτοκρατορία καταρέει. Σήμερα όλα γίνονται πολύ γρήγορα. Χρειάστηκαν 200 χρόνια για να στηθεί, αλλά το πράγμα αυτό σαπίζει με απίστευτη ταχύτητα. Μπορείς να το δεις σε κάθε τομέα. Το "Watergate" υπήρξε το τέλος της Αφέλειας. Το τέλος της εμπιστοσύνης προς την Κυβέρνηση. Κι από κει ξεκίνησε η κατάρρευση. Η εποχή του Reagan προσπάθησε να επαναφέρει τις παραδοσιακές οικογενειακές αξίες, που δεν υπάρχουν πιά γιατί έχει αλλάξει το στυλ των ζωής των ανθρώπων. Εχω φτάσει σε σημείο να πιστεύω πως την ιστορία του AIDS δεν την ξεκίνησε απλά η CIA. Ήταν και ο εμπνευστής της. Ετσι δεν προσπάθησε να το σταματήσει. Καπως έτσι κατέστρεψαν τις δύο Επαναστάσεις των sixties. Την Drug

Revolution, ρίχνοντας στην αγορά σε εξευτελιστικές τιμές πρωίνη, κοκκαίνη και όλα αυτά τα σκατά εξαφανίζοντας παράλληλα τα ψυχεδελικά ναρκωτικά. Στο LA είναι πιο εύκολο να γίνει κάποιος junkie παρά να βρει "μαύρο". Και την Sex Revolution την διέλυσαν σπείροντας το AIDS. Ο Reagan δεν ήταν τίποτε πέρα από μιά

χολυγουντιανή παραγωγή. Ενας παλιάτσος."

Ναι, Paul, αλλά η εποχή αυτή πέρασε και η Αμερική πλησιάζει στις κάλπες προσπαθώντας να βρει ένα καινούργιο δρόμο στην παγκόσμια κυριαρχία, ή να παραμείνει στον παλιό... "Ο κύριος George Herbert Bush είναι πιο εξυπνος και πολύ επικίνδυνος. Είναι κατάσκοπος... Ο κόσμος, αν το σκεφτείς, κυβερνάται από κατασκόπους. Ο Γκορμπατσώφ... Ο Γιέλτσιν... Ο Bush... είναι κατάσκοποι. Ισως ο Clinton να είναι ο νέος Πρόεδρος. Οχι πως θα είναι καλύτερος. Εδώ δε δουλεύει τίποτε σωστά στην Αμερική, γιατί να δουλέψει η Κυβέρνηση;"

Ο Paul γνωρίζει καλά τα πράγματα και μιλάει αργά αλλά σταθερά για τη Θάτσερ και όλες τις υπόλοιπες μαριονέτες της αμερικανικής κυριαρχίας. Λέει ότι η Αμερική προσπαθεί να εξαπλωθεί σαν αρρώστεια πάνω από ολόκληρο την πλανήτη και σχεδόν τα έχει καταφέρει. Η παρέα με τους Last Drive φαίνεται να τον έχει βοηθήσει στο να κατατοπιστεί απόλυτα για όλα όσα συμβαίνουν στην ελληνική πολιτική σκηνή. Στην βουβή οθόνη της τηλεόρασης οι σκηνές από το Σεράγεβο εναλλάσσονται με τις μάχες Τούρκων και Κούρδων. Πτώματα... Ο Cutler μονολογεί: "Ο κόσμος είναι ένα ευτυχισμένο μέρος..."

Κοντεύει να μας πιάσει κατάθλιψη και αποφασίζω να αλλάξω θέμα προτού μας πάρουν όλους τα κλάματα. Το να μιλήσω για μουσική με τον Paul είναι κάτι που το θέλω, αλλά συνάμα σκέφτομαι πως ο άνθρωπος θα τα έχει πει τόσο που θα έχει σιχαθεί, οπότε τον ρωτών αν τόσο καιρό που βρίσκεται στην Ελλάδα τον πλησίασαν άλλα έντυπα.

"Η σκηνή του LA... Αυτό είναι πραγματικό βασανιστήριο... Δε νομίζω πως αποτελώ μέρος της. Δεν πολυβγαίνω και έχω σταματήσει πιά να συχνάζω σε κλαμπ που παίζουν μπάντες. Δεν ακούω τόσο πολύ rock πιά. Προτιμώ τα ρεμπέτικα, ακούω πολύ ρεμπέτικα, Miles Davies, jazz, Kraftwerk."

Προσπαθώ να μπω σε διαφορετικό πνεύμα και το πρώτο πράγμα που έρχεται στο μυαλό μου είναι πάλι το LA...

"Η σκηνή του LA... Αυτό είναι πραγματικό βασανιστήριο... Δε νομίζω πως αποτελώ μέρος της. Δεν πολυβγαίνω και έχω σταματήσει πιά να συχνάζω σε κλαμπ που παίζουν μπάντες. Δεν ακούω τόσο πολύ rock πιά. Προτιμώ τα ρεμπέτικα, ακούω πολύ ρεμπέτικα, Miles Davies, jazz, Kraftwerk."

Την περασμένη φορά που βρέθηκα σπίτι του Αλέξη, πάνω σε κάποιο ηχείο είδα μια κασέτα με Αντάρτικα τραγούδια. Εμειναν έκπληκτος, αλλά πριν μιλήσω με πρόλαβε ο Αλέξης και είπε γελώντας πως την αγόρασε ο Cutler από το αεροδρόμιο και έχει ενθουσιαστεί. Ο Paul βάζει τα γέλια και ομολογεί κάπως ντροπαλά. "Ναι, μου αρέσουν. Τα βλέπω όπως βλέπω και τα τραγούδια του Hank Williams. Είναι ένα κομμάτι από την παράδοσή σας με τον ένα ή τον άλλο τρό-

πο. Η μουσική τους είναι γοητευτική. Οσο για το rock 'n' roll είναι για άλλη μιά φορά εμπορικό και έπαψε να είναι underground. Νομίζω πως το 1987 χάσαμε το τρένο. Δεν έχεις παρατηρήσει πως κάθε δέκα χρόνια κάτι πάει να γίνει, μιά επανάσταση; Το '57 με το ξεκίνημα, το '67 με την ψυχεδέλεια, το '77 με το punk, αλλά το '87 φάνηκε να χάνουμε το τρένο. Η εποχή των Guns 'n' Roses -που στην ουσία είναι κλόουν, δεν είναι αυθεντικοί- μπορεί να βοήθησε κάπως, αλλά αυτό το rock 'n' roll που παίζουν είναι πλαστό, για τον κόσμο που δεν έχει ανάγκη να βοηθηθεί από την μουσική. Σήμερα όλα φαίνονται εύκολα και αυτό είναι κακό. Δεν υπάρχει κάτι ισχυρό όπως για παράδειγμα οι Sex Pistols, που θα τραβήξει την προσοχή του κόσμου. Δεν υπάρχει κανείς σήμερα που να μπορεί να πετύχει κάτι τέτοιο."

Tου προτείνω τους Jane's Addiction σαν μιά εναλλακτική λύση ποιότητας για το rock στο τέλος των eighties.

"Οι Jane's Addiction; Ναι μου αρέσουν πάρα πολύ. Ο Perry Farrell είναι μιά καταπληκτική φυσιογνωμία και τον γνωρίζω πολύ καλά γιατί έμεινα μαζί του για ένα μεγάλο διάστημα. Πανέξυπνος άνθρωπος, αλλά δε νομίζω πως πολιτιστικά έχουν κάτι κοινό με τους Pistols. Εχει να κάνει με την

Cutler & Drive στην ηχογράφηση του "Blood Nirvana"

Τέχνη και την Εποχή το όλο πράγμα. Η Τέχνη δημιουργεί την Εποχή και η Εποχή την Τέχνη."

Υπήρχε όμως μιά έννοια της πολιτικής παλιότερα που εκφράζοταν μέσα στη μουσική.

"Ναι, κάπως έτσι γινόταν. Συγκεκριμένα ήταν ο τρόπος ζωής και κουλτούρας. Δεν ξέρω πιά πιό είναι το σημείο καμπής για το rock 'n' roll. Ισως μπάντες σαν τους Ministry των οποίων το καινούργιο άλμπουμ είναι καταπληκτικό. Ο μουσικός πρέπει να έχει υποφέρει στη ζωή του για να φτιάξει κάτι καλό. Δεν υπάρχει ποτέ η απόλυτη ευτυχία γιατί εμποδίζεται ακόμα και από το πιό μακρινό για σένα πράγμα. Οπως είπε κι ο Woody Allen: Δε θα είμαι ποτέ ευτυχισμένος όσο σκέφτομαι πως μπορεί να υπάρχει έστω κι ένας άνθρωπος στη γη που πεινάει. Κάτι τέτοιο."

Καιρός να ελαφρύνουμε (ή να βαρύνουμε;) λιγάκι τα πράγματα. Το νέο άλμπουμ των Last Drive έχει σχεδόν ολοκληρωθεί και ο Cutler δείχνει ευχαριστημένος. Οπως μου ομολογεί αργότερα σε μιά τετ α τετ κουβέντα που έχουμε, δεν έχει ακούσει ποτέ κάτι τόσο καλό από την Euphopy. "Δεν μπορούσα να πιστέψω πως αυτά τα παιδιά μέσα σε δύο χρόνια θα είχαν τόσο μεγάλη εξέλιξη", μου λέει κάποια στιγμή χαμηλόφωνα.

"Ο κόσμος δεν μπορεί να καταλάβει τις δυσκολίες του

να δουλεύεις στο στούντιο. Τρως μέρες εκεί και όταν βγαίνεις έξω δε βλέπεις τους ανθρώπους, μονάχα τις σκιές τους. Αλλά είμαι χαρούμενος με το αποτέλεσμα. Πρόκειται για ένα σπουδαίο άλμπουμ. Πολύ καλύτερο απόσσο θα μπορούσα να φανταστώ. Είναι πολύ διαφορετικό από το πρηγούμενο. Πολύ βαθύτερο. Είναι δύσκολο να το πειργάφω. Με τους Drive πέρασα πολύ καλά, κάναμε τρομερές πλάκες στο στούντιο και έχω από αυτό, κάτι που δε μου συμβαίνει συχνά στην Αμερική."

Τον ψαρεύω για την προτίμησή του σε κάποιο κομμάτι του άλμπουμ.

"Περισσότερο μου αρέσουν τα αργά κομμάτια. Υπάρχουν τρία τέτοια που είναι φοβερά. Αλλά το αγαπημένο μου είναι το "Killhead Therapy". Μεγαλείο. Δε μπορώ να πω αν υπάρχει κάποιο hit όπως για παράδειγμα το "Overloaded" από το "Blood Nirvana".

Ξαναγυρίζουμε στη μουσική και ο Cutler μιλάει για την τεχνική του να παίζει μουσική. Δεν του αρέσει η δεξιοτεχνία όταν αυτή φτάνει σε υπερβολές. Αλλά ομολογεί πως οι Genesis του Peter Gabriel του άρεσαν κάποτε. Η rap μουσική δεν τον εκφράζει γιατί δεν μπορεί να παιχτεί live. Στην αρχή τον γοήτευε, αλλά τώρα τον ενοχλεί η συμπεριφορά γύρω απ' αυτήν. Προτιμά τους πολιτικοποιημένους

rapers, οι NBA, οι Public Enemy, ο Ice-T. Τον Ice-T τον είδε σε συναυλία, αλλά ακόμα δεν έτυχε να ακούσει το "Cop Killer". Ο Αλέξης του θυμίζει πως στη Μήλο που βρέθηκαν μερικές μέρες το άκουγαν σε κασέτα. "Δεν είναι η μουσική που προτιμώ, σίγουρα. Αλλά να τι συνέβη. Οταν το άκουσα βρισκόμασταν σε ένα Μοναστήρι στην άκρη του πουθενά, ένα τόπο που σε ηρεμούσε η φύση και εννοείται πως ήταν μάλλον λάθος ακρόαση... Να βρίσκεσαι σε έναν άγιο τόπο και να ακους "Cop Killer"... Δε μου έκανε καμμία αίσθηση." Η εμπειρία του προκαλεί νέο έσπασμα γέλιων και ο Paul σηκώνεται να αδειάσει τις μπύρες που ήπιε. Παίρνουμε σειρά. Οταν ξαναγυρίζουμε μπροστά στην τηλεόραση, τον ρωτάω για τους Suicidal Tendencies, έχοντας ακούσει πως δεν τους πάει καθόλου.

"Τους σιχαίνομαι. Καταλαβαίνω βέβαια γιατί αρέσουν σε πολύ κόσμο. Ο τύπος (εννοεί τον Muir) δεν γράφει τραγούδια, απλά συνθέτει μουσικά κομμάτια και μετά ενώνει αυτά που ταιριάζουν. Μα δε νομίζω πως είναι καλός συνθέτης ούτε και συμφωνώ με το στιχουργικό μέρος των κομματιών. Με λυπεί το γεγονός πως μερικοί άνθρωποι θέλουν να είναι πάνω από τους άλλους. Και σίγουρα εκείνος με τους στίχους του δε δείχνει πως είναι ίσος με τους υπόλοιπους. Δεν μπορώ τη μουσική αυτή."

Κι ενώ ο Αλέξης κάνει πως βλέπει τη λεόραση θίγω ένα θέμα για το οποίο ξέρω πως ο Paul ενδιαφέρεται ιδιαίτερα. Οι γυναίκες σταρ...

"**H Madonna... Με όλα αυτά που φοράει μοιάζει απίθανη. Μοιάζει σαν χωριατοπούλα πόρνη από το Av Armpor που ήρθε στην Καλιφόρνια, δοκίμασε και τρείς φορές κοκαΐνη. Αλλα μ' αρέσει η Τσιτσιολίνα. Είναι υπέροχη και στην Ελλάδα είδα τις μισές της ταινίες! Εχει φαντασία. Στ' αλήθεια αγγίζει την παράξενη ψυχωτική πλευρά της φαντασίας. Είναι η καλύτερη απόλες της προρόνοστάρ. Είναι σούπερ-σταρ. Κρίμα που έφυγε από τη Βουλή γιατί είναι αμαρτία να υπάρχει η φασίστρια η εγγονή του Μουσολίνι. Φασίστρια Πόρνη..." (γελάει)**

Ο Αλέξης τον ρωτάει αν η Τσιτσιολίνα βρισκόταν στην Αμερική θα την ψήφιζαν για το Λευκό Οίκο;

"**No Way**" έρχεται ξερή η απάντηση του Paul για να συνεχίσει σε λίγο: "Η Λίντα Λόβλεις (σημ. διάσημη για την ταινία και τα βιβλία σε σχέση με το "Βαθύ Λαρύγγι" στα μέσα των seventies) δε μου αρέσει. Δεν είναι καθόλου δημιουργική.

Στο σημείο αυτό η συζήτηση εντείνεται και ο Αλέξης μου κολλάει, αποκαλύπτοντας στον Cutler αμαρτίες της παιδικής μου ηλικίας σχετικά με πράγματα που δεν μπορούν ν' αναφερθούν εδώ και αποτελούν μέρος της cult... νεανικής παράδοσής μου και εγώ του απαντώ πως ζηλεύει γιατί ποτέ δεν πήρε μέρος σ' αυτές. Πέφτει πολύ γέλιο, ο Cutler ξεκαρδίζεται ακούγοντας τις... υπερβολές του Αλέξη και εγώ ψάχνω να βρω μέρος να κρυφτώ. Του λέω πως ο Αλέξης ήταν μικρός και ο Cutler παίζει με τις λέξεις: "Α, ώστε ήσουν τόσο... μικρός;". Φτάνουμε στα όρια της λιποθυμίας, η μπύρα κοντεύει να βγει από το στόμα μου, ο Αλέξης χτυπιέται στον καναπέ κι ο Cutler γεμίζει δάκρυα. Μόλις ηρεμεί γυρίζει και μου λέει: "Αν όλα αυτά είναι αλήθεια, τότε είσαι τελείως.. παράφρων!". Όλα αυτά είναι "weird" και ρωτάμε τον Paul πως είναι να είσαι "weird" στο LA.

"**Άδυντον να πρωτοτυπήσεις εκεί. Ο, τι και να κάνεις, όπως και να ντυθείς, πάντοτε θα υπάρχει κάποιος περισσότερο "weird" από σένα. Μπορεί να προσπαθείς σ' όλη σου τη ζωή να είσαι ο πιό παράξενος, αλλά πάντα θα σε προλαβαίνει κάποιος άλλος. Ενώ στο Φοίνιξ (σημ. απόπου κατάγεται ο Cutler) είναι πανεύκολο. Ο κόσμος είναι τόσο παραδοσιακός και συντηρητικός εκεί, που ακόμα κι ένας απλός punk μοιάζει "weird"."**

Ο Paul B. Cutler δεν έπαιξε σε συγκροτήματα μέχρι τα 25 χρόνια του. Από τα δεκαπέντε μέχρι τη στιγμή που μπήκε στην πρώτη του μπάντα, ήταν κλεισμένος στο δωμάτιό του

και μάθαινε κιθάρα. Υποστηρίζει πως οι καλύτεροι μουσικοί του κόσμου δεν είναι αυτοί που φαίνονται στο κοινό, αλλά εκείνοι που μένουν μέσα στο σπίτι παίζοντας τα όργανά τους ακριβώς επειδή τα αγαπάνε. Δε νοιάζονται για τον έξω κόσμο. Ο Paul το 1974 μπήκε σε μιά μπάντα και ακολούθησαν κι άλλες μέχρι το '77, οπότε μετακόμισε στο LA. Είδε όλη

την έκρηξη του punk και του hardcore μπροστά στα μάτια του και κάθε άλλο παρά παθής έμεινε. Οι 45 Grave και λίγο μετά η συμμετοχή του στους Dream Syndicate, είναι οι καλύτερες αποδείξεις του ταλέντου του και της προσωπικότητάς του.

Μπορεί ο Steve Wynn να φαινόταν στους δεύτερους, αλλά η κιθάρα του Cutler ήταν εκείνη που δυναμίτιζε τα κομμάτια, από τη στιγμή που ο Cutler ενώθηκε μαζί τους. Με τους Dream Syndi-

cate και μερικά ανάλογα γκρούπ, ο κόσμος έμαθε ν' αγαπά ξανά τους κιθαρίστες, βλέποντάς τους όχι σαν οντότητες, αλλά σαν δημιουργούς μέσα σε ένα σύνολο.

Τα τελευταία χρόνια του Cutler έχει διαπρέψει και σαν παραγώγος. Εκτός από δουλειές των Syndicate, έχει παράγει δίσκους πολλών άλλων καλλιτεχνών. Ο ίδιος προτιμάει τις συνεργασίες του με τους Plasticland, τους Tex & The Horseheads και τους Danny & Dasty. Και μιλά με αγάπη για τα sixties.

"**Ήταν η εποχή της ωριμότητάς μου. Όλα ξεκίνησαν το 1967 κι εγώ βρέθηκα στο Γυμνάσιο από το 1967 μέχρι το 1971. Η γοητεία όλης της εποχής περασε μπροστά από τα μάτια μου. Την έζησα. Μιά καταπληκτική περίοδος για όλη την ανθρωπότητα. Πιστεύω πως όποιος τα έζησε πραγματικά, είναι αδύνατο να τα σβήσει από τη μνήμη του όσο κι αν προσπαθήσει. Και εγώ δεν έχω καμία διάθεση να κάνω κάτι τέτοιο.**"

Κάπου εδώ περνάμε στο άλλο δωμάτιο για να ακούσουμε σε κασέτα το ολοκληρωμένο αποτέλεσμα της καινούργιας δουλειάς των Last Drive. Δε θα συνεχίσω, αλλά θα αφήσω τον Θοδωρή Κούτση να ασχοληθεί μαζί του. Σίγουρα είναι ο πιό κατάλληλος να το κάνει. Ακούγοντας το άλμπουμ, το πρώτο πράγμα που με εντυπωσίασε προτού υποταχθώ ολοκληρωτικά στην γοητεία του, ήταν η δουλειά πάνω στις κιθάρες. Ο τρόπος με τον οποίο παίζουν ο Γιώργος και ο Θάνος είναι πλέον αυτός του δεξιοτέχνη και ο Cutler έχει συλλάβει απόλυτα το νόημα. Η φωνή του Αλέξη έχει γίνει πιό γλυκειά και ο Χρήστος εξακολουθεί να είναι ένας καταραμένος ντράμερ. Αισθάνθηκα περήφανος. Για πολλούς λόγους. Το ίδιο φαντάζομαι, αισθανόταν και ο Paul B. Cutler, μιά μέρα πριν αναχωρήσει για το LA...

TOM CORA TOM CORA TOM CORA TOM CORA TOM CORA TOM CORA

TOM CORA

photo : Macioce

TOM CORA

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ΜΜΒ

Ο Tom Cora σίγουρα δεν είναι και πολύ διάσημος στην Ελλάδα. Και αν δεν υπήρχε η συνεργασία του με του Ολλανδούς πανκερς Ex στη περσινή δημιουργία του LP "Scrabbling At The Lock", ελάχιστοι μυημένοι θα γνώριζαν τον πιό εμνευσμένο τσελίστα της Αμερικής.

Ο Cora γεννήθηκε στο Γιάνσεϊ Μίλς της Βιρτζίνια και αρχικά έπαιξε ντραμς σε ένα τοπικό τηλεοπτικό σώου. Απορροφήθηκε από τα blues και την country των Απαλλαχίων (χιλιμπίλι) και στα μέσα της δεκαετίας του '70 βρίσκεται στην Ουάσινγκτον να παίζει κιθάρα σε ένα jazz σχήμα. Εντελώς ξαφνικά, εγκαταλείπει την κιθάρα και πιάνει το τσέλο. Σπουδάζοντας κοντά στον Luis Garcia-Renart μελέτησε την μουσική της Ανατολικής Ευρώπης, καθώς και την τούρκικη. Επαιξε σε διάφορα συγκροτήματα και το 1979 μετακομίζει στη Νέα Υόρκη, όπου συναντιέται και συνεργάζεται με τον ιδιόρρυθμο Eugene Chadbourne, μέλους των θρυλικών Shokabilly.

Κοντά του θα συναντηθεί με κορυφαία στελέχη της μουσικής σκηνής της πόλης, όπως ο John Zorn, ο Toshinori Kondo, ο David Moss ή ο Wayne Horowitz. Ακολούθησε η δημιουργία των Curlew που εκτός από τον Cora συμμετείχαν ο Bill Laswell και ο George Cartwright, μιά ομάδα που ακόμα και σήμερα εξερευνά την μουσική του κόσμου.

Το καλοκαίρι του 1982, μαζί με τον Fred Frith, σχηματίζουν τους Skeleton Crew, στους οποίους χρησιμοποίησαν σχεδόν όλα τα υπάρχοντα όργανα. Οι Skeleton Crew δήρκεσαν 5 χρόνια, τα τελευταία δύο σαν τρίο με την προσχώρηση της Zeena Perkins, έπαιξαν εκατοντάδες κονσέρτα σε Ευρώπη, Ιαπωνία και Αμερική, ενώ τούραραν και στην Ανατολική Ευρώπη.

Παράλληλα με τους S.C., ο Cora δημιούργησε μιά μπάντα διαμαρτυρίας, με την οποία διοργάνωσε μάλιστα και μιά πορεία 20.000 ατόμων στο Στειτ Ντιπάρτμεντ, ενάντια στην εξωτερική πολιτική και τις επεμβάσεις των ΕΠΑ στην Κεντρική Αμερική. Ακολούθησαν διάφορα σχήματα, κονσέρτα σόλο τσέλο και συνεργασίες με δεκάδες άλλους μουσικούς. Τελευταίο του δημιούργημα οι Third Person, ένα τρίο που γεννήθηκε από τις live εμφανίσεις του με τον περκασιονίστα Samm Bennett.

Ο Tom Cora βρίσκεται σε διαρκή εξερεύνηση και εμείς σας παρουσιάζουμε μιά αποκλειστική συνέντευξη για το περιοδικό μας, ελπίζοντας ότι κάποτε θα πέσετε στο δρόμο του...

MMB: Θέλοντας και μη, η πρώτη ερώτηση που έρχεται στο μυαλό μου, είναι η σχετικά πρόσφατη συνεργασία σου με τους Ex. Το "Scrabbling At The Lock" είναι θαυμαστό σαν αποτέλεσμα παρ' όλο που μέχρι τότε, οι σχέσεις του Ολλανδικού αυτού συγκροτήματος με το τσέλλο, δεν ήταν και πολύ κοντινές...

Είναι μιά πολύ λογική ερώτηση και σχεδόν κάθε δημοσιογράφος που παίρνει από μένα ή απ' τους Ex συνέντευξη, αναφέρεται στη συνεργασία μας. Κι αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον γιατί δείχνει πως οι άνθρωποι που γράφουν για τη μουσική, έχουν συνήθως διαφορετικές απόψεις από εμάς. Οι Ex κι εγώ ήταν μαζί πάλλον δεν έχει και πολύ σχέση. Στην πραγματικότητα δεν το σκεφτήκαμε έτσι. Μα κάθε φορά που προσπαθούμε να εξηγήσουμε τον τρόπο προσέγγισης, οι περισσότεροι ρωτάν: "πως είχατε αυτή την τρομερή ιδέα να κολλήσετε αυτό με εκείνοι;", ή κάποιοι άλλοι φτάνουν στο συμπέρασμα: "ο πρωτοποριακός τσελίστας κι οι αναρχοπάνκς". Ποτέ μας δεν είχαμε συγκεκριμένη στρατηγική. Απλά υπήρχε αλληλοθαυμασμός.

Εκείνοι, έρχονταν στις συναυλίες των Skeleton Crew ή των Curlew κι εγώ πήγα να τους δω στη Νέα Υόρκη. Η αρχική επαφή έκεινης πρώτα απ' όλα από φιλία και προσωπικές σχέσεις. Οχι δηλαδή πως οι Ex

πήραν τους δρόμους για να βρουν τσελίστα. Χωρίς να έχουμε συγκεκριμένο πλάνο στο μυαλό μας, αρχίσαμε τις πρόβες για μιά βδομάδα και μετά δώσαμε δύο κονσέρτα. Ή! ουσία αυτών ήταν τόσο ισχυρή, που συνεχίσαμε να δουλεύουμε μαζί και πολύ γρήγορα είχαμε υλικό για να γεμίσει ένα άλμπουμ. Οπως λες κι εσύ, οι Ex δεν είχαν καμμιά δουλειά με το τσέλο. Αλλά αυτή η σκέψη δεν πέρασε στιγμή απ' το μυαλό μας. Εννοείται πως έπρεπε να προσέχουμε τον ήχο της μπάντας πολύ και να επεξεργαστούμε τα φωνητικά με τον καλύτερο τρόπο. Μπορεί όμως απλά να σταθήκαμε τυχεροί. Δεν έραμε πως ένα τσέλο θα μπορούσε κολλήσει με την φασαρία που κάνουν οι κιθάρες...

MMB: Πως αποφάσισες να εγκαταλείψεις την κιθάρα για το τσέλο;

Οταν έγινα 22 χρονών, είχα φτάσει στο σημείο να πιστεύω ότι ήμουν αρκετά καλός κιθαρίστας. Επαιζα διάφορα στυλ: blues, r & b, folk, jazz, rock. Αλλά ξαφνικά κατάλαβα πως δεν είχα ιδέα που ανήκε η δικιά μου μουσική. Ενοιωσα την τρομερή επιθυμία να ξαναρχίσω από την αρχή, απ' το σημείο "μηδέν". Ήθελα να ξεχάσω οτιδήποτε ήξερα. Σήμερα μπορώ να δω πως τότε ήμουν βαθύτατα επηρεασμένος από την ιστορική αξία της κιθάρας. Δεν μεγάλωσα ακούγοντας κλασσική μουσική. Περισσότερο άκουγα τοπικό ραδιόφωνο, soul και gospel σαν παιδί. Αλλά μιά μέρα παράτησα την κιθάρα και αποφάσισα να αρχίσω τσέλο. Αγόρασα ένα και βρήκα δάσκαλο. Μου πήρε λίγο καιρό να καταλάβω γιατί το έκανα αυτό, αλλά τώρα μπορώ να δω ότι έγινε επειδή το τσέλο δεν είχε καμμιά ιστορία, πέρα από την κλασσική παράδοση. Κι απ' τη στιγμή που η κλασσική παράδοση δε σήμαινε τίποτε για μένα, βρισκόμουν ακριβώς στο σημείο "μηδέν", ή σ' αυτό το ευρύτατο πεδίο που αναζητούσα.

MMB: Μίλησέ μου λίγο για τη συνεργασία σου με τον Fred Frith και τη δημιουργία των Skeleton Crew.

Οι Skeleton Crew ανήκουν στην ιστορία. Κράτησαν κοντά πέντε χρόνια. Τρία χρόνια σαν ντουέτο και δύο σαν τρίο με τη Zeena. Υπήρχε μιά πολύ παράξενη Χημεία, μεταξύ εμένα και του Fred. Με απλά λόγια: ο Fred ήταν ο υπέροχος φορμαλιστής κι εγώ ένας νέος άνθρωπος με πολλές ιδέες. Κι ο Fred ήξερε ακριβώς πως να δημιουργήσει από αυτές μουσική. Ήταν μιά πολύ συμβιωτική σχέση. Για μας, οι Skeleton Crew ήταν μιά απόδειξη του τι θα μπορούσε να είναι η pop μουσική. Πέρα από τις ταμπέλες "πειραματικοί", ή "πρωτοποριακοί", εμείς απλά προσπαθήσαμε να φτιάξουμε τραγούδια. Πρόσφατα άκουσα το "Learn To Talk" μετά από πολλά χρόνια. Πρόσεξα πως εύκολα μπορεί ν' ακούσει κανείς ότι αυτός ο δίσκος βγήκε επί Reagan, δηλαδή σε μιά εποχή κωμικοτραγική, μιά εποχή λυπηρή.

MMB: Είναι φανερό πως σε κατατάσσουν στην avant garde. Εσύ πως αισθάνεσαι γι' αυτό;

Οταν σταματά κανείς να ανακαλύπτει εκ νέου την γλώσσα, αυτή γίνεται εργαλείο για την απόκρυψη της αλήθειας. Αυτό αισθάνομαι για την avant garde και την ίδια γνώμη έχω και για τη γλώσσα της μουσικής.

MMB: Τι συνέβει όταν βρισκόσουν στο "Creative Music Foundation";

Οταν πήγα εκεί, το 1977, συνάντησα πολλούς ανθρώπους των

οποίων οι δίσκοι είχαν καταναλώσει αρκετές ώρες του στερεοφωνικού μου. Ξαφνικά περιτριγυριζόμουν από μουσικούς που θαύμαζα και τους θεωρούσα απόμακρους. Μα όταν τους γνώρισα από κοντά, πολλοί απομυθοποιήθηκαν και τότε άρχισα και πάλι ν' αναρρωτιέμαι ποιά είναι η δική μου μουσική. Στο CMF ισοπεδωνταν η σχέση μαθητή-δασκάλου. Ήταν μιά πραγματικά αναρχική κατάσταση κατά κάποιον τρόπο. Αλλά παράλληλα κι ένα απόλυτα μουσικό περιβάλλον, ειδικά για κάποιον σαν κι εμένα που ερχόταν από τα βουνά της Βιρτζίνια... και ήταν πολιτιστικά αποκομμένος από την μουσική που τον ενδιέφερε.

MMB: Πόσο στ' αλήθεια σ' ενδιαφέρει τη εθνική μουσική; Γνωρίζεις καθόλου την ελληνική;

Με ενδιαφέρουν όλα τα είδη της μουσικής. Και μιά και αναφέρεις εθνικές μουσικές, έχω ακούσει τα πάντα από εντελώς απαίσιες, έως εξαιρετικά εμπνευσμένες. Δεν μπορώ ν' ανεχτώ εκείνους που λένε: "αγαπώ την εθνική μουσική". Αγαπώ τη μουσική με καρδιά, ψυχή, περιπέτεια και ακεραιότητα. Δε μ' απασχολεί πολύ το στυλ. Αλλά ας απαντήσω πιο σοβαρά. Δεν ξέρω πολλά για την ελληνική μουσική, αλλά τα πρώιμα Ρεμπέτικα με συγκινούν βαθύτατα. Καλλιτέχνες όπως η Σωτηρία Μπέλλου, ο Γιάννης Παπαιωάννου, ο Στράτος (σημ. Προφανώς εννοεί τον Παγιούμπτζη κι όχι τον Διονυσίου). Πριν από χρόνια είδα ένα φίλμ, το ο "Ρεμπέτικο", μιά φανταστική ταινία με ένα υπέροχο soundtrack. Νομίζω πως την μουσική είχε γράψει κάποιος Σταύρος Ξαρχάκος (σημ. Ο Cora τον αποκαλεί Styros Arkhakos). Χρησιμοποίησε μερικούς καταπληκτικούς οργανοπαίχτες και το ηχογράφησε άφογα. Κατά τη διάρκεια των δύο χρόνων που έμεινα στο CMF έγινα πολύ φίλος με τον Τούρκο Ismet Siral. Υπήρξε τεράστια μουσική επιρροή για μένα. Ηδερε εκατοντάδες παραδοσιακά τούρκικα κομμάτια και ο ίδιος συνέθετε σ' αυτό το στυλ. Γνωρίζω πως υπάρχει μιά ισχυρή σχέση μεταξύ της Τούρκικης μουσικής και των Ρεμπέτικων κι αυτό είναι κάτι που μου το δίδαξε ο Ismet.

MMB: Ποιά είναι η μουσική που σ' ενδιαφέρει πραγματικά; Οπως είπα, όσο περνάν τα χρόνια ενδιαφέρομαι όλο και λιγότερο για το στυλ και περισσότερο για πράγματα στα οποία το στυλ γίνεται όχημα για τη μουσική τους. Βρίσκω πως τα σημαντικά για μένα πράγματα δεν εξαρτώνται πλέον απ' το στυλ. Βέβαια, διάφορα στυλ σχετίζονται με διάφορες ποιότητες. Τείνω να πιστεύω πως το "New Age" είναι μιά εξαιρετικά βαρετή μουσική, χωρίς πολιτικές κατευθύνσεις, ή πως η country & western είναι η μουσική των rednecks ορεσείβιων και κατά τα φαινόμενα έχει δεξιό πολιτικό προσανατολισμό. Μα πως μπορώ όμως, να αρνηθώ τη θέση του Hank Williams δίπλα σε καλλιτέχνες όπως ο Robert Johnson, ή η Σωτηρία Μπέλλου, απλά και μόνο επειδή τυχαίνει να είναι μουσικός country & western; Νομίζω ότι το δέσιμό μου με τους Ex έχει να κάνει με τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζω τη μουσική και τους ανθρώπους. Ενώ μερικοί ούρλιαζαν για τη συνεργασία του αμερικανού avant garde καλλιτέχνη με τους Ολλανδούς αναρχοπάνκς, εμείς είμαστε απασχολημένοι να δημιουργούμε την καλύτερη μουσική που μπορούσαμε να γράψουμε, ανακαλύπτοντας τους εαυτούς μας. Δεν ψάχναμε για στυλ, ψάχναμε για μιά σταθερή συμμαχία μεταξύ μας. Ακόμα αισθανόμασταν ότι μοιραζόμαστε κοινούς πολιτικοκοινωνικούς στόχους και ότι δεν φοβόμαστε να τους φανερώσουμε στη μουσική μας.

MMB: Πως αισθάνεται σήμερα ο Tom Cora σαν καλλιτέχνης;

Μερικές φορές αναρρωτιέμαι αν ξυπνήσω κάποιο πρωί και αποφασίσω να γίνω κηπουρός, ή επισκευαστής πλυντηρίων, ή

νοικοκυρά. Μερικές φορές παρατηρώ ότι δεν έχει σημασία αυτό που κάνεις. Η σχέση σου με τον κόσμο έχει. Αυτή τη στιγμή χρειάζομαι τη μουσική, όσο χρειάζομαι το φαγητό και τον ύπνο.

MMB: Πως είναι η ζωή στη Νέα Υόρκη για έναν αναζητητή της Τέχνης;

Η Νέα Υόρκη... Ο μύθος είναι μεγαλύτερος απ' την πραγματικότητα. Η Νέα Υόρκη είναι θύμα του Ρηγκανισμού. Είναι ακόμα ένα ζωντανό, σημαντικό μέρος, μια εξαιτίας της οικονομικής βίας που ενέσκυψε στην πόλη... δεν αποτελεί πλέον το λίκνο της κουλτούρας όπως παλιά. Για παράδειγμα, όταν μετακόμισα στη Νέα Υόρκη το 1980, κάποιος σαν κι εμένα μπορούσε να περάσει χωρίς πολλά χρήματα, να βρει ένα φτηνό μέρος να ζήσει, να πάσει μια ευκαιριακή δουλειά και παράλληλα να είναι μουσικός ή καλλιτέχνης. Υπήρχαν πολλά μέρη όπου μπορούσε να ανακαλύψεις τη μανιάκη και πολλές διασυνδέσεις μεταξύ του punk, της jazz και του rock με τις πρωτοποριακές σκηνές. Ακόμα και εμπορικά κλαμπ όπως η Danceteria ή το Mudd Club είχαν δυό-τρεις βραδιές τη βδομάδα ανοιχτές σε καλλιτέχνες όπως ο John Zorn, οι Skeleton Crew, οι DNA, οι Blood Ulmer... Σήμερα δεν υπάρχει ανάλογη σκηνή νέων μουσικών. Και οι λόγοι γνωστοί: Οικονομικά προβλήματα. Οι νέοι σήμερα δεν μπορούν να μετακομίσουν στη Νέα Υόρκη και να βρουν ένα μέρος να ζήσουν. Κι αυτή είναι μιά επικίνδυνη καλλιτεχνική κατάσταση. Οι μουσικοί της γενιάς μου δεν "προκαλούνται" από μιά νέα σκηνή καλλιτεχνών. Και ο μεγάλος κίνδυνος γι' αυτούς, είναι ο κομφορμισμός που αισθάνονται δίχως ανταγωνισμό. Πρέπει πάντοτε να υπάρχει μιά καινούργια γενιά για να δώχει τη σκόνη. Κι αυτό δεν απαντάται εύκολα στη σημερινή Νέα Υόρκη. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι υπάρχει κάπου στην Αμερική η ώθηση για κάτι νέο, αλλά η "υπερδόμηση" που χρειάζεται για να εμφανιστεί η καινούργια σκηνή δεν έχει ακόμα σταθερά θεμέλια.

ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Environment For Sextet (Zorn/Chadbourne/Kondo/Centazzo/Bradfield, Iōtus, 1979)
The English Channel (Chadbourne, Parachute, 1980)
There'll Be No Tears (Chadbourne, Parachute, 1980)
Curlew (Laswell/Cartwright, Landslide, 1980)
Archery (Parachute, 1981)
Cargo Cult Festival (Moss, Rift, 1982)
Ferdinand En Avant (Fer, Richard, RecRec, 1983)
Learn To Talk (Skeleton Crew, Rift/RecRec, 1984)
Fluvial (Hodgkinson/Janiaux, Woof, 1984)
Current Trends In Racism In Modern America (Butch Morris, Sound Aspects, 1986) The Country Of Blinds (Skeleton Crew, Rift, 1986) North America (Curlew, Moer's Music, 1986)
Live At The Western Front (No Man's Land, 1987)
LSDC & W (Chadbourne, Fundamental, 1987)
Something Out There (Zeena Parkins, No Man's Land, 1987)
Slope (Tenko, RecRec, 1987)
Nimal (Jean-Maurice Rossel, RecRec, 1987)
Abandon (Kazutoki Umez, Umiishi, 1988)
Live In Berlin (Curlew, Cuneiform, 1988)
Angel Carver (Hans Reichel, FMP, 1989)
Voix De Surface (Nimal, RecRec, 1990)
Bee (Curlew, Cuneiform, 1991)
Gumption In Limbo (Sound Aspects, 1991)
Third Person (Third Person, Knitting Factory, 1991)
Trick Moon (Third Person, Knitting Factory, 1991) Scrabbling At The Lock (The Ex, Ex/RecRec, 1991)

Η γνωστότερη avant garde μπάντα στην οποία συμμετείχε ο Tom Cora ήταν οπωσδήποτε οι Skeleton Crew, ένα σχήμα που μελέτησε την μουσική, δεχόμενο όλες τις επιρροές της. Το MMB δημοσιεύει ένα κείμενο του PIET SCHAAP για το συγκρότημα.

Οι Skeleton Crew, όπως συνήθιζε να λέει κι ο προμότερος τους "προπρόθαν από την καταρρευση των πνευμόνων σνάς κουαρτέτου". Και σε πνευμόνες αυτοί ήταν ο Fred Frith (ντράμερ) και ο Tim Schellenbaum (κιθάρα), οι οποίοι δεν πρόλαβαν να συμετάσχουν σε κάποιο κονσέρτο. Σαν αποτέλεσμα και σαν φανέρη προτάσση, κάτω από τις περιστάσεις, ο Fred Frith και ο Tom Cora, οι άλλοι

δύο του

γκρούπ,

ανακά-

λυψαν

το αμοι-

βαίο εν-

διαφέρον

τους για

τις one-man

μπάντες. Γιατί λοιπόν να μην ξεκινήσουμε από αυτή την ιδέα για να δούμε τι συμβαίνει όταν ο ένας γίνει δύο;

Για να αναγκαστούν να σοβαρευτούν, αποφασίζουν να οργανώσουν μιά ευρωπαϊκή τουρνέ και ν'αρχίσουν τη δουλειά. Μιά δουλειά πραγματικά σκληρή, τη στιγμή που μέσα σε μερικές εβδομάδες έμαθαν να παίζουν διάφορα όργανα. Για να κάνουν τη ζωή τους πιο εύκολη, την περίοδο αυτή προσλαμβάνουν τον σαξιφωνίστα/κημπορντίστα Dave Newhouse, μέλος των Muffins με τους οποίους ο Frith είχε παίξει στο άλμπουμ "Gravity". Η συνεργασία τους δεν κράτησε καιρό και λίγο μετά την τουρνέ, ο Newhouse γύρισε στην Ουασινγκτον, αλλά ήδη οι άλλοι δύο είχαν απογειωθεί. Στην πραγματικότητα, η αποχώρηση του Dave ήταν πολύ αποτελεσματική, επειδή ο Fred κι ο Tom αναγκάστηκαν να μάθουν να κάνουν περισσότερα πράγματα οι δύο τους.

Ενα κονσέρτο των Crew εκείνη την εποχή όφειλε να βασίζεται στον αυτοσχεδιασμό, αλλά είχε δουλευτεί πάνω σε ένα σκελετό διαφόρων θεμάτων. Μα ακόμα κι όταν δεν υπήρχαν συγκεκριμένα θέματα και πάλι ο αυτοσχεδιασμός είχε την ποιότητα κανονικών κομματιών. Υπήρχαν αρπαχτοί στίχοι, εκκεντρικοί φολκ ρυθμοί, επαναλαμβανόμενα ριφς και γοητευτικά ηχογραφημένα διαλείμματα. (Η Ήθική Πλειοψηφία αποδείχτηκε χρυσορυχείο!). Το κλειδί πάντοτε βρισκόταν στην αντι-

στοιχία του τσέλου, της κιθάρας, του μπάσου και των προηχογραφημένων αποσπασμάτων, με τα χτυπήματα των ντραμς. Το γεγονός ότι η πρόσδος των μουσικών σπουδών τους συνεχίζοταν και επί σκηνής ήταν ένα ακόμα συν στο χάος (και τη διασκέδαση). Γινόταν φανερό πως ακόμα κι αν το ήθελαν, ήταν αδύνατον να παίζουν διαφορετικά κομμάτια, τόσο δεμένη έβγαινε η μουσική που παρήγαγαν. Εκείνο που οι περισσότεροι μουσικοί (οι ντράμερ περισσότερο) εκλάμβαναν σαν αδυναμία, οι Skeleton Crew το θεωρούσαν δύναμη. Η αλήθεια είναι πως δεν είχαν την δυνατάτητα και την ευλυγισία να αντικαταστήσουν ένα πραγματικό ντράμερ. Άλλα όταν τα πράγματα άρχιζαν να εξελίσσονται ανάμεσα στα ντράμερ και το υτραμ, τα ντράμερ και τα άλλα όργανα, πίστεψε πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος έκφρασης. Ήμιζαν πως ήταν οι καλύτεροι ντράμερ του κόσμου! Οι ρόλοι αντιστρέοφονταν μερικές φορές τα τσέλα και

CREW

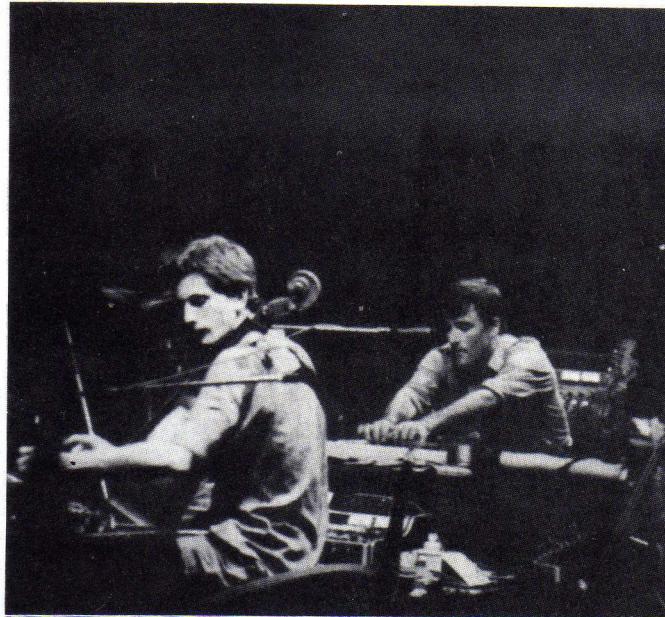
οι κιθάρες μετατρέπονταν σε ντράμερ και ήταν πλέον φυσική απόρροια ο συνδυασμός της μελωδίας και των ρυθμών. Ενα διακριτικό στυλ άρχισε να εμφανίζεται όσο η εμπιστοσύνη μέσα στο "γκρούπ" αυξανόταν.

Επειτα ήταν κι όλοι αυτοί οι θεατρινισμοί. Ένας Ιταλός κριτικός συνέκρινε την εμφάνιση των Skeleton Crew σαν ένα πλοίο μέσα

σε καταιγίδα, που όλο μοιάζει να βυθίζεται, αλλά πάντα κατά κάποιον τρόπο κατορθώνει να φτάνει στο λιμάνι ακέραιο. Η φυσικότητα σε ένα κονσέρτο των Crew ήταν αξιοσημείωτη. Κι ενώ παρακολουθούσες ένα ροκ ντουέτο που έμοιαζε με ένα ζευγάρι Don Johnsons να τραγουδάει μπροστά σε μιά συστοιχία κομπιούτερς, ξαφνικά το σκηνικό άλλαζε και οι τύποι μετατρέπονταν σε δυό τσογλανάκια που φώναζαν, κορόιδευαν και γέλαγαν με τις ίδιες τους τις μαλαγανιές.

Γρήγορα το φωνητικό μέρος έγινε αναπόσπαστο τμήμα των παραστάσεών τους. Ο

Robert Christgau το περιέγραψε σαν "αντάρτικο", γεμάτο από talk shows, στρατιωτικά εμβατήρια, με τις φωνές του Reagan, ή του Falwell και άλλων επικίνδυνων Αμερικάνων να ακούγονται από τα ηχεία ενώ οι Skeleton Crew τραγουδούσαν για την απάθεια (Not My Shoes), την υποκρισία (We're Still Free), την αποσύνθεση (Factory Song), ή τον πατριωτισμό (It's Fine). Το ντουέτο ταξίδεψε παντού από την Ισλανδία μέχρι την Οσάκα

και από το Νέουκατελ μέχρι το Νόρμαλ του Ιλινόις. Το 1984 είχαν μια σειρά περιπέτειών στην Ανατολική Γερμανία, την Πολωνία, την Ουγγαρία και την Γερμανοβασκία, όπου που επισκέφτηκαν στη διάρκεια μίας επικής διμήνης ευρωπαϊκής περιοδείας.

Ο Fish αναπολεί: "Το κονσέρτο μας στην Πράγα πήγαν παράνομο και είχε διαδοθεί στόμα με στόμα. Λίγο πριν την εμφανισή μας, το μέρος όπου θα παίξαμε, μία καλύβα Πιονιέρων, ήταν εντελώς άδειο. Και ξαφνικά, από μία ηώρα το μεσημέρι, γέμισε ασφυκτικά με κόσμο αριζόντια και κάθετα. Μερικοί σκουπιδιώσαν το ταβάνι και άλλοι με τη βία προσπαθούσαν να μην σπάσουν κάποιο τζάμι από την πλευρή των μπροστινών. Ήτοι καναριά τα ώσου και μετά πέρασαμε σε ένα διπλανό δωματιό που υποτίθεται πως αποτελούσε το καμαρίνι μας και ακούγαμε γεμάτοι ικαναποίηση τα χειροκρότηματα του κόσμου και έγινε πράγμα και εμείς βγαλαμε τα κεφάλια μας εξω και ο χώρος είχε αδειάσει ξαφνικά, όπως είχε γεμίσει, σα να αντιρευτήκαμε το όλο πράγμα!"

Το ίδιο βράδυ έπρεπε να περασουμε στην Ουγγαρία, αλλά οι συνοριακοί φρουροί υποψιάστηκαν όταν είδαν δυό ανθρώπους να κουβαλάνε τόσα μπαγκάζια και μας είπαν: "Αν είστε μουσικοί, πάλετε μας κάτι" λένε εχαμε φλλή ικλαγή. Ήταν μία τα ένημερώματα, Νοέμβρης μηνας, παγωνιά και το μέρος γυρωνέρημο. Το κοινό μας, τέσσερις παθητικοί ατρατιώτες με γκρι στολές και πιμαυτομάτα οπλά στα χέρια και όυδο οδηγοί, ένας Ουγγρος και ένας Τσεχος που στέκονταν στο κρύο με την αγάσα πιασμένη, λες και είχαν βγει από κάποια ακλύ του Le Carré και εμείς πάιξαμε το "New Orleans Bump" του Jelly Roll Morton με βιολί και ακορντεόν. Ήταν το μόνο στο ρεπερτόριο μας που δε χρειαζόταν εντοχήτες και φαινόταν αρκετά ζλάβικο, κατί που ίσως να βρηθούσε... Τέλος πάντων, μας άφησαν να περάσουμε χωρίς να σκάσουν χαμόγελο."

Τα γεγονότα αυτά σημάδεψαν το τέλος μίας μακράς και δημιουργικής περιόδου. Μετά από δυο χρόνια συνεχών συναυλιών και τουρνέ, ο Tom κι ο Fred είχαν αναπτύξει ισχυρούς διεσπόμενους μεταξύ τους. Αρχίσαν να σκέφτονται τι άλλο θα μπορούσαν να κάνουν σαν ντουέτο. Η απάντηση ήταν "ας γίνουμε τρίο" κι ήταν το 1985 ενώθηκαν με τη Zeena Parkins που έπαιξε αρμόνικα κημπορύτες και ακορντεόν.

Ήταν σαν να ένα νέο ξεκίνημα. Ο ρόλος του ντράμερ τώρα, μοιράζοταν σε τρία ατόμα και στα πλαίσια του "αυτοσχέδια-σμού", η Zeena άρχισε να παίζει μια home-made αρμόνικα. Και η μεν και οι δε έκαναν αρκετές υποχωρήσεις για το συμφέρον του υκραυγή και η κατάληξη ήταν μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα δημιουργήματα της εποχής.

Μέχρι τώρα, ο αυτοσχέδιασμός τους υποχρέωνε να φτιάχνουν καμπάτια με τη μία και μόνα οι ατίχοι ήταν προετοιμασμένοι συσταστικά, αλλά αυτό αύντομα άλλαξε και οι νέες συνθέσεις (Man Of Monkey, Dead Sheep) ήταν περισσότερο σοφιστικές και λιγότερο αναρχικές. Τραγουδία απώς τα "You May Find A Bed" και "The Bras Of Japan". Ήταν λίγο καιρό πριν αδιανότη για το ντουέτο. Αρχίσαν να ακούγονται σχεδόν σαν μία ρακ μπάντα.

Φαίνεται πώς όλη αυτή η επιτυχία που άρχισε να αποκτά το τρίο, υπήρξε τελικά και η αντίδρασή του, με το να αταμάτησε να παίζει. Ο ελεγχας αντικατέστησε την προηγουμένη χιουμοριστική κατάσταση, τέτε που οι Skeleton Crew ούτε ηθεραν αλλά ούτε και ενδιαφέρονταν για το επόμενο βήμα τους. Αρχίσαν να τίθενται ζητήματα ενός κανονικού ντράμερ και όλη τους η

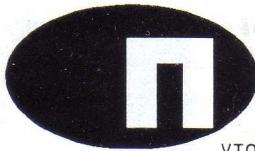

SKELETON CREW

στάση έδειχνε μακριά από όλα όσα επικρατούσαν τον πρώτο καιρό. Το κατάλαβαν γρήγορα και μιά ωραία μέρα αποφάσισαν να σταματήσουν.

Κυτάζοντας πίσω σήμερα, μου φαίνεται πως οι Skeleton Crew αποτέλεσαν ένα αγκάθι στην εποχή του Reagan, που σήμερα φαντάζει ακόμα πιό απειλητική. Οποία γελοιότης χαρακτήρων! Haig, Schultz, Abrams, Weinberger, Watt, Kirkpatrick... Οποία ακαταλληλότης και ασχετοσύνη! Οποία απάνθρωπη υποκρισία! Και συνάμα, οποία έμπνευση για την καλλιτεχνική κοινότητα! Η εποχή του Reagan έχει τελειώσει και ας μην έχετε καμμία αμφιβολία για το πως βρισκόμαστε στην εποχή του Γκορμπατώφ, είτε αυτός επιβιώσει, είτε όχι (Σημ. Το κείμενο είναι γραμμένο το 1988). Αλλά εάν ο Quayle γίνει Πρόεδρος, τότε δεν θα υπάρξει σίγουρα η ανάγκη για τον επανασχηματισμό των Skeleton Crew και το ξεκίνημα μίας νέας επικίνδυνης ζωής γι'αυτούς:

ολλοί έχουν την αντίληψη πως στην Ιταλία δεν υπάρχει τίποτε το σοβαρό, από μουσικής πλευράς τουλάχιστον. Ακούγοντας το όνομα της γειτονικής μας χώρας, ανατρέχεις σε φεστιβάλ του Σαν Ρέμο, στον Ντομένικο Μοντούνιο, τον Αντριάνο Τσελεντάνο, τον Άλ Μπάνο και τη Ρομίνα και όλους αυτούς που στοίχειωσαν την παιδική ηλικία πολλών από μας.

Τα 90's όμως έχουν μπει για τα καλά και στην Ιταλία και το rock κάνει προσπάθειες να ξεπεράσει όλα αυτά τα ονόματα, όπως κάτι ανάλογο συμβαίνει κι εδώ όταν προσπαθούμε να πείσουμε τα μικρά παιδάκια ότι rock δεν είναι ούτε ο Καρβέλας, ούτε ο Ζουγανέλης. Ενωμένοι λοιπόν, στον κοινό αγώνα, έτσι για να μην ξεχνάμε πως una fazza, una razza.

Ανεξάρτητη rock σκηνή λοιπόν, υπάρχει και στην Ιταλία και αν στο περασμένο τεύχος οι Nicotine Spyral Surfers σας έπεισαν να βρείτε κάποιο δισκάκι τους, οι (η) Lilith μπορεί να βρεθούν ακόμα πιο εύκολα. Και αυτό δε, είναι το όνομα μιάς κοπέλλας (μεγαλοκοπέλλας δηλαδή!) η οποία έπαιξε ένα αρκετά σοβαρό ρόλο στο ιταλικό underground, μάς και από το 1981 μέχρι το 1989 υπήρξε τραγουδίστρια των Not Moving. Μιά μπάντα που έκανε πολλές ευρωπαϊκές και ιταλικές τουρνέ, κέρδισε γρήγορα τη συμπάθεια καλλιτεχνών όπως οι Johnny Thunders, Clash, Celibate Rifles, παίζοντας κάτι ανάμεσα σε Jimi Hendrix meets punk-Stones-surf πράγματα που ως γνωστόν αρέσουν σε κάθε οπαδό του rock 'n' roll.

Οι Not Moving διέλυσαν το 1989 και η Lilith, τραβώντας μαζί και την γοητεία της, αποφάσισε να φτιάξει ένα δικό της project που θα έπαιρνε το όνομά της. Μάζεψε γύρω της μερικους αξιόλογους μουσικούς και έβαλε μπροστά, έχοντας ήδη αξιόλογες προσπτικές.

Πρώτη δουλειά του γκρούπ πρότεινε το "Hello! I Love Me", ένα EP με πέντε κομμάτια στα οποία δεν κρυβόταν με τίποτα η αγάπη της για την Marianne

Faithful τον Dylan, αλλά και το σύγχρονο αμερικανικό rock οπως αυτό εκφράζεται με συγκροτήματα σαν τους οι Giang Sand, και τους Walkabouts. Ενας συνδυασμός αμερικανικών blues και folk ευρωπαϊκών... προαδιαγραφών!

Το Νοέμβρη του 1991 κυκλοφορεί το σινγκλ "Venus In Furs / Tombstone Blues" με ανάλογες διασκευές στα κομμάτια των Velvet Underground και του Bob Dylan που κόβεται για την Face Records (όπως εξάλλου και το EP), αφεντικό της οποίας είναι ο Tony Face, ντράμερ του γκρούπ. Εκτός από μόνο του, το εππάντισο κυκλοφορεί και μαζί με το ανεξάρτητο ιταλικό περιοδικό "Urlo", καταξιώνοντας το όνομά τους οριστικά πλέον στους κύκλους της ιταλικής μουσικής σκηνής.

Τον Μάρτη του 1982, το πρώτο άλμπουμ είναι γεγονός και γίνεται δεκτό με ενθουσιασμό από σύσσωμο τον ιταλικό Τύπο. "To Lady Sings Love Songs" είναι μιά πραγματική αποκάλυψη. Η Lilith είναι η θηλυκή ενσάρκωση του Tom Waits, ποτό και τσιγάρο, μιά Εντίθ Πιάφ της εποχής μας, μιά φωνή φτιαγμένη να συγκλονίζει, ένα πρόσωπο που αναδίδει να μοναδικό ερωτισμό και δύναμη. Το "Venus In Furs" έχει την τιμητική του στο δίσκο, δίπλα στο "Cocksucker Blues" των Rolling Stones και κομμάτια της μπάντας όπως τα "Little Louise", "Bourballad", "Spanishshuffle" προσθέτουν ακόμα μεγαλύτερη ψοντεία στο παράξενο πρόσωπο της Lilith. Η ιταλική τουρνέ που ακολούθησε την κυκλοφορία του άλμπουμ ήταν κάτι παραπάνω από ικανοποιητική, ενώ ακολούθησαν συνεντεύξεις και παρουσιάσεις του γκρούπ σε ραδιόφωνο της Καλιφόρνια (Αμερικάνοι που ψοφάνε για Ευρωπαίους που τους μιμούνται).

Δεν γνωρίζουμε πόσοι από σας έχετε διάθεση να εντρυφήσετε στις μοναδικές στιγμές που χαρίζει η φωνή της Lilith. Αν παρ'ελπίδα, κάποιος δίσκος της πέσει στα χέρια σας, μη διστάσετε να τον ακούσε-

τε. Ισως ανακαλύψετε κάποια πράγματα που τόσο καιρό έφευγαν από την ακουστική σας τέρψη...

DIE Haut

Η πρώτη φορά που ακουσα τους Die Haut, ήταν στο άλμπουμ τους "Burnin' The Ice" που είχα αγοράσει από το "Παρά Πέντε" (τότε πούλαγε και δίσκους), περισσότερο εξαιτίας της φωνητικής συμμετοχής του Nick Cave (στα τέσσερα από τα επτά κομμάτια του δίσκου), παρά λόγω της επαφής μου με το Γερμανικό αυτό σύνολο.

Φέτος οι Die Haut ("Το Δέρμα") έκλεισαν δέκα χρόνια καριέρας, που ακόμα κι αν δεν κατόρθωσαν να τους χαρίσουν μιά φήμη ανάλογη των Neubauten, τους καθιέρωσαν σαν ένα από τα πρώτα ονόματα της νέας γερμανικής ανεξάρτητης σκηνής. Δέκα χρόνια κομμάτια, που δεν γιορτάστηκαν με κάποια συλλογή, αλλά με έναν πολύ καλύτερο τρόπο, αφήνοντάς με έκπληκτο να ακούω και να ξανακούω το τελευταίο τους άλμπουμ "Head On" που κυκλοφόρησε την 1η Αυγούστου συνοδευόμενο με τις ανάλογες συναυλίες σε Γερμανία και Αυστρία. Οι Die Haut ολοκλήρωσαν τη σύνθεσή αυτού του πέμπτου στη σειρά άλμπουμ τους και μετά άφησαν ένα σωρό σπουδαίους καλλιτέχνες να επενδύσουν στα φωνητικά, γράφοντας και τους στίχους στο αντίστοιχο κομμάτι. Ξεκινώντας από την Debbie Harry, την Anita Lane, την Kim Gordon, την Lydia Lunch και την Cristina και φτάνοντας μέχρι τους Kid Congo Powers, Blixa Bargeld, Jeffrey Lee Pierce και Alan Vega, το "Head On" είναι μιά πραγματικά ολοκληρωμένη μπροσούρα της σύγχρονης underground ποίησης. Μέχρι και ο Henry Rollins ήταν στη λίστα για συμμετοχή, αλλά η δολοφονία του καλύτερου του φίλου, δεν του επέτρεψε την εποχή της ηχογράφησης να είναι συνεπής απέναντι στο γκρούπ. Οι Die Haut στέκονται σήμερα ψηλά στο βάθρο της γερμανικής εναλλακτικής σκηνής. Ξεκίνησαν το 1982 επηρεασμένοι από το

κλίμα της εποχής, που ήθελε τον Nick Cave και άλλους καλλιτέχνες να μετακομίζουν στο Βερολίνο, προσπαθώντας να βρουν μιά νέα πατρίδα για την έκφρασή τους. Οι Die Haut μπήκαν αμέσως στο χορό, κατάλαβαν τη θέση τους και δεν άργησαν μέσα στο 1982 να παρουσιάσουν το ντεμπούτο mini LP με τίτλο "Schelles Leben" (Monogam Records), με guest φωνητικά του Rainer Berson. Τα μέλη του γκρούπ εξάλλου, σπάνια χρησιμοποιούν τις φωνές τους και προτιμούν τις instrumental δημιουργίες.

Ηδη με το πρώτο τους κιόλας πείραμα, οι Die Haut τράβηξαν την προσοχή περισσότερο αναγνωρισμένων καλλιτεχνών και την ίδια χρονιά συνεργάζονται με την Lydia Lunch, η οποία και δανείζει τη φωνή της στη δημιουργία του 12ινσου "Der Karibische Western" με το ψευδώνυμο Stella Rico για λογαριασμό της Zensor, που ηχογραφήθηκε στο Λονδίνο. Η κουλτούρα των Die Haut εναλάσσεται με την ιδιορρυθμία της μουσικής τους.

Ο χορός της μη προσαρμογής στα κατεστημένα συνεχίζεται. Οι Birthday Party διαλύονται, ο Cave μεταναστεύει στο Βερολίνο και τον Δεκέμβρη του 1982 το γερμανικό συγκρότημα κλείνεται στο στούντιο West του Ααχεν για το δεύτερο άλμπουμ. Το "Burnin' The Ice" (Paradoxx) είναι μιά αγχωτική μουσική εμπειρία επτά κομματιών, τέσσερα από τα οποία τραγουδά και γράφει στίχους ο Cave δένοντας καταπληκτικά στο σύνολο των υπόλοιπων τεσσάρων μουσικών. Οι Die Haut πραμένουν cult σε ένα ακροατήριο που στην Γερμανία την εποχή εκείνη θεωρείται μάλλον μεγάλο για τα μέτρα της συνολικής σκηνής.

Τρία χρόνια περνούν μέχρι το επόμενο βήμα τους. Οι Die Haut έχουν πλέον κατασταλάξει σ' αυτό που θέλουν να κάνουν και

ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

ΣΕ 200 ΧΡΟΝΙΑ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΜΙΛΑ ΓΙΑ

TOYS DIE HAUT ME TON ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ

ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

("Hier Und Jetzt" έντυπο που βγαίνει

στην Kassel)

ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

δε βιάζονται καθόλου. Το "Fantango" είναι ένα 12ιντσο με η φωνή του John Paul Brausell να κατανοεί απόλυτα το ηχητικό περιβάλλον.

Το άλμπουμ "Headless Boy In Topless Bar" εγκαινιάζει το 1988 τη συνεργασία τους με την What's So Funny About του Αμβούργου. Επί τέλους υπάρχει μά σταθερή εταιρεία να στηρίξει το γκρούπ, χωρίς να χρειαστεί να υποχωρήσουν βήμα από τις προθέσεις τους. Και αυτός ο δίσκος είναι χωρισμένος σε δύο μέρη. Το ινστρουμένταλ και το φωνητικό. Την φορά αυτή καλεσμένοι να τραγουδήσουν είναι ο Cave η Anita Lane, ο Kid Congo Powers και ο Mick Harvey που τους βοηθά και στην παραγωγή. Αναφορές στα sixties με το κομμάτι των ψυχεδελικών First Edition, "I Just Dropped In" που το 1965 είχε βρεθεί στο No 1, σύνθεση του Michael Newbury και το "Sad Dark Eyes" των Αυστραλών Loved Ones από την ίδια εποχή.

Το "Die Hard", (ηχογραφημένο στη Νέα Υόρκη στο τέλος του καλοκαιριού του 1989 και κυκλοφορία των αρχών του 1990, είναι η απόλυτη (μείον ένα), οργανική απόλαυση. Η διάρκειά του είναι γύρω στα 45 λεπτά και θα μπορούσε να αποτελεί το soundtrack του Βερολίνου, ίσως και κάθε σύγχρονης μεγαλούπολης. Οι Die Haut για μά ακόμα φορά βιώνουν την καθημερινότητα και οδηγούν τον ήχο τους σε απρόσμενες εξελίξεις. Οσοι βιάστηκαν να τους χαρακτηρίσουν σαν απόχους της σκηνής που δημιούργησαν μπάντες όπως οι Birthday Party, χάνουν τα λόγια τους μπροστά σ' αυτή την ολοκληρωτική επίθεση σε όλα τα μέτωπα. Ο Arto Lindsay (βετεράνος της avant garde σκηνής και μέλος των εκπληκτικών DNA) γράφει τους στίχους και τραγουδά στο "Urge", που ανοίγει το άλμπουμ και είναι το

μοναδικό φωνητικό μέρος του "Die Hard". Την ίδια χρονιά, η What's So Funny About επανακυκλοφορεί το "Der Karibische Western" του 1982.

Ετσι φτάνουμε στο σήμερα. Το "Head On" είναι η εορταστική τους προσφορά και μιά από τις καλύτερες δουλειές τις φετεινής χρονιάς. Μην περιμένετε να το δείτε σε αφιερώματα, ή ανάμεσα στα δέκα πρώτα κάποιου rock κριτικού. Ισως να περάσει απαρατήρητο, αν και με τέτοιες και μόνον συμμετοχές, η αξία του είναι κάτι πολύ παραπάνω από αντικειμενική.

Οι μισοί μονάχα από την αυθεντική σύνθεση των Die Haut απομένουν στις μέρες μας κι αυτοί είναι ο μπασσίστας/κιθαρίστας Christopher Dreher και ο ντράμερ Thomas Wylder που μοιράζει εδώ και μερικά χρόνια τη ζωή του ανάμεσα στους Die Haut και τους Bad Seeds του Nick Cave. Τη θέση των κιθαριστών Martin Peter και Remo Park έχουν πάρει από το 1987 οι Jochen Arbeit και Rainer Lingk. Και έχουν περάσει δέκα ολόκληρα χρόνια από την πρώτη τους κυκλοφορία. Και οι Die Haut κάνουν κονσέρτα με τον Blixa, τον Jeffrey, την Lydia, την Anita, τον Nick, τον Kid και όλη την υπόλοιπη παλιοπαρέα, γιορτάζοντας τα δεκάχρονα της γραμμής Βερολίνου-Νέας Υόρκης...

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
(απαντά ο Christopher Dreher)

- Πως αισθανόσαστε, δέκα χρόνια μετά από τις πρώτες εμφανίσεις σας;

Πραγματικά υπέροχα! Το νέο άλμπουμ φαίνεται να γνωρίζει

επιτυχία, παίρνει πολύ καλές κριτικές, έχει καλές πωλήσεις. Κάναμε μιά μικρή "εορταστική" τουρνέ με μερικούς φίλους μας στα φωνητικά (Blixa Bargeld, Anita Lane, Lydia Lunch, Alexander Hacke, Kid Congo Powers, Nick Cave) στη Γερμανία και η επιτυχία ήταν πρωτοφανής. Περιμέναμε και τον Jeffrey Lee Pierce να συμμετάσχει, αλλά αρρώστησε σοβαρά μερικές μέρες πριν την περιοδεία. Παίξαμε

μερικά instrumentals και επιλεγμένα κομμάτια που τραγούδησαν οι προαναφερθέντες, αλλά συμπληρώσαμε το σετ και με διασκευές, λήγοντας τα δύωρα σώου μας με το "Little Doll" των Stooges στο οποίο όλοι οι τραγουδιστές βρίσκονταν επί σκηνής. Το σώου στο Βερολίνο βιντεοσκοπήθηκε με πέντε κάμερες και ηχογραφήθηκε σε 24κάναλο πάνω στα οποία θα βασιστεί ένα φιλμ και πιθανόν ένα live άλμπουμ την επόμενη χρονιά. Και μιά και όλοι μείναμε ευχαριστημένοι από την τουρνέ, σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε του χρόνου σε μερικές πόλεις (Λονδίνο, Παρίσι, Νέα Υόρκη, Τόκιο, Μελβούρνη, Ρώμη...)

- Στο νέο σας επετειακό άλμπουμ εντυπωσιάζει η πληθώρα των σπουδαίων ονομάτων που δανείζουν τα φωνητικά τους. Πως το πετύχατε αυτό;

Στείλαμε κασέτες σε όλους τους τραγουδιστές, τους περισσότερους εξάλλου τους γνωρίζουμε από χρόνια και πάντοτε ήθελαν να συνεργάζονται μαζί μας. Ολοι ενθουσιάστηκαν από την πρότασή μας, οπότε στην τελική εύθεια ήταν πλέον ζήτημα οργάνωσης. Ήχογραφήσαμε κάποια κομμάτια στο Βερολίνο με εκείνους που έτυχε να βρεθούν στην πόλη, αλλά τα περισσότερα ηχογραφήθηκαν στο Μπρούκλιν.

- Η παρουσία της Anita Lane σε αρκετές δουλειές σας, δείχνει να την εκτιμάτε πολύ. Ωστόσο θα θέλαμε και μεις να μάθουμε μερικά πράγματα γι' αυτή την πραγματικά underground προσωπικότητα.

Η Anita υπήρξε για πολλά χρόνια το κορίτσι του Nick Cave. Ζει χρόνια στο Βερολίνο και είναι μιά από τις καλύτερες φίλες μας. Πριν από κάποιο καιρό έκανε ένα δίσκο, το "Dirty Sings - Anita Lane" και ένας ακόμα σχεδιάζεται να κυκλοφορήσει μέχρι το

τέλος του '92. Εχει δουλέψει, όπως λες, συχνά με τους Die Haut, τον Barry Adamson" (στο "These Boots Are Made For Walking"), τον Nick Cave και τους Bad Seeds (έγραψε στίχους στο "Stranger Than Kindness"), τους Birthday Party... Είναι ακόμα πολύ καλή ζωγράφος και οπωσδήποτε ένας πολύ ενδιαφέρον άνθρωπος.

- Πως σας φαίνεται ο Nick Cave; Τον γνωρίσαμε για πρώτη φορά όταν

παίξαμε σαπόρτ στους Birthday Party το 1982 και γίναμε καλοί φίλοι. Ενδιαφέρον άνθρωπος. Εζησα μαζί του αρκετά χρόνια στο Βερολίνο και τραγούδησε σε τέσσερα κομμάτια του πρώτου μας άλμπουμ και σε κάποια του "Headless...". Ο Thomas, ο ντράμερ μας συνεργάζεται από παλιά μαζί του και εγώ προσωπικά σκηνοθέτησα μερικά βίντεο του, ανάμεσα στα οποία το "Tupelo", το "The Singer" και το "The Mercy Seat".

- Είσαστε λοιπόν δέκα χρόνια συγκρότημα. Τι σας επηρέασε περισσότερο στην καριέρα σας;

Δε νομίζω πως έχουμε άμεσες επιρροές, αλλά οπωσδήποτε ακούμε όλα τα είδη κάθε ενδιαφέρουσας μουσικής όλα αυτά τα χρόνια. Από την αρχή επιδιώξαμε να φτιάξουμε ένα προσωπικό στυλ ακολουθώντας απ' τη μιά μεριά την instrumental παράδοση που προσφέρει πολλές δυνατότητες για να χρησιμοποιήσεις δομές από όλες τις μουσικές, αρχίζοντας από την κλασσική και φτάνοντας στη jazz, την μινιμαλιστική μουσική κλπ. Αυτή η κατάσταση φαίνεται σε όλη της στη διάσταση στο άλμπουμ "Die Hard". Από την άλλη, συμβαίνει συχνά να βρίσκουμε οριακές ιδέες για τραγούδια, κάτι που έγινε και στην πρόσφατη δουλειά μας το "Head On".

- Τι θα γίνει με τους Die Haut στο άμεσο μέλλον;

Πέρα από αυτά που είπα στην αρχή θα κάνουμε σύντομα (Νοέμβρης) μιά περιοδεία σε Γερμανία, Ελβετία, Ολλανδία και Πορτογαλία και τον επόμενο χρόνο θα φύγουμε ξανά για Γαλλία και Ιταλία, (ίσως Ελλάδα), πιθανόν στις ΕΠΑ και οπωσδήποτε μιά τουρνέ σε επτά πόλεις της Βραζιλίας!

HEAVY METAL

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΩΡΓΟ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟ

Η Earache φαίνεται πως άρχισε να καλύπτει έγκαιρα το πνεύμα της βίας, της δεκτικότητας των ακραίων πραγμάτων και της προθυμίας για εκρήξεις αγριότητας. Συμπτώματα της εποχής που ολοένα και αποκτούν μεγαλύτερη ένταση.

Ο άνθρωπος που στα 28 του χρόνια άρχισε να χαράζει την πορεία της Earache, ονομάζεται Digby Pearson. Η ιστορία αυτού και της εταιρείας του, θυμίζει εκείνη του Rick Rubin και της Def American, που αποσπάστηκε από την Def Jam. Και οι δύο ιστορίες χαρακτηρίζονται από την ένθερμη, ολοκληρωτική υποστήριξη των εταιρειών από τους ανθρώπους που τις ξεκίνησαν.

Ο Pearson, προτού θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο της Earache, έγραψε για το "Maximum Rock 'n' Roll", κανόνιζε κάποιες συναυλίες και εργαζόταν σε κατάστημα στερεοφωνικών. Αρχικά ήταν οπαδός του punk. Με την έκρηξη του thrash προσχώρησε σ' αυτό το χώρο. Πίστευε ότι ο ήχος του thrash δεν ακουγόταν τόσο παραδοσιακός ή μάλλον τυπικός σύμφωνα με τους τότε ορισμούς του βρετανικού metal.

Ξεκίνησε κάνοντας μερικά flexi δισκάκια για μπάντες, όπως οι Septic Death, οι Stupids, οι Αυστραλοί Civil Dissident και οι Hirax. Ο αρχηγός των Septic Death, Pushead τον βοήθησε τον πρώτο καιρό, φέρνοντάς τον σε επαφή με τον κατάλληλο κόσμο. Κανονικά άλμπουμ έγιναν για τους Heresy και τις Concrete Sox, καθώς και ένα για το hardcore συγκρότημα των Accused από το Seattle.

Το καλοκαίρι του '87 ο Pearson έθεσε σε κυκλοφορία το τρίτο κανονικό άλμπουμ της Earache, που ακόμα και σήμερα έχει ζήτηση, το trianτάλεπτο "Scum" των Napalm Death. Η άποψη του Pearson για το συγκρότημα ήταν πως έκανε καλή δουλειά, ανάμεσα στο hardcore και το metal.

Οι Napalm Death έχουν θέση πυρήνα στην εταιρεία, αφού μέλη των Godflesh και των Carcass συμμετείχαν στο σχήμα αυτό.

Από το Νότινγχαμ, όπου βρίσκεται η έδρα της, η Earache καλλιέργησε με το πέρασμα του χρόνου σχέσεις με την Αμερική και ιδιαίτερα με την Πολιτεία της Φλόριντα. Οι δεσμοί του Pearson με τα σύνολα της Φλόριντα, δημιουργήθηκαν μέσω της μακροχρόνιας σχέσης του με τους Death του Chuck Shuldiner. Τα συγκροτήματα της εταιρείας δηλώνουν πως ο κύριος Pearson πρέπει να πιστεύει απόλυτα σε όσα πρόκειται να εντάξει στο δυναμικό της Earache. Από τα λεγόμενα των ίδιων έχει προκύψει το συμπέρασμα, πως μετά από τόσο καιρό ύπαρξής της, η Earache ευθύνεται για τη σύγχιση ανάμεσα στους όρους metal, hardcore και grind, αφού κάθε πλευρά του Ατλαντικού προτείνει τη δική της εκδοχή για το πως προέκυψε κάθε ήχος και πως αυτός μπορεί να χαρακτηριστεί. Είναι ζήτημα παράδοσης και ο Pearson, αναζητώντας το ακραίο της υπόθεσης, δεν είχε υποχρέωση να το λάβει υπ' όψη του.

Γεγονός που έφερε στη δημοσιότητα και ώθησε την Earache, ήταν η περιοδεία "Gods Of Grind" τον Μάρτη του '91. Η τουρνέ επρόκειτο αρχικά να ονομαστεί "Brutalizer". Ο τίτλος της έκρυψε τον κίνδυνο αφενός της ένταξης των γκρούπ στο χώρο του grind, αφετέρου στο χώρο των θεοτήτων που πάντα προσφέρονται για αμφισβήτηση. Συμπεριέλαβε την Αγγλία, την Γερμανία, το Βέλγιο και την Ολλανδία, ενώ τα τέσσερα ονόματα που πήραν μέρος σ' αυτή έγιναν ευρύτερα γνωστά. Απ' όσο μπορούμε να γνωρίζουμε, όλες αυτές οι μπάντες με αφορμή το γεγονός της περιοδείας, σκέφτηκαν τον τρόπο που θα οργάνωναν στο μέλλον τις εμφανίσεις τους. Οι Confessor είχαν φιλοδοξίες, οι Cathedral μάλλον ζητούσαν να αποδείξουν κάτι, οι Entombed έφαχναν υπομονετικά την πείρα και οι Carcass πίστευαν ότι ήταν καιρός να κινηθούν διαφορετικά.

Κάποια μελανά σημεία στην πορεία της εταιρείας, είναι η επιδρομή των Archaic στα γραφεία του Νότινγχαμ και το ότι οι Intense Degreee κατηγόρησαν κάποτε τον Pearson για κλοπή χρημάτων.

Σήμερα η εταιρεία φροντίζει να έχει ένα καλό δίκτυο διανομών και παρουσιάζεται οργανωμένη στο να παρακολουθεί την κίνηση με τα νέα γκρούπ. Μερικά από αυτά έχουν πετύχει, ή πρόκειται να πετύχουν συμβόλαια με άλλες εταιρείες, αφού εξετάστηκαν με επιτυχία στην Earache, όπως για παράδειγμα οι Immolation που μεταπήδησαν στην Roadracer. Καινούργιοι στην εταιρεία είναι οι Mighty Force, οι Sweet-tooth, οι Brutal Truth του Dan Lilker των Nuclear Assault και οι Scorn του Mick Harris, πρώην Napalm Death.

Στο ξεκίνημά της Earache σχετίστηκαν οι Spazztic Blurr. Το συγκρότημα αυτό, είχε κυκλοφορήσει ένα demo με τίτλο "Celebration" και το LP "Before And After". Δεν απόκτησαν μεγάλη φήμη και παραμένουν άγνωστοι σε πολλούς.

Άλλο ένα από τα γκρούπ της πρώιμης φάσης της Earache είναι οι Old Lady Drivers, γνωστοί και σαν O.L.D.. Ο τραγουδιστής Alain Dubin και ο κιθαρίστας Jim Plotkin, πήγαιναν μαζί στο κολλέγιο και συμπλήρωσαν τη σύνθεση με τους Tom Stevens στο μπάσσο και Ralph Darb στα τύμπανα. Ήταν λάτρεις των ταινιών splatter, δεν τους άρεσε ο πολιτικός στίχος και πραγματεύονταν αστεία θέματα. Στις κυκλοφορίες των θορυβώδων O.L.D. συγκαταλέγονται ένα demo με τέσσερα κομμάτια, τα LP "Old Lady Drivers" και "Flux Tube" και ένα split EP που μοιράζονταν με τους Assuck.

Το συγκρότημα του οποίου το όνομα συνδέθηκε στενά με την εταιρεία από τις πρώτες μέρες της και εξακολουθεί να βγάζει τους δίσκους του σ' αυτήν, είναι οι NAPALM DEATH. Ιδρυτικό μέλος τους ο μπασσίστας Shane Embury, που βρίσκει καθαρική την εμφάνιση στη σκηνή και πιστεύει πως το ίδιο αισθάνεται το δυναμικό ακροατήριό τους, που προσέρχεται στις συναυλίες

EARACHE RECORDS

Napalm Death

τους φορτωμένο με τις πιέσεις της καθημερινότητας. Η σημερινή σύνθεση των Napalm Death περιλαμβάνει εκτός του Embury, μόνο έναν Αγγλο, τον τραγουδιστή Barney Greenway που ήταν και οπαδός του συγκροτήματος από τον πρώτο καιρό της δράσης του. Συμπληρώνουν οι Mitch Harris και Jesse Pintado στις κιθάρες και ο Danny Herrera στα τύμπανα, μέλος που οφείλει την ένταξή του στο γκρούπ, μετά από πρόταση του φίλου του και επίσης Αμερικάνου Pintado.

Είναι όμως αναγκαίο να αναφερθούν και τα προηγούμενα μέλη των Napalm Death, που η παρουσία τους στη σύνθεση του σχήματος χαρακτήρισε το ύφος του. Και πρώτος, ο τραγουδιστής Lee Dorian, που τώρα κάνει διαφορετικά πράγματα με τους Cathedral. Ο κιθαρίστας Bill Steer βρίσκεται στους Carcass και ο ντράμερ Mick Harris σχετίστηκε με τους Scorn. Ο κιθαρίστας Justin Broadrick, που ακούγεται στην πρώτη πλευρά του άλμπουμ "Scum", ήγείται των Godflesh.

Η βία της μουσικής τους απεικονίζει τη μίζερη κατάσταση που επικρατεί στο Μπέρμπινγχαμ απ' όπου κατάγονται οι Napalm Death. Ξεκίνησαν το 1981 με επιρροές από πρώιμους Swans, τους Repulsion από το Μίτσιγκαν, τους Celtic Frost και τους πολυμνημονευμένους Βοστωνέζους Siege και θεωρούν πως βρήκαν το προσωπικό ύφος τους γύρω στα 1986. Προσπαθούν να αποφύγουν την ετικέτα του thrash και αισθάνονται περήφανοι για το ότι αυτοί πρώτοι ξεκίνησαν το grindcore. Τα τραγούδια τους βρίσκονται μακριά από μιά συμβατική συνθετική δομή και φρονούν πως η μικρή διάρκεια των κομματιών έχει και τον κατάλληλο χρόνο για να μην γίνονται βαρετά. Ο τρόπος που ο Embury γράφει τους στίχους είναι χαρακτηριστικός: Ρεαλιστικοί και πολλές φορές έντονα πολιτικοί.

Τα άλμπουμ που οι Napalm Death έχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα απαρτίζονται από τους τίτλους των "Scum", "From Enslavement To Obliteration", "Harmony Corruption", το άλμπουμ του '90 που δίχασε με την καθαρή παραγωγή του, αλλά που για το συγκρότημα ήταν η απόδειξη ότι ξέρουν να παίζουν και τέλος το τελευταίο "Utopia Banished". Στα EP τους καταχωρούνται ένα ραδιοφωνικό session για την εκπομπή του John Peel (και ίσως η πιό θορυβώδης δουλειά τους), το "Mentally Murdered" και το "Mass Appeal Madness". Υπάρχει όμως και ένας αριθμός κυκλοφοριών πέρα από την ετικέτα της Earache, κάποιες απ'

τις οπίσεις αμφισβητούνται για τη νομιμότητα της διάθεσής τους. Αναφέρουμε ένα live EP με δεκατρία κομμάτια ηχογραφημένο στην διάρκεια της περιοδείας τους το 1989 με τους Iάπωνες S.O.B., τα επίσης ζωντανά ηχογραφημένα "Death In Vietnam" το Δεκέμβρη του '89 στη Βρέμη και το "Extremity Retains" τον Οκτώβρη του '90.

Κλείνοντας την αναφορά στους Napalm Death, μεταφέρουμε τη δήλωσή τους πως δε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει βινύλιο μοιρασμένο με τους Carcass, αφού ο Shane Embury και το πρών μέλος Mick Harris δεν τους συμπαθούσαν ιδιαίτερα, κάτι που ο επίσης κάποτε στους Napalm Death κιθαρίστας Bill Steele των Carcass γνώριζε.

Οι **CARCASS** δηλώνουν ως έδρα το Λίβερπουλ και είναι ένα από τα σχήματα που μπορεί κανείς συχνά να συναντήσει σε έντυπα που παρουσιάζουν συμβατικά, διόλου ακραία πράγματα. Η εξήγηση βρίσκεται στη φήμη που συνοδεύει το γκρούπ όλα τα χρόνια της ύπαρξής του. Αυτό και μόνο τους καθιστά αναγκαίους σε κάθε έντυπο που επιθυμεί την ευρύτητα και την πληρότητα. Οι ίδιοι, χωρίς να επιθυμούν να χαρακτηρίζονται σαν μεταλλικό σχήμα, ζητούν την υποστήριξη του μεταλλικού Τύπου.

Ο κιθαρίστας Bill Steer αποχώρησε κάποια στιγμή στο παραλθόν από τους Napalm Death στους οποίους συμμετείχε ταυτόχρονα με τις δραστηριότητές του με τους Carcass, επειδή πίστεψε πως οι Napalm Death πλησίαζαν αυτό που έκανε με τους Carcass. Θεώρησε δηλαδή ανούσιο το να είναι μέλος δύο συγκροτημάτων με την ίδια κατεύθυνση. Η rhythm section της μπάντας, χτίζεται από τους Ken Owen στα τύμπανα και Jeff Walker στο

Carcass

μπάσσο, τραγουδιστή και βασικό στιχουργό επίσης. Ο Σουηδός κιθαρίστας Michael Amott είναι το πιό πρόσφατο μέλος τους. Ήρθε για να εμπλουτίσει τον ήχο των Carcass, μετά από πρόταση των συμπατριωτών του Entombed. Υπήρξε μέλος των θρυλικών underground ηρώων Carnage και χρησιμοποιεί μαλακτικό Timotei!

Το πρώτο άλμπουμ "Reek Of Putrefaction" κυκλοφόρησε το '88 για να ακολουθήσουν το "Symphonies Of Sickness" (1989) και το πρόσφατο "Necroticism: Descanting The Insalubrious". Το τελευταίο είχε ικανοποιητικό προυπολογισμό και απέδειξε πρόοδο στην παραγωγή και το παίξιμο. Άλλες κυκλοφορίες των Carcass είναι το EP "Tools Of The Trade", ένα επτάιντσο live με την επιμέλεια κάποιου στο Μεξικό σε χίλια αντίτυπα και το επίσης "Ζωντανό" και ηχογραφημένο στο Αμβούργο στις 10.7.90 LP "Exhume To Consume" από την Headache Records. Όλες οι δουλειές των Carcass αναγνωρίζονται από το άγριο grind που παράγει το συγκρότημα. Πάντως οι ίδιοι απαγορεύουν τις ετικέτες. Οι στίχοι τους είναι ρεαλιστικοί αλλά περισσότερο κατανοητοί σε όσους σχετίζονται με την επιστήμη της Ιατρικής. Δηλώνουν όμως, πως υπάρχει κάποια δύση χιούμορ στην υπόθεση και ενδιαφέρονται περισσότερο για τη μουσική. Το γκρούπ έχει κατηγορηθεί πως ώθησε κάποια παιδιά στην Αμερική να εξθάψουν πτώματα, αλλά οι ίδιοι δεν δείχνουν τη διάθεση για κάτι

τέτοιο.

Οι Metallica και οι Anthrax τους εκτιμούν ιδιαίτερα και οι Faith No More συνηθίζουν να φορούν κάποια από τα μπλουζάκια των

GODFLESH στις συναυλίες τους. Είναι η μπάντα στα κομμάτια της οποίας ακούγονται ο κιθαρίστας και τραγουδιστής Justin Broderick, πρώην μέλος των Napalm Death και των Head Of David, ο μπασσίστας Benny G. Christian Green, ο κιθαρίστας Robert Hampton που αντικατέστησε τον Paul Neville και υπήρξε

Godflesh

μέλος των Loop και των Main και το drum machine του γκρούπ. Τα άλμπουμ που τους έκαναν γνωστούς για το ιδιαίτερο στυλ τους, είναι τα "Godflesh", "Streetcleaner" -το CD περιλαμβάνει μερικά κομμάτια παραπάνω που προέρχονται από τις ηχογραφήσεις ενός EP για τη "Swordfish - Slave State" και "Pure". Επίσης η Sub Pop πλησίασε τους Godflesh με σκοπό ένα σίνγκλ του οποίου οι κιθάρες ηχογραφήθηκαν σε κάποια τουαλέτα.

Επιρροές τους οι πρώτες φάσεις των Black Sabbath, των Led Zeppelin, των Killing Joke και των Swans. Άλλη επιρροή τους θεωρούνται οι Public Enemy. Αναμειγνύουν το metal με το industrial και σε ορισμένες περιπτώσεις το hip hop. Αρέσκονται στη στρέβλωση των ήχων και συνοψίζουν αυτό που χαρακτηρίζεται grindcore. Κουρδίζουν τα όργανά τους χαμηλά και δεν επεξεργάζονται τις αρχικές ιδέες και εντυπώσεις. Ο κίνδυνος της σύγχισης του τι ακριβώς είναι οι Godflesh παραμονεύει σε κάθε άκουσμα και η χρήση του drum machine έχει δώσει λαβές για αρνητικά σχόλια. Η ουσία είναι πως οι Godflesh θεωρούν φυσικό και εύκολο το να μπερδεύουν κάθε είδους ήχους και μένουν ευχαριστημένοι με δό, τι κάνουν.

Το όνομά τους ταιριάζει στον ήχο τους. Άκουγεται παράξενο και δημιουργεί έντονες εικόνες. Οι ίδιοι δεν έχουν κάποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις. Με κάτι μυστικό στο ύφος τους, κρατούν μιά στάση που δεν προδίδει, δεν κάνει φανερό κάθε στοιχείο τους. Θεωρούν τη βία κάτι κοινότυπο και καταδικάζουν κάθε είδους επιβολής από το ένα φύλο στο άλλο. Σε κάποια μπλουζάκια τους αναγράφεται το σύνθημα "Let The Body Take Control". Φαίνονται διαβασμένοι σε πράγματα σχετικά με τη φύση του ανθρώπου, ενώ κι εκείνοι είχαν ακατάστατη παιδική ηλικία που σημαδεύτηκε από έντονη απέχθεια προς το σχολείο. Ο πατέρας του Broadrick ήταν ναρκομανής.

Ας σημειωθεί το γεγονός ότι οι Godflesh δε συμπαθούν ιδιαίτερα τις άλλες μπάντες της Earache, αλλά δεν είναι γνωστό κατά πόσο η ομολογία τους αυτή περιλαμβάνει τους Painkiller.

Οι **PAINKILLER** είναι δημιούργημα του ονομαστού παράφορα σαξιφωνίστα και παραγωγού John Zorn. Στο άλμπουμ "Cunts Of A Virgin" για την Earache, είχε τη συμπαράσταση και συμμετοχή του πρώην ντράμερ των Napalm Death, Mick Harris,

και του γνωστού παραγωγού Bill Laswell στο μπάσσο. Το σαξόφωνό του είναι αυτό που κάνει τη διαφορά. Ποτέ στις μέρες μας ο θόρυβος δεν ακούστηκε τόσο έντεχνος.

Είχε προηγηθεί η δουλειά του με τους Naked City και μιά άγνωστη κυκλοφορία του στην Elektra. Συνηθίζει να παίζει με διάφορα jazz σχήματα, όχι όμως σε τέτοια που αναγνωρίζονται εύκολα.

Για τον Zorn δεν είναι και πολλά πράγματα γνωστά, αν και είναι κάμποσοι αυτοί που σπεύδουν να ακούσουν κάθε δουλειά στην οποία είναι αναμεμιγμένος.

Οι Αμερικανοί βρίσκουν πως ο τίτλος **FYDGE TUNNEL** δεν είναι ο κατάλληλος για να δώσει την απαιτούμενη δημοσιότητα στο τρίο από το Νότινγχαμ. Παλιότερα τους είχε προταθεί περιοδεία στις ΕΠΑ μαζί με τους Nirvana, Helmet και Melvins, αλλά δεν είχαν διάθεση ν' αφήσουν τα σπίτια τους και τις δουλειές τους για ένα βδομάδες. Πρόσφατα που το αποφάσισαν, όταν βρέθηκαν σε δύσκολη θέση τους βοήθησαν οι τροπικοί Sepultura.

Οι David Ryley στο μπάσσο, Adrian Parkin στα τύμπανα και Alex Newport στην κιθάρα και τα φωνητικά, κυκλοφόρησαν την πιό πρόσφατη δουλειά τους στην συντοπίτισσα Earache με τίτλο "Hate Songs In E Minor". Το '88 εμφανίστηκαν με το σινγκλ "Sex Mammoth" που διατέθηκε από την Pigboy. Ακολούθησε το πρώτο τους LP "The Sweet Sound Of Excess".

Παίζουν δυνατό hardcore, με την κιθάρα να έχει πρωταγωνιστικό

Fudge Tunnel

ρόλο. Είναι οπαδοί του Ted Nugent και δε θέλουν να σχετίζονται με την grunge κίνηση του Seattle. Κρατούν στις μίξεις τα φωνητικά χαμηλά, ακριβώς επειδή δε νοιάζονται για τους στίχους. Τα θεωρούν σαν ένα όργανο που πρέπει να ακούγεται σ' αυτή τη στάθμη. Πάντως οι στίχοι κάποιων συγκροτημάτων της

Earache δεν τους ενθουσιάζουν.

Αν φανείτε λίγο περίεργοι με αυτό το συγκρότημα που ακούει στο όνομα Fudge Tunnel, ίσως τελικά χαρείτε που μπήκατε στον κόπο να τους αναζητήσετε.

Οι Βρετανοί **BOLD THROWER** ήρθαν στην οικογένεια της Earache εγκαταλείποντας τη Vinyl Solution. Ακούγεται όμως πως ούτε και στη νέα τους εταιρεία αισθάνονται καλά. Κυκλοφόρησαν το άλμπουμ "War Master" το οποίο προσφέρει πανικό με μερικές πολύ ωραίες στιγμές, πραγματεύμενο ένα γενικό θέμα που θυμίζει τον Πόλεμο του Κόλπου. Είχε προηγηθεί το LP "Realm Of Chaos" και η κυκλοφορία σε βινύλιο των ραδιοφωνικών εμφανίσεων του γκρούπ στο πρόγραμμα του John Peel. Ζωντανό υλικό των Thrower υπάρχει στο EP τριών κομματιών "Live At Bradford".

Ο death-thrash συμπαγής ήχος τους, αλλά και τα εξώφυλλα των δίσκων τους, φιλοτεχνημένα με δυναμικά, μαχητικά θέματα, ευθύνονται για την έκταση που έχει πάρει η φήμη του ονόματός τους. Το συγκρότημα δεν έχει ακουστεί εδώ και κάμποσο καιρό. Οσοι όμως ενδιαφέρονται για το καλό death-thrash, ας έχουν υπ' όψη τους τους Bolt Thrower.

Οι **NOCTURNUS** έχουν συμβόλαιο με την Earache για τέσσερα

άλμπουμ. Ήδη έχουν κυκλοφορήσει μέσω αυτής το "The Key" και το "Thresholds". Το όνομά τους είχε αρχίσει να ακούγεται αμέσως μετά την κυκλοφορία του demo "Science Of Horror" του 1988 που έτυχε της παραγωγής του John Oliva των Savatage. Το γκρούπ κατάγεται από την Τάμπα της Φλόριντα και αποτελείται από νεαρά σε ηλικία άτομα που αντιστρόφως, είναι άρτιοι οργανοπαίχτες. Συγκροτήθηκε από τον ντράμερ και τραγουδιστή μέχρι το "The Key", Mike Browning. Γράφει τους στίχους και είχε διατελέσει μέλος των Morbid Angel. Τα φωνητικά στο "Thresholds" ανέλαβε ο Don Izzo που παλιότερα συμμετείχε σε ένα συγκρότημα της περιοχής που ονομαζόταν Tortured Souls. Στον κημπρντίστα Louis Panzer οφείλονται πολλά ως προς το αναγνωρίσιμο του ήχου των Nocturnus. Μπάσσο στο "Thresholds" παίζει ο Chris Anderson των 4-1-1 στη θέση του Tim O'Sullivan που αποχώρησε. Το κιθαριστικό δίδυμο του σεξτέτου αποτελούν οι Mike Davis και Sean McNenney.

Στο υλικό τους κυριαρχεί μία ατμόσφαιρα τρόμου, που αναπτύσσεται μέσα από στίχους που περιγράφουν μυστηριακές και επιστημονικής φαντασίας ιστορίες. Και φυσικά ο ήχος είναι ανάλογος. Ενα ξεχωριστό death metal σχήμα, που σίγουρα αξίζει της προσοχής σας.

Οι **CONFESSOR** από την Βόρεια Καρολίνα ιδρύθηκαν την άνοιξη του '86 μόλις τελείωσαν το Λύκειο. Η σημερινή τους σύνθεσή περιλαμβάνει τους Scott Jeffreys (φωνητικά), Gary Rowells (μπάσσο), Brian Schouf και Ivan Colon (κιθάρες) και Steve Shelton (τύμπανα). Σαν πρώην μέλη των Confessor αναφέρονται ο κιθαρίστας Graham Fry και ο ντράμερ Tim Shoaf.

Στις μέρες που το συγκρότημα δεν είχε ακόμα την υποστήριξη της εταιρείας, κυκλοφόρησε τρία demo. Ήταν τα "The Secret", "Uncontrolled" και "Collapse". Επρόκειτο να υπογράψουν στην Peaceville και μάλιστα στη συλλογή "Vile Vibes" υπάρχει μιά σύνθεση των Confessor. Άλλη μία υπάρχει και στο άλμπουμ "Metal Massacre X" της Metal Blade. Το πρώτο τους άλμπουμ κυκλοφόρησε μέσω της Earache και είχε τίτλο "Condemned". Στο EP που κυκλοφόρησε με τον ίδιο τίτλο, ακούγονται διασκευές από Trouble και Black Sabbath. Αυτά τα συγκροτήματα αποτελούν επιρροές για τους Confessor που τις έχουν αφομοιώσει στο τεχνικό metal που παράγουν. Πάντως ο τραγουδιστής Scott Jeffreys δηλώνει ότι ακούει Lisa Stanfield, Mariah Carey και Morbid Angel, ή κάτι συναφές!

Οι Confessor έχουν να περιοδεύσουν αρκετά ακόμα για να κάνουν γνωστό το όνομά τους. Καθώς είναι νέοι και ανερχόμενοι, η προτροπή μας έρχεται μάλλον προβλέψιμη.

Οσοι ασχολούνται με το υλικό που έρχεται από την Earache, σίγουρα θα έχουν ακούσει τους **CATHEDRAL**. Οι ίδιοι λένε πως η εταιρεία δεν ήταν και πολύ χαρούμενη με το υλικό τους. Ο ιδρυτής των Cathedral τραγουδιστής Lee Dorian εγκατέλειψε τους Napalm Death όταν πίστεψε πως είχε αρχίσει να φτιάχνει δίσκους για να ευχαριστεί τους άλλους και όχι τον εαυτό του. Ο Dorian είναι ένθερμος οπαδός των Black Sabbath και κατάφερε να σχηματίσει το doom σχήμα των Cathedral με ανθρώπους που είχαν τα ίδια γούστα. Ο πρώην τεχνικός των Napalm Death, Mark Griffiths ανέλαβε το μπάσσο. Οι κιθαρίστες Gaz Tummings και Adam Lehan και ο ντράμερ Ramsey είχαν διατελέσει μέλη των Acid Reign. Νωρίτερα στη θέση του ντράμερ βρισκόταν ο Ben Mockrie. Δεν έχουν να επιδείξουν ακόμα μεγάλη δισκογραφική παρουσία. Το άλμπουμ "Forest Of Equilibrium" και το EP "Soul Sacrifice" είναι οι μόνες δουλειές τους. Τραγούδια των Cathedral συναντώνται και στη συλλογή "Dark Passages" της Rise Above. Η Rise Above είναι η doom εταιρεία που ίδρυσε ο Dorian και

Cathedral

περιλαμβάνει τους Renance και Revelation. Οι ίδιοι οι Cathedral δεν ανήκουν στο δυναμικό της για το λόγο ότι ο Dorian δε θέλει να απασχολείται με την επιχειρηματική πλευρά του συγκροτήματος.

Οι Cathedral φτιάχνουν ένα αξιόλογο doom death ήχο, όπου η έμφαση βρίσκεται στην ατμόσφαιρα. Το όνομα που επέλεξαν ακούγεται το ίδιο επιβλητικό με τη μουσική τους. Από αυτή τη μπάντα που αρέσκεται στις ιταλικές και ισπανικές ταινίες τρόμου του '70, θα πρέπει να περιμένουμε όμορφα πράγματα.

Ονομα κλειδί της σουηδικής σκηνής και πασίγνωστο death metal συγκρότημα σε μιά φοβερή έκδοση.

Μπορούν να θεωρούνται η συνέχεια των θρυλικών Nihilist. Με αυτό το όνομα κυκλοφόρησαν τρία demo, τα "Permature Necropsy", "Only Shreds Remain" και "Drowned". Αλλαξαν το όνομά τους όταν ο μπασιστας Jonny Hedlund αποχώρησε για να σχηματίσει τους καλούς Unleashed.

Ως Entombed και με τη σύνθεση Nicke Anderson (τύμπανα), Alex Hellid και Uffe Lederlund (κιθάρες), Lars Goranpetrov (φωνητικά) και Lars Rosenberg (μπάσσο), ηχογράφησαν το μοναδικό "Left Hand Path", άλμπουμ σταθμό. Ο Goranpetrov χαρακτήρισε με τη φωνή του αυτό το LP και όταν έφτασε η ώρα να φύγει, πολλές ήταν οι ανησυχίες και οι αμφιβολίες για τον αντικαταστάτη

Entombed

του. Ο Goranpetrov και ο Anderson δεν είχαν αρμονικές σχέσεις, αλλά ο δεύτερος ήταν εκείνος που είχε κάνει περισσότερα για το γκρούπ. Καθένας τους βέβαια, έδωσε τη δική του εκδοχή. Στο EP "Crawl" που ακολούθησε τον Απρίλη του '91, ακούγεται ο προσωρινός αντικαταστάτης του Orwall Safstrom από τους Nirvana 2002. Τελικά ο μόνιμος τραγουδιστής έφτασε στο πρόσωπο του Johnny Dordevic, πρώην μπασίστα των Carnage και φίλου του γκρούπ με ίδιες μουσικές επιρροές. Με τη σύνθεση αυτή, τα τέλη του '91 κυκλοφόρησαν το "Clandestine". Αυτό το δεύτερο άλμπουμ διακρίνεται για τους καίρια τοποθετημένους εντυπωσιακούς ήχους. Το επόμενο άλμπουμ ίσως ηχογραφηθεί στην Αμερική, αφού στη Σουηδία τα πράγματα τους φαίνονται βαρετά, αν και το ευρύ κοινό εκεί αρχίζει να τους αναγνωρίζει τώρα, μετά την επιτυχία τους.

Σχετικά με τουν συμπυκνωμένους νοηματικά στίχους, διευκρινίζεται πως μόνο ο Anderson κατέχει τα θέματα των τραγουδιών που σχετίζονται με τη μαγεία. Η εξήγησή τους για τον death metal οργασμό της Σουηδίας, βρίσκεται στην άνεση των ατόμων να ενεργούν χωρίς τον κίνδυνο της παρεξήγησης και την ύπαρξη πολλών δισκοπωλείων που διαθέτουν μεγάλους αριθμούς death υλικού. Ισως όμως, οι άρτια οργανωμένοι Σουηδοί, άρχισαν να κουράζονται από την μονιμότητα της τάξης. Τούλαχιστον αυτή τη βιτρίνα παρουσίαζαν για πολλά χρόνια. Η αναζήτηση κάτινέου σε ήχο, πιθανό να έχει σχέση με αυτό το γεγονός. Το ποιό θα είναι το μέλλον των Entombed, θα το δούμε όλοι μαζί.

Το τελευταίο συγκρότημα που παρουσιάζεται σ' αυτό το αφιέρωμα της Earache, δε θα το δείτε να χομογελά στις φωτογραφίες του και παίρνει τη μουσική του πολύ στα σοβαρά. Πρόκειται για το γκρούπ με τις αμέτρητες πρόβες και ζωντανές ηχογραφήσεις, που έκαναν το γύρο του underground metal. Οι κιθαρίστες Trey Azagthoth και Richard Brunelle ξεκίνησαν στα 1984 και ακούγονται σε όλες τις μέχρι τώρα ηχογραφήσεις των

MORBID ANGEL Πρόσφατα ο Brunelle αποχώρησε μετά από τόσα χρόνια προσφοράς. Τους λόγους θα τους μάθουμε σύντομα καθώς επίσης και το ποιός έχει το άρρωστο μυαλό που χρειάζονται οι Morbid Angel για να τον αντικαταστήσει. Ο Trey πήρε το επώνυμό του από τον Σουμεριανό Θεό του πολέμου και της αταξίας. Απέκτησε κακή φήμη όταν, στη διάρκεια του New Music Seminar, /κόπτηκε, ήπιε λίγο από το αίμα του και δήλωσε ότι είναι ένα Βαμπίρ ηλικίας τριακοσίων ετών. Ωστότο διευκρίνιζει πως δεν είναι εντελώς παράξενος, έχει και την κανονική του πλευρά, αλλά τέτοιου είδους ενέργειες επί σκηνής, αποτελούν προσωπική έκφραση. Οι δύο κιθαρίστες ακούγονται στα demo "Abomination" του '86 και "Thy Kingdom Come" του '87. Το τελευταίο κυκλοφόρησε αργότερα σε κόκκινο βινύλιο και picture EP. Στο άλμπουμ "Abominations Of Desolation" του 1986, εκτός από αυτούς τους δύο ακούγονται ο μπάσσιστας Sterling Von Scarborough και ο ντράμερ Mike Brawning, μέλος σήμερα των Nocturnus. Αυτό το άλμπουμ είχε παραγωγή του Dave Vincent, προτού αυτός γίνει ο μπασίστας των Morbid Angel, για την εταιρεία που διεύθυνε τότε, την Gorque Records.

Το "Abominations Of Desolation" γνώρισε μερικές πειρατικές εκδόσεις. Ο ήχος αυτών ήταν πιο κακός σε σχέση με εκείνον της πρώτης κυκλοφορίας. Οι Morbid Angel μίλησαν για κάποια πειρατικά αντίτυπα στη Γερμανία και αποφάσισαν να πουλήσουν τα δικαιώματα στην Earache που το κυκλοφόρησε σαν ένα συμπληρωματικό κομμάτι της πρώιμης φάσης του γκρούπ. Μιά περίπτωση παράνομης κυκλοφορίας του πρώτου άλμπουμ αυτού του σχήματος από την Φλόριντα και μάλλον η τελευταία, είναι αυτή των 500 αντιτύπων που έκοψε η Satanic Records του Τόκιο.

Εκατό από αυτές διατέθηκαν μέσω της ιταλικής Nosferatu.

Το '88 προσχώρησε στους Morbid Angel ο μανιακός ντράμερ Pete Sandoval. Το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς η Earache κυκλοφόρησε το ιστορικό "Altars Of Madness". Αυτό υπήρξε η αφορμή για ενθουσιώδεις αντιδράσεις και το ίδιο συνέβη και με το επόμενο "Blessed Are The Sick". Το τελικό αποτέλεσμά του, βρήκε το συγκρότημα απόλυτα ικανοποιημένο με ποικιλία τους ήχους των οργάνων και άκρως πρωτότυπες ενορχηστρώσεις. Κάποιες άλλες κυκλοφορίες με το όνομα των Morbid Angel, αλλά όχι και με τη σίγουρη συγκατάθεσή τους, είναι οι ακόλουθες ζωντανές ηχογραφήσεις "Crush Jesus Christ" και "Blasphemy" από μιά εμφάνιση του γκρούπ στην Τάμπα το Σεπτέμβρη του 1989. Για τις πολλές πειρατικές εκδόσεις, οι ίδιοι πιστεύουν πως αναγκάζουν τους οπαδούς τους να ασχολούνται συνέχεια μ' αυτούς, αλλά ενοχλούνται με τα κακής ποιότητας προϊόντα. Αναφέρουμε ακόμα ένα EP τεσσάρων συνθέσεων, που μοιράζονται οι Morbid Angel με τους Slaughterlord.

Τη σύνθεση της μουσικής έχει αναλάβει ο κλασσικών επιρροών

Morbid Angel

Trey Azagthoth και τους στίχους ο David Vincent. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του τελευταίου, όλοι στο γκρούπ ασχολούνται με τον Αποκρυφισμό, αλλά δεν βρίσκει την έννοια "Σατανισμός" κατάλληλη για όσα τους ενδιαφέρουν. Με το Χριστιανισμό πάντως, δε φαίνεται να τα πάνε καλά. Οι στίχοι έχουν πάντα σαν βάση κάτι το ανθρώπινο, αλλά πάντα εσωτερικό, σκοτεινό, έως μυστηριακό.

Οι Morbid Angel, ως αδιαφιλονίκητοι οδηγοί και αρχηγοί του ρεύματος του death metal, χαίρονται για την πληθώρα των συγκροτημάτων, αλλά προτείνουν προσπάθειες για την εύρεση του ιδιαίτερου ύφους του καθενός. Οι ίδιοι πάντως φαίνονται διατεθειμένοι να παίξουν πολλά πράγματα που θα τοποθετήσουν κάτω από την έννοια του death metal.

Σίγουρα σε τέτοιου είδους αφιερώματα, η γνώση που μεταφέρεται στο κείμενο, δεν είναι δυνατό να κατακτηθεί. κριθεί και αναπλαστεί σε μικρά χρονικά πλαίσια. Εποιητικά, φτάνοντας στο σημείο να εφαρμόσουμε τον δεοντολογικό κανόνα που επιβάλλει την ύπαρξη σχετικής βιβλιογραφίας, θα αναφέρουμε κάποιες πηγές, εκτός των ίδιων των άλμπουμ, έντυπες, που τόσο καιρό μας γνωστοποίησαν την πορεία της Earache και των συγκροτημάτων της. Χωρίς φόβο και πάθος λοιπόν, καταγράφουμε: Death News, Genital Necrosis, Kerrang!, RIP, Metal Hammer, Lime Lizard, Spin, Metal Forces, Mean Street, Rock Power, Seconds, Thrash 'n' Burn, Visual Aggression.

Grind ευχαριστίες στον Γιάννη Καστανάρα για τη βοήθειά του.

Ο Charles Michael Kittridge Thompson IV, ή Black Francis, όπως είναι περισσότερο γνωστός (τα μέλη των Pixies πάντως τον αποκαλούν France), σπούδαζε ανθρωπολογία και αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης. Ενώ κάποια στιγμή βρίσκεται στο Πουέρτο Ρίκο (μαθαίνοντας ισπανικά σαν μέρος των σπουδών του), πείθει τον κολλητό του Joey Santiago να τα παρατήσουν και να επιστρέψουν στη Βοστώνη για να σχηματίσουν ένα συγκρότημα.

Οι θέσεις για τις δύο κιθάρες, είχαν ήδη καλυφθεί. Μιά αγγελία τους λύνει το πρόβλημα του μπάσου. Σ' αυτή ζητούσαν γυναίκα μουσικό, "με επιρροές από Husker Du και Peter, Paul And Mary". Η Mrs. John Murphy (τέως Cheerleader) ήταν η μόνη που απάντησε στην αγγελία που δημοσιεύτηκε στην "Boston Phoenix" και όπως ήταν φυσικό, πήρε

τη θέση. Η ίδια φρόντισε να βρει ντράμερ, προτείνοντας τον David Lovering. Για να τον εκτιμήσουν οι υπόλοιποι χρειάστηκε να παίξει σε ένα "απαίσιο, μικρό drum machine". Οπως λέει και ο ίδιος, τίποτε το εντυπωσιακό...

Ξεφυλλίζοντας ένα λεξικό, ο Joey βρίσκει το όνομα της μπάντας. Pixies, δηλαδή "ξωτικά". Όλα αυτά συνέβαιναν στα 1986.

Η ιστορία τους ξεκίνησε από τη Βοστώνη, αλλά ο Black Francis όποτε του δίνεται η ευκαιρία, φροντίζει να ξεκαθαρίζει τα πράγματα. Δέχεται ότι από κει άρχισαν οι Pixies, αλλά "δεν είμαστε συγκρότημα της Βοστώνης. Απεχθανόμαστε αυτή τη σύνδεση. Δεν έχει καμμία σχέση με το συγκρότημά μου."

Μιά άλλη μπάντα (που δεν γνωρίζουμε κατά πόσον μισεί τη σύνδεση με τη Βοστώνη), οι Throwing Muses της υπέροχης Kristin Hersh, είχαν ήδη γίνει το πρώτο Αμερικανικό γκρούπ που υπέγραψε στη Βρετανική 4 AD. Μέσω του μάνατζερ των Muses, οι Pixies στέλνουν ένα demo στον Ivo Watts, το αφεντικό της εταιρείας, που λίγο αργότερα μετατρέπεται στο μίνι LP "Come On Pilgrim". Από τη στιγμή εκείνη, οι Pixies δεν έχουν κυτάξει πίσω...

Το γεγονός ότι το "Come On Pilgrim" είχε ανέβει στην κορυφή του βρετανικού ανεξάρτητου καταλόγου, ήταν το λιγότερο. Με ένα θαυμάσιο εξώφυλλο να καλύπτει το εικαστικό μέρος, τα 8

τραγούδια φέρνουν ένα καινούργιο αέρα στη μουσική σκηνή. Από το διασκεδαστικό "The Holiday Song" και τα "Ed Is Dead" και "I've Been Tired", το κουαρτέτο απλά χαμογελάει βλέποντας τους πάντες να μην μπορούν να συγκρατήσουν την κάτω σιαγώνα τους. Γιατί οι ίδιοι γνωρίζαν τις δυνατότητές τους και αναλογίζονταν τις συνέπειές τους πάνω στους ακροατές.

Τον Μάρτη του 1988 κυκλοφορεί το "Surfer Rosa", πάλι για την 4 AD και με παραγωγό τον Steve Albini. Η καλύτερη παραγωγή βοηθάει τη ρυθμική βάση της μπάντας να ακούγεται ακαταμάχητη. Η Mrs. John Murphy (χωρίς να παίζει ιδιαίτερα δύσκολα πράγματα) με το εντυπωσιακό μπάσσο της και ο David Lovering, σωστός ογκόλιθος, υποχρέωντας τον ακροατή να

Pixies

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

ακολουθεί το ρυθμό της αρεσκείας τους. Οι δύο φίλοι στις κιθάρες, σε κομμάτια όπως το "Something Against You" και "Broken Face", μόνο με τους Sonic Youth μπορούν να συγκριθούν σε πάθος. Ενα underground classic (αν μπορεί να αποκαλείται "underground"), που ανέβηκε κι αυτό στην κορυφή του ανεξάρτητου καταλόγου. Ο Black Francis στους στίχους που γράφει, αναφέρεται σε θέματα, που μερικές φορές είναι ο μοναδικός που γνωρίζει. Ο ίδιος λέει: "Γράφοντας τραγούδια δεν είναι το ίδιο με το να γράφεις ένα βιβλίο. Δεν είσαι υποχρεωμένος να κάνεις κήρυγμα επειδή όλοι σε προσέχουν. Οι pop performers δημιουργούν περισσότερα θετικά vibes για τον πλανήτη με το να ανακουφίζουν τους ανθρώπους από την ένταση, παρά με το να εκφράζουν πολιτικές απόψεις." Στο μεταξύ οι Pixies σαπορτάρουν τους Throwing Muses και οι αμερικανικές εταιρείες παλεύουν ποιά θα τους εντάξει στο δυναμικό τους. Εκείνοι δηλώνουν ευχαριστημένοι στην 4 AD και αλλάζουν παραγωγό, προσλαμβάνοντας τον Gil Norton να αναλάβει το επόμενο άλμπουμ "Doolittle". Η Αμερικανική Elektra κατορθώνει να κερδίσει τους Pixies, ενώ η 4 AD παρακολουθεί το νέο άλμπουμ να φτάνει στο No 8 του επίσημου βρετανικού τοπ. Μιά σύγκριση του "Doolittle" με το "Surfer Rosa", μάλλον δε θα οδηγούσε πουθενά. Με ένα εκπληκτικό (όπως και του προηγούμενου άλμπουμ) εξώφυλλο, το "Doolittle" βγάζει τους

Pixies ακόμα παραέω.

Η επιτυχία του "Here Comes Your Man", όπως και τα καταπληκτικά "Monkey Gone To Heaven" (μιά αναφορά στα πειραματόζωα), "Debaser", "Gouge Away", κάνουν το γκρούπ σούπερσταρς στην Ευρώπη. Δεν έχω ιδέα γιατί είμαστε τόσο διάσημοι στην Ευρώπη. Εκεί είμασε pop stars ενώ στην

Αμερική ένα απλό κολλεγιακό γκρούπ"

Πρόσφατα σε ένα αφιέρωμα του "Vox" για τα καλύτερα άλμπουμ κάθε δεκαετίας, το "Doolittle" συμπεριλαμβανόταν στα καλύτερα για τη δεκαετία του '80. Είναι το άλμπουμ που όπως πολλοί είπαν, απέδειξε ότι οι Pixies μπορούσαν να γράψουν και μελωδίες. Η Mrs John Murphy, είχε πιά πάρει το πραγματικό της όνομα (Kim Deal) και οι φωνητικές της ικανότητες σε κομμάτια όπως το "Hey" και το "I Bleed, παντρεύτηκαν με τη φωνή του Black

Francis, που νομίζεις πως θέλει ν' απεγκλωβιστεί από κάποια αόρατα δεσμά. Κοντά σ' όλα αυτά, τον Μάρτη του 1989 το "Rolling Stone" τους ανακυρήσσει σαν το καλύτερο νέο αμερικανικό συγκρότημα. Ακόμα και το κατεστημένο του Τύπου, υποκλίθηκε στο μεγαλείο των "Ξωτικών". Η συνέχεια υπήρξε διαστημική. Το "Bossanova" τον Αύγουστο του 1990, φτάνει το νούμερο 3 του βρετανικού τσάρτ.

Το "Velouria" που είχε προηγηθεί σαν σινγκλ, έφτασε στο νούμερο 28 και παιζόταν συνέχεια από το αμερικανικό κολλεγιακό ραδιόφωνο. Οι Pixies και πουλάνε και συνεχίζουν να έχουν την εκτίμηση όλων. Με το "Cecilia Ann" να ανοίγει το δίσκο, ένα surf instrumental από τα sixties, η έννοια "Θεοί", δεν απέχει και πολύ απ' την πραγματικότητα. Το "Is She Weird" και το "The Happening", είναι επικίνδυνα επιβλητικά, με το μπάσσο της Kim να "δαγκώνει". Παραγωγός κι εδώ είναι ο Gil Norton για τον οποίο ο Francis λέει: "Ο Gil είναι ένας γαμιστερά ωραίος τύπος. Δεν έχει συγκεκριμένο στυλ. Γι' αυτό

συνεχίζουμε να τον χρησιμοποιούμε. Δε θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε δίσκους χωρίς παραγωγό."

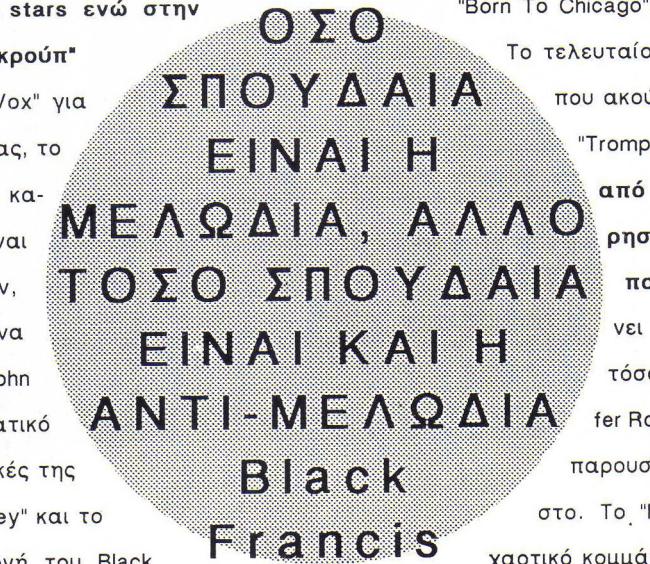
Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς παίζουν στο Reading και φυσικά κλέβουν την παράσταση. Συμμετέχουν στη συλλογή "Rubaiyat" για τον εορτασμό των 40 χρόνων της Elektra με το τραγούδι

"Born To Chicago", των Paul Butterfield Blues Band.

Το τελευταίο αριστούργημα από τη μεγαλοφύια που ακούει στο όνομα Black Francis, είναι το "Trompe Le Monde". "Είμουν τσαντισμένος από όλους αυτούς που μας κατηγόρησαν ότι στο "Bossanova" παίζαμε πολύ ήρεμα." Η φράση αυτή φανερώνει γιατί το "Trompe Le Monde" ήταν τόσο δυνατό. Πολλοί θυμήθηκαν το "Surfer Rosa", αλλά το "Ξεγελάστε Τον Κόσμο" παρουσιάστηκε φοβερά ωμό και ακατέργαστο. Το "Planet Of Sound" είναι ίσως το πιό

χαοτικό κομμάτι που έχουν γράψει και το "U-Mass" από τα πιό αγαπημένα του κοινού. Η κίνηση αυτή ξένισε πολλούς, γιατί ενώ είχαν όλο τον κόσμο στα πόδια τους και μιά υποχώρηση στο μουσικό κλίμα τους θα τους απέφερε λεφτά με ουρά, ο Black Francis δεν υπέκυψε. Διασκεύασαν το "Head On" των Jesus And Mary Chain, όχι όμως για να δείξουν πως ξέρουν από pop φόρμες, αλλά για να αναγκάσουν τους αδερφούς Reid να σκεφτούν πως έτσι έπρεπε να το είχαν παίξει εκείνοι. Ο Lovering φτάνει το μαχαίρι ακόμα πιό βαθειά: "Τι να πούμε για τους Nirvana; Τι το φοβερό έχουν; μας αντιγράφουν, αυτό κάνουν!"

Αυτό το συγκρότημα από τη Βοστώνη (ο Black Francis δε μας ακούει), ειλικρινά μας έδωσε άλλη διάθεση για να ασχοληθούμε με το γενικότερο χώρο. Μας μύησε από μόνο του σε ένα κόσμο μοναδικό, που αποτελεί ένα αναπόσπαστο μέρος του. Ελπίζουμε να παραμείνουν στο προσκήνιο, όσο περισσότερο γίνεται.

αρθρο του

DAVE McCONEll

από το περιοδικό

Fiz

(P.O. Box 67E27,

LA, CA 90067)

φωτογραφία του

Eric Nakamura

THE COWS

Πήγα σ'αυτό το σώου και ο τραγουδιστής χτυπούσε τον κοινό με ένα μαστίγιο. Επειτα άρχισε να παίζει μιά σάλπιγγα, αλλά ακόμα και τώρα πιστεύω πως επρόκειτο για μιά rumpk μπάντα. Αλλά έστω κι αν δεν ήταν αρκετά rumpk, ο τύπος πάντως είχε μασέλες που μπαινόβγαιναν στο στόμα του.

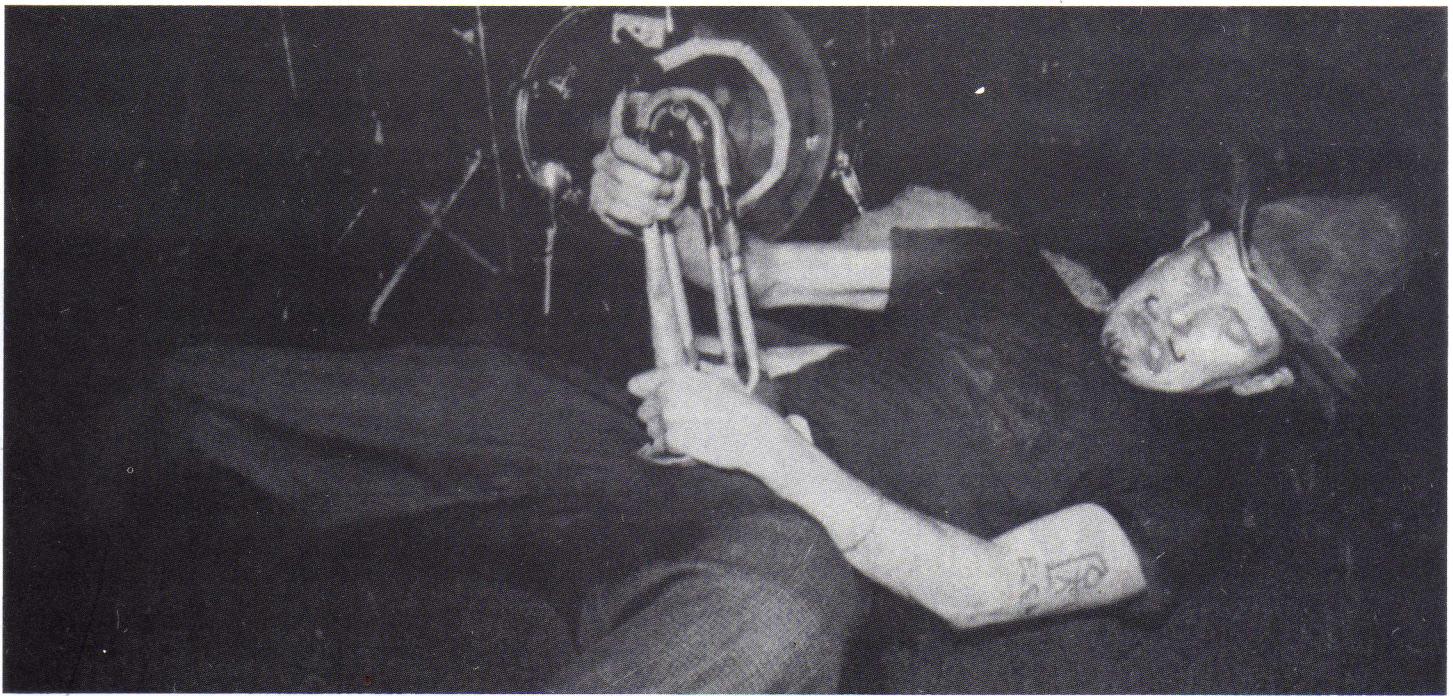
Τώρα, εκτός κι αν κοιμόσασταν ύπνο βαθύ τα τελευταία δύο χρόνια, φαντάζομαι πως καταλάβατε σίγουρα για ποιό συγκρότημα μιλάω. Οι Cows - το καλύτερο πράγμα από την Μιννεάπολη μετά το θάνατο του Prince.

Οι Cows σχηματίστηκαν το 1987 σαν απάντηση σε μιά σκηνή που μύριζε κοπριά. Στην πραγματικότητα ο Tom Hazelmeyer το αφεντικό της Amphetamine Reptile με πληροφορεί πως η προηγούμενη λειτουργία των Cows πριν φτιάξουν το συγκρότημα, ήταν να κάνουν όσο το δυνατόν περισσότερο τους ανθρώπους να αισθάνονται άσχημα. Και σ'αυτό τον τομέα μπορούν να θεωρούνται επιτυχημένοι. Ο τραγουδιστής Shannon είναι η ζωντανή ενσάρκωση ενός παιδεραστή ή ενός serial killer. Ψάχτε τις ουλές στο κεφάλι του, που δύσκολα κρύβονται ακόμα κι απ' το ζωγραφισμένο μουστάκι στις πρόσωπό του. Οταν ορμά από το βάθος της σκηνής, ακόμα και οι πλέον θαρραλέοι pisters ανοίγουν σαν την Ερυθρά Θάλασσα, μη γνωρίζοντας τις προθέσεις του βασιλιά τους.

Εχει την κατάλληλη ονομασία -Thor - και παράγει τόσο τοξικούς ήχους με την κιθάρα του, που πιάνεις τον εαυτό σου δηλητηριασμένο και αναρωτιέσαι αν αυτό που ακούς είναι κιθάρα ή κάτι άλλο. Παρανοιμένη, ακόλαστη, καταστροφική, είναι μερικοί χαρακτηρισμοί που μπορείς να δώσεις στην παλέτα του. Το πορτέτο είναι

τρομαχτικό. Οι Cows είναι μοναδικοί, τόσο όσον αφορά τον ήχο όσο και το στυλ. Μουσικά, το κάθε μέλος στέκεται από μόνο του. Κανένας δεν κουβαλάει στην πλάτη του τον άλλο. Την ίδια στιγμή όλοι τους βρίσκουν τρόπους να μην γίνονται αταίριαστοι μεταξύ τους. Στην πραγματικότητα, οι Cows ξέρουν να παίζουν. Στο "Chow", ένα από τα αγαπημένα κομμάτια μου, το βασικό ριφ βασίζεται περισσότερο στο μπάσσο του Kevin, παρά στην κιθάρα. Το ίδιο, δίνει ένα φευγάτο και κεραυνοβόλο μαζί αποτέλεσμα, παιγμένο στις χαμηλές νότες. Σπάνια το αριστερό χέρι του Kevin αγγίζει το λαιμό του οργάνου του. Και το ρεφρέν του τραγουδιού είναι εκείνο που τελικά το κάνει να μοιάζει σαν εγχείρηση χωρίς αναισθητικό, κάθώς ο Shannon ψυθιρίζει συνέχεια "Chow"... Φίλοι μου, αυτό είναι μουσική! Κάτι ανάλογο μπορούμε να πούμε πως γίνεται και στην ηχογράφηση, όποτε οι Cows βέβαια ευκαιρούν για κάτι τέτοιο. Τώρα, θα μου πείτε, μα είναι δυνατόν η απόλυτη παράνοια να συλληφθεί μέσα σε ένα tape; Ρωτήστε τον εαυτό σας. Οι Cows είναι υπέροχοι και στους δίσκους, αλλά λείπει εκείνη η απειλή που ανιμετωπίζει κανείς στα ζωντανά σώου τους. Ο ήχος τους βρήκε μια ζεστή γωνιά για να αναπτυχθεί στην Amphetamine Reptile, όπου κανείς δεν χάνει τα λεφτά του αν επενδύσει. Λαμπρή εταιρεία. Ολες οι κυκλοφορίες της υπάρχουν ακόμα και όσο για τα σινγκλς - όλοι γνωρίζετε φαντάζομαι την ιστορία των σινγκλς της Am/Rep - βγείτε να τα μαζέψετε σε προσιτές τιμές και μετά επιτεθείτε σ'όποιον νομίζει πως απολαμβάνει τη μουσική μέσα από κασέτες. Το τελευταίο LP των Cows "Cunning Stunts" παίρνει την

ψήφο μου σαν το καλύτερο εξώφυλλο της χρονιάς, αν όχι της δεκαετίας (με ένα μοτίβο κλεμένο από τα παλιά εξώφυλλα της Blue Note). Υπάρχουν όμως και κάποιες άλλες ηχογραφήσεις πέρα από εκείνες τις Am/Rep. Στις αρχές του 1992 κυκλοφόρησε υλικό των Cows κι άλλων γκρούπ της Am/Rep με τη μορφή ενός διπλού επτάιντσου για λογαριασμό του κλαμπ των σινγκλς της Sub Pop. Η συμμετοχή των Cows συνιστούσε τη διασκευή του κλασσικού "My Girl" του Leadbelly.

Υπάρχει ένα ακόμα σινγκλ στην Αυστραλέζικη Insipid που περιλαμβάνει διαφορετικές εκτελέσεις των "Women Inside" και "Theme From Midnight Cowboy". Οι αυθεντικές εκτελέσεις υπάρχουν στο "Cunning Stunts". Άλλα και η Dutch East έχει κυκλοφορήσει ένα δείγμα της Am/Rep που περιλαμβάνει και τους Cows. Αυτή τη φορά τα κομμάτια είναι από το θρυλικό ραδιοφωνικό σώου του John Peel. Οι Cows, μαζί με τους Helmet, Tar και Surgery πανικοβάλουν τη Βρετανία.

Το άλμπουμ του 1991 "Peacetika" έχει ένα κομμάτι που λέγεται "Hitting The Wall" στο οποίο η φωνή του Shannon βρίσκει φρέσκο έδαφος για να αναπτύξει την λειτουργικότητά της. Είναι η οριστική ιστορία ενός ανθρώπου που την έχει πολύ "μεγάλη". Υπάρχει ένα βίντεο στο "Dope, Guns And Fucking Up Your Video, Volume Two" που πρέπει να τρέξετε αμέσως και να το κλέψετε από το πλησιέστερο μαγαζί. Αν επιθυμείτε να δείτε τον Charlie Brown να τινάζει τα μυαλά του στον αέρα, δε θα βρείτε πιό κατάλληλη περίπτωση. Το αγαπημένο μου LP των Cows είναι το "Effete And Impudent Snobs" που κυκλοφόρησε το 1990. Ο παράγων θόρυβος σ' αυτή τη δουλειά, είναι πέρα από τα όρια. Είναι ο ήχος της σάρκας σας όταν κόβεται από τα ίδια σας τα κόκκα-

λα, φίλοι μου καλοί. Το καλύτερο πράγμα με τους δίσκους των Cows είναι το ότι πάνε σε κάποιο στούντιο και εξηγούν σε κάποιον φτωχό μηχανικό πως θέλουν να ακούγεται η παραγωγή. Και είμαι σίγουρος πως ο μηχανικός μένει με το στόμα του να χάσκει ορθάνοιχτο, λέγοντας "Πως είπατε;"

Με ευλόγησε η καλή μου τύχη να συναντήσω την μπάντα όταν έκαναν περιοδεία με το "Cunning Stunts" την άνοιξη που μας πέρασε. Ήταν ειρωνία το γεγονός πως εκεί κατάλαβα ότι τελικά είναι ο μπασσίστας Kevin Rimanis και όχι ο Shannon, εκείνος στον οποίο δεν πρέπει ποτέ να γυρίζετε την πλάτη. Ενώ ο Shannon, κάνει ότι μπορεί για να σας παρασύρει, ο Kevin ερχεται απιπίσω σας και... Άλλα καλύτερα να ολοκληρώσετε μόνοι το σενάριο. Εχει και ένα άλλο συγκρότημα που λέγονται Teenage Larvae οι οποίοι πιθανόν θα μπορούσαν να εξοντώσουν οποιονδήποτε. Το εξώφυλλό του δίσκοι τους για την Sympathy For The Record Industry είναι ίσως η πιό ενοχλητική εικόνα που έχω δει στη ζωή μου. Και αν αυτό δε σας λεέι τίποτε... Ο ντράμερ Norman Rogers μοιάζει να είναι αρκετά ευχάριστος τύπος. Εχει την τιμή να είναι ο "νορμάλ" της μπάντας. Άλλα και πάλι, γιατί να διαλέξει να ανήκει στους Cows; Ενας Θεός ξέρει.

Ετσι που λέτε. Οι Cows είναι Θεοί. Κι αυτό είναι όλο. Αν δε συμφωνείτε, νομίζω πως αυτό είναι αρκετό για να καταλάβω τι σόι πράγματα είστε. Μην αναγκάζετα όμως τους αναγνώστες του "Fiz" να βγάζουν κακά συμπεράσματα για σας. Αφήστε αμέσως κάτω αυτό το πριοδικό και πηγαίνετε να αγοράσετε μερικούς δίσκους από τα μόνα συγκροτήματα που γουστάρετε. Μην αργείτε καθόλου...

THE THERE'S SOMETHING ROCKIN' IN DEN MARK

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΤΟΥ JAN POULSEN ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΕΓΧΑΓΗ

Το 1991 ήταν μιά καταπληκτική χρονιά για το rock στη Δανική μουσική σκηνή. Και για πολλούς λόγους. Ήταν η χρονιά που το underground έγινε mainstream και η σκηνή ξέσπασε σε χίλιες διαφορετικές κατευθύνσεις. Ήταν ακόμα η πρώτη χρονιά που μπορούσες να αγοράσεις περισσότερους από δέκα εξαιρετικούς δίσκους. Γι' αυτό και είναι αρκετά εύκολο για μένα να παρουσιάσω την σημερινή σκηνή μέσα από αυτό το εισαγωγικό άρθρο. Οι περισσότερες μπάντες εδώ θα τύχουν σύντομης παρουσίασης, αλλά έτσι κι αλλιώς σκοπός μου είναι να καταδείξω διάφορα είδη.

SORT SOL

Η κατάσταση προόδου της δανικής σκηνής το 1991, φάνηκε κυρίως από την απονομή των πρόσφατων ετήσιων Grammys. Τις τρεις βασικές κατηγορίες (Συγκρότημα της Χρονιάς, Άλμπουμ της Χρονιάς και Rock Άλμπουμ της Χρονιάς) κέρδισε μιά από τις πιο παλιές μπάντες της χώρας, οι Sort Sol (αγγλιστί Black Sun), για το απίθανο άλμπουμ τους "Flow My Firetear". Και δεν έφταναν μόνο αυτά. Κέρδισαν στις κατηγορίες "Τραγουδιστής της Χρονιάς" και "Παραγωγή της Χρονιάς". Οι Sort Sol δεν είναι μόνο ένα από τα παλιότερα εν ζωή συγκροτήματα της Δανίας, αλλά είναι και το πρώτο punk γκρούπ που εμφανίστηκε. Σχηματίστηκαν στην Κοπενχάγη στα 1977 με το όνομα Sods, προτού αλλάξουν σε Sort Sol το καλοκαίρι του 1980. Εκτούτοις αποτελούν τα "άσχημα κεφάλια" της σκηνής. Παίζοντας πάντοτε το δικό τους παιχνίδι και μην ακούγοντας κανένα, κυκλοφόρησαν τέσσερα άλμπουμ, με ριζοσπαστικές διαφορές το ένα από το άλλο, πριν φτάσουν στο "Flow My Firetear". Το πρώτο, "Minutes To Go" (Medley, 1979) ήταν κατά κάποιο τρόπο το πρότυπο ενός punk άλμπουμ, αν και η παραγωγή ήταν άφογη. Καθαρό σαν μιά παγωμένη λίμνη, αλλά κοφτερό σαν νυστέρι χειρούργου. Με αυτό κέρδισαν πολλούς οπαδούς σ' ολόκληρη την Ευρώπη και στην Αγγλία κυκλοφόρησε μέσω της Step Forward, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των κριτικών.

Σε λιγότερο από ένα χρόνο, το συγκρότημα κυκλοφόρησε το "Under En Sort Sol" (Medley, 1980). Η ακρόασή του, τους πρόσφερε ένα σύντομο συμβόλαιο με την ολοκαίνουργια τότε αγγλική 4AD, η οποία κυκλοφόρησε ένα σινγκλ με δύο κομμάτια από το LP. Με το επόμενο άλμπουμ "Dagger And Guitar" (Medley, 1983),

το γκρούπ βρέθηκε σε μιά κατάσταση σχιζοφρένειας. Από τη μιά ανακάλυπταν τους ομορφότερους ήχους και από την άλλη πειραματίζονταν σε μιά ελεύθερη μουσική φόρμα που είχε να κάνει περισσότερο με την jazz παρά με το punk! Τουλάχιστον ως προς τη δομή. Η παραγωγή ήταν του Chris Butler (από το αμερικανικό συγκρότημα των Waitresses), ενώ σπέσιαλ καλεσμένη εμφανίζεται η Lydia Lunch που τυγχάνει φίλη του γκρούπ, τραγουδώντας (και γράφοντας στίχους) σε δύο κομμάτια του δίσκου.

Το 1986, οι Sort Sol ταίριαξαν με τον Σουηδό βασιλιά του garage, 4-Eyed Thomas (παραγωγό των Nomads) για την παραγωγή του πρώτου δανικού garage άλμπουμ. Το "Everything That Rises... Must Converge" (Medley, 1987), ήταν αυτό που πραγματικά τοποθέτησε και καταξίωσε το γκρούπ στον rock χάρτη της Δανίας. Μέχρι τότε ήταν μιά underground μπάντα και τώρα προσέγγιζαν ένα μεγαλύτερο ακροατήριο, έχοντας άφθονη ραδιοφωνική κάλυψη και πολλά πετυχημένα live shows σ' ολόκληρη τη χώρα. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και η φοβερή συναυλία τους μπροστά σε 25.000 κόσμο στο φεστιβάλ του Roskilde, το καλοκαίρι του 1987.

Τα επόμενα χρόνια βρήκαν το γκρούπ σε μιά πιό pop κατεύθυνση, χωρίς όμως να χάσουν την επαφή τους με τον garage ήχο. Η δισκογραφική τους εταιρεία η δανική Medley (που πρόσφατα

Sort Sol

photo : Robin Skjoldborg

απορροφήθηκε απ' την EMI) δεν έμεινε ικανοποιημένη από το νέο υλικό τους και η μπάντα ξαφνικά βρέθηκε χωρίς συμβόλαιο, παρά το γεγονός πως ήταν η αγαπημένη του rock Τύπου. Την ίδια στιγμή όμως η Sony προσπαθούσε σκληρά για την πρώθηση της Columbia. Πρόσφερε στους Sort Sol συμβόλαιο και τους έβαλε αμέσως στο στούντιο, ώστε τον Φλεβάρη του 1991 να έχουν στα χέρια τους το πιό υπέροχο φρούτο τους: Το "Flow My Firetear" κυκλοφόρησε και όλοι οι κριτικοί έπαθαν αμόκ. Το συγκρότημα παρουσίασε δυό κομμάτια του στο απογευματινό δελτίο ειδήσεων της εθνικής τηλεόρασης και το άλμπουμ μπήκε στο TOP - 20 του επίσημου δανέζικου τσαρτ. Αλλά γιατί όλος αυτός ο θόρυβος;

Ενα άλμπουμ πλούσιο από αυθεντικότητα και βυθισμένο στα ωραιότερα τραγούδια που ηχογραφήθηκαν ποτέ στη Δανία. Από ένα σχεδόν εμπορικό ρορ τραγούδι όπως το "Daughter Of Sad" (και μιά μικρή σινγκλ επιτυχία), μέχρι το feedback κιθαριστικό ηφαίστειο του "Tatlin Tower", γεμάτο από ουρλιαχτά κιθάρας και αγχώδη διπλά φωνητικά με στίχους μυθικούς. Ενα τραγούδι σαν το "Siggimund Blue" (κι αυτό ένα χιτάκι στις αρχές του '92), ήταν ιδανικό ξεκίνημα για ένα μεγάλο rock άλμπουμ, με την υψηλών οκτάβων κατεύθυνσή του. Τα κομμάτια του δίσκου έχουν ποικιλία, μα στο καθένα υπάρχει μιά όμορφη μελωδία, πάντα βασισμένη στις κιθάρες. Η παραγωγή ήταν διαιρήσις και κρυστάλλινη και το όνομα του Phil Spector αρχίζει να εμφανίζεται στις κριτικές του άλμπουμ. Το "Flow My Firetear" είναι ένα αριστούργημα σπάνιας ομορφιάς.

Που μπορεί όμως να φτάσει από δω και πέρα το συγκρότημα; Πως μπορεί να συνεχίσει έχοντας στην πλάτη του το βάρος του καλύτερου άλμπουμ που βγήκε ποτέ στη Δανία; Η ευκολότερη βέβαια, λύση θα ήταν να σταματήσουν και να απολαύσουν τους καρπούς αυτής της δημιουργίας. Ομως οι Sort Sol ποτέ δεν επεδίωξαν τα εύκολα. Ηδη ηχογραφούν την καινούργια τους δουλειά. Και ο Μαύρος Ήλιος θα λάμψει για μιά φορά πάνω σας.

DARLEENS

Απ' ότι καταλάβατε το 1991 υπήρξε η χρονιά των Sort Sol με όλη τη σημασία της λέξης. Μιά άλλη περίπτωση που η Columbia άρπαξε κυριολεκτικά από τα μαλλιά, ήταν ένα νεαρό συγκρότημα ονόματι Darleens. Και είναι αγνό και παρθένο, αφού σχηματίστηκε μόλις στα 1991. Τέσσερα νεαρά και ελκυστικά κορίτσια από την Κοπενχάγη με μιά μεγάλη αγάπη για την country μουσική. Και πως την δείχνουν! Το συγκρότημα κινείται γύρω από την κιθαρίστρια και συνθέτη Margrethe Bjorklund η οποία για κάμποσα φεγγάρια συμμετείχε σε άλλες μπάντες. Στις συνθέσεις της περιλαμβάνει κομμάτια που δείχνουν ένα ανυπέρβλητο ταλέντο για την παράδοση αν και μπορεί να φτιάχνει και δικούς της ρυθμούς. Η πραγματική της δύναμη όμως, είναι πάνω στη σκηνή. Ισχύς της οι απρόσμενες κινήσεις της που προσδίδουν γοητεία στο γκρούπ. Ξαφνικά ξεσπά σε άγρια σόλο της κιθάρας, αλλά αμέσως βρίσκει το δρόμο της για να ακολουθήσει τις υπό-

Darleens

λοιπες. Τα live των Darleens είναι μιά μίηη original τραγουδιών (όλα γραμμένα απ' την Margrethe) και καλοεκτελεσμένες διασκευές που μεταξύ άλλων περιλαμβάνουν Dolly Parton, Emmylou Harris, Gram Parsons και Bob Dylan.

Το επώνυμο ντεμπούτο τους περιλαμβάνει και δικά τους κομμάτια και διασκευές. Μέσα από εξαντλητικές τουρνέ, απόκτησαν πολλές εμπειρίες και ένα κοινό που ολοένα και αυξάνεται. Ετοιμάζονται να ηχογραφήσουν το νέο άλμπουμ τους. Άλλα μέχρι τότε, μπορείτε να απολαύσετε την αξιαγάπητη Margrethe να σολάρει για τον ex True West Russ Tolman στο διπλό LP "The Seventh ADventure" που δίνεται μαζί με το 7ο τεύχος του περιοδικού "ADventure".

MISS B. HAVEN

Άλλη μιά κοριτσίστικη μπάντα είναι οι Miss B. Haven. Παιάζουν μιά πολύ ατμοσφαιρική ρορ μουσική. Οι εκτελέσεις τους μπορεί κάποτε να γίνονται πολύ γλυκανάλατες, αλλά "ζωντανές" δείχνουν τα κοφτερά τους δόντια! Θεωρούνται φεμινιστικό γκρούπ (έτσι όπως παλιότερα χαρακτηρίζονταν οι Slits, ή οι Raincoats, χωρίς βέβαια να έχουν σχέση μουσικά), αλλά αυτό οφείλεται κυρίως στους προσωπικούς στίχους που γράφει η Lise Cabble. Είναι μιά ανεξάρτητη γυναίκα με δυνατό χαρακτήρα που γνωρίζει τι θέλει. Και πάντα το κερδίζει.

Οι Miss B. Haven δημιουργήθηκαν το 1986 στην Κοπενχάγη, αν και μερικά μέλη ήδη έπαιζαν μουσική απ' τα τέλη της δεκαετίας του '70. Έχουν κυκλοφορήσει κάμποσα άλμπουμ στα οποία τραγουδούν δανικά, αλλά και αγγλικά. Το 1990 γνώρισαν επιτυχία όταν τις ανέλαβε η Warner και τις έβαλε στο στούντιο με παραγωγό τον Jeff Lynne (E.L.O.). Αστραφτερή η παραγωγή, αλλά θεωρώ το άλμπουμ "Nobody's Angel" από τα καλά. Προσωπικό, συναισθηματικό με εξαιρέτες ερμηνείες της σκοτεινής και βαθειάς φωνής της Lisa. Τα κομμάτια ακούστηκαν στο ράδιο, αλλά ο δίσκος δεν πούλησε και γρήγορα απολύθηκαν από την Warner. Η Medley τις ανέλαβε και πέρσι κυκλοφόρησε το τρίτο κανονικό άλμπουμ τους με τίτλο "Mellel Hjerter Og Spar".

D.A.D.

Και ενώ οι Miss B. Haven μόνο στον ύπον τους γνώρισαν επιτυχία, υπάρχουν και οι D.A.D. στους οποίους τρέχει απ' τα μπατζάκια, τη στιγμή που γνωρίζουν επιτυχία και σε ξένες αγορές. Στη Δανία οι δίσκοι τους οργιάζουν σε πωλήσεις και τα κονσέρτα τους είναι sold-out πριν ακόμα κυκλοφορήσουν τα εισιτήρια. Αναμειγνύουν ένα "κακό" χιούμορ με άγριο rock (ναι, αυτό που σήμερα ονομάζετε εσείς ήχο του Seattle!) και μερικές δόσεις heavy metal, ώστε να προκαλούν πανικό ακόμα και στην Ιαπωνία.

Οι D.A.D. ξεκίνησαν σις αρχές των 80s στην Disneyland After Dark, αλλά μετά από νομικές δυσκολίες, αναγκάστηκαν να χρησιμοποιούν μόνο τα αρχικά. Και την ίδια εποχή άλλαξαν στυλ επηρεασμένοι από το metal. Τις καλές όμως γι'

photo : Robin Skjoldborg

αυτούς εποχές όπως της κυκλοφορίας του μινι "Standing On The Never Never" (Mega, 1985) και των άλμπουμ "Call Of The Wild" (Mega, 1986) και "D.A.D. Draws A Circle" (Mega, 1987) έπαιζαν cowpunk στο στυλ των Tex & The Horsemen, των Blood On The Saddle και των πρώιμων Gun Club.

Η μπάντα κέρδισε δύο Grammy πέρσι, ένα σαν το καλύτερο HM άλμπουμ και ένα για το καλύτερο video. Και τώρα, στις αρχές των 90s είναι η πιό δημοφιλής μπάντα της χώρας, μιά ματιά στις πωλήσεις φτάνει για να το διαπιστώσει κανείς.

THE SANDMEN

Άλλο ένα εξαιρετικό hard rock συγκρότημα από την Κοπενχάγη, είναι οι Sandmen. Πιθανόν να είναι και το μόνο Δανέζικο γκρούπ που έπιασε την σωστή χορδή του garage των συγκροτημάτων των 60s που τόση ζήτηση είχαν πριν από πέντε χρόνια. Από το ξεκίνημά τους (1985), η καριέρα των Sandmen πέρασε πολλά ανεβοκατεβάσματα και έφτασε μέχρι και σαπορτάρισμα καλλιτεχνών όπως ο Jeffrey Lee Pierce, ο Long Ryders και η Nico. Εγιναν γρήγορα μεγάλο όνομα στην πόλη τους λόγω της σωστής τους τοποθέτησης στο σκληρό blues και το παραδοσιακό rock. Οσον αφορά τα live, οι Sandmen συγκρίθηκαν με τους Rolling Stones και τους Doors. Ιδιαίτερα με τους τελευταίους, εξαιτίας του τραγουδιστή Allan Vegenfeldt.

Αν και ξεκίνησαν σαν κουαρτέτο, γρήγορα πρόσθεσαν στη δύναμή τους τον Εγγλέζο κιθαρίστα Sam Mitchell που είχε παίξει session σε πολλές μπάντες, όπως οι Rolling Stones, ο Rod Stewart, ο Marc Bolan και ο Jack Bruce. Και μ' αυτόν αμέσως ο ήχος των Sandmen έγινε πιό μεστός.

Ντεμπουτάρισαν με το επώνυμο άλμπουμ στα 1987 και έκτοτε κυκλοφόρησαν άλλα τρία αν και τα δύο μοιάζουν μεταξύ τους στην επιλογή των τραγουδιών. Φλέρταραν ικανοποιητικά με την A & M που κυκλοφόρησε στις ΕΠΑ το άλμπουμ τους "Western Blood" ξαναμιξαρισμένο. Πάτωσε και σύντομα έμειναν χωρίς συμβόλαιο. Άλλα υπήρξε ακόμα μιά ατυχία. Η δανέζικη εταιρεία Garden που τους εκπροσωπούσε, βάρεσε οικονομική διάλυση και έκλεισε, μετά από 7 χρόνια στην κορυφή των ανεξάρτητων εταιρειών της χώρας. Τη στιγμή που γράφω αυτό το άρθρο, οι Sandmen κουβεντιάζουν με πολυεθνική και ίσως ήδη να υπέγραψαν συμβόλαιο και να ετοιμάζουν δίσκο.

Το άλμπουμ του 1991 "Gimme Gimme" είχε όλα τα βασικά rock στοιχεία, αν και φλέρταρε ελαφρά με την βρετανική νεοψυχεδλεία. Είναι βέβαια κάπως χορευτικό, αλλά δεν παύει να είναι πολύ καλό.

HOW DO I

Δεν ήταν όμως μονάχα οι Sandmen που γαμήθηκαν από την οικονομική καταστροφή της Garden. Ακόμα ένα κουιντέτο από την Κοπενχάγη έμεινε χωρίς συμβόλαιο. Ονομάζονται How Do I και παίζουν -αν μπορεί να χαρακτηριστεί έτσι- μινιμαλιστικό garage fuzzpop. Το άλμπουμ τους "Submarine" του 1991 ήταν παραγωγή του Σουηδού 4-Eyed Thomas. Δεν πούλησε και αυτό παραμένει μυστήριο επειδή παίχτηκε συνέχεια από τους ραδιοσταθμούς. Ισως να έφταιγε μιά διασκευή στο "Knowing You, Knowing Me" των Abba. Πάντως το γκρούπ υπάρχει εδώ και μερικά χρόνια κατό 1988 κυκλοφόρησαν το πρώτο τους LP με τίτλο "RainFakeDrumFake" στην Sam.

STEELHOUSE

Το τελευταίο (τουλάχιστον για το άρθρο αυτό) γκρούπ που την πάτησε μετά το κλείσιμο της Garden ήταν οι Steelhouse που

έρχονται νότια από το Jylland. Εβγαλαν ένα ομώνυμο άλμπουμ, αλλά από τότε ελάχιστα πράγματα ακούστηκαν γι' αυτούς. Θύμιζαν τους Hoodoo Gurus και είχαν μπόλικες επιρροές από το Αυστραλιανό rock. Πήρε καλές κριτικές, αλλά μάλλον ήταν ατυχία το γεγονός ότι οι Steelhouse το έβγαλαν σε λάθος εποχή.

WELL OF SOULS

Άλλο ένα επαρχιακό συγκρότημα και άλλος ένας επαρχιακός δίσκος. Οι Well Of Souls έσκασαν μύτη ξαφνικά. Επαιξαν σαπόρτ στον Iggy Pop για κανα-δυό σώου του στη Νότια Ευρώπη, αλλά τον περισσότερο χρόνο τους τν περνούν στην γενέτειρά τους, το Aalborg, στα βόρεια της Δανίας. Εκεί ηχογράφησαν το ντεμπούτο άλμπουμ τους με τίτλο το όνομά τους. Κι εδώ συναντάμε την εγγλέζικη post-86 παράδοση. Ένα μάτσο μελωδικά τραγούδια, μερικά διαστρεβλωμένα και μερικά νορμάλ. Οπως και στα περισσότερα επαρχιακά συγκροτήματα έτσι και γι' αυτούς είναι δύσκολο να βρουν μέρη για συναυλίες έξω απ' την πόλη τους.

THE LIVE MUSEUM

Τα ίδια προβλήματα αντιμετωπίζουν και οι Live Museum από την Odense. Κουιντέτο, που στην πραγματικότητα δε μοιάζει με κανένα άλλο. Από το πρώτο τους άλμπουμ θα μπορούσα να τους χαρακτηρίσω σαν μιά πειραματική μπάντα. Αλλά κι αυτό πάλι, είναι πολύ εύκολο. Η μουσική τους κατευθύνεται από διάφορες επιρροές. Ξεκινά από τον Captain Beefheart και μέσω πολλών punk αναζητήσεων, καταλήγει στους Pere Ubu. Στο δίσκο υπάρχει ακόμα και μιά πολύ προσωπική διασκευή του "Song Slowly Sung" του Tim Buckley. Ο "ήχος" τους από τη μιά μεριά κυριαρχείται από τα άγρια και μανιασμένα φωνητικά του Gert V. Andersen. Είναι λυσσασμένος και υστερικός, αλλά κάθε άλλο παρά παθητικός. Απ' τη μουσική πλευρά, οι Live Museum χρησιμοποιούν ακορντέον σε μερικά από τα τραγούδια τους, κάτι που τους βοηθά να χτίσουν έναν πρόσωπικό ήχο. Και δεν είναι μόνο αυτό, γιατί και οι στίχοι τους είναι συγκλονιστικοί. Οχι τόσο στο κείμενο όσο στη φόρμουλα. Είναι γραμμένοι από ένα σοφό γέρο που για πολλά χρόνια ζούσε σαν αλήτης. Εναν άνθρωπο με πολύ αφαιρετική προσέγγιση της ζωής. Τα κείμενά του είναι θεατρικά και κολλάν τέλεια με τη φωνή του τραγουδιστή.

Το μέλλον τους είναι αβέβαιο, τη στιγμή που είναι πολύ δύσκολο να παίζεις ανάλογη μουσική στην Δανία.

TRAINS & BOATS & PLAINS

Αυτό το συγκρότημα αγαπήθηκε πέρσι πολύ από τους κριτικούς με την πρώτη του κιόλας δουλειά. Αρχισαν στα τέλη των 80s σαν κουαρτέτο, παίζοντας μιά άκρως ποιητική μουσική, επηρεασμένη από τα αυστραλέζικα γκρούπ, όπως οι Triffids και οι Go Betweens. Παίρνοντας όμως έναν τσελίστα, η μουσική τους έγινε περισσότερο σκοτεινή και ατμοσφαιρική. Στην Αγγλία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αιθερική, αλλά αυτές οι κουβέντες εδώ δε σημαίνουν τίποτε. Μετά από μερικές συναυλίες στην Κοπενχάγη, ήταν έτοιμοι να ηχογραφήσουν. Λίγο πριν μπουν στο στούντιο όμως, ήρθαν σε επαφή με τον Αμερικανό Μάγο Krammer και τον κάλεσαν να κάνει παραγωγή σε έξη κομμάτια τους. Αποτέλεσμα, το mini LP "Hum" που έγινε άμεση επιτυχία. Παίχτηκε στο ράδιο και οι πρώτες 1000 κόπιες που τυπώθηκαν,

πουλήθηκαν γρήγορα. Η μπάντα έπαιξε στη Στοκχόλμη και στο Βερολίνο (Independence Days) όπου κέρδισαν το βραβείο μαζί με τους Σουηδούς ψυχεδελικούς μάγους Whipped Cream. Το "Hum" κυκλοφόρησε στην Αγγλία υπό την αιγίδα της UFO.

Το φθινόπωρο του 1991 κάλεσαν ξανά τον Krammer στην Κοπενχάγη για το δεύτερο άλμπουμ τους. Γνώρισε ανάλογη επιτυχία με το προηγούμενο (τουλάχιστον από πλευράς κριτικών). Οι Trains & Boats & Planes είναι ένα συγκρότημα άξιο να προσεχτεί στο μέλλον. Το νέο τους LP λέγεται "Engulfed", βγήκε από την Cloudland και σύντομα θα κυκλοφορήσει κι απ' την βρετανική UFO.

NANNA

Πλησιάζουμε στο τέλος του άρθρου. Μιά ακόμη καλλιτέχνις αξίζει να αναφερθεί, αφού πέρσι έβγαλε έναν υπέροχο δίσκο κι αυτή είναι η τραγουδίστρια και συνθέτης Nanna. Εχει κλασική μόρφωση στο πάνω και μέχρι το 1991 και το "Rocking Horse" LP είχε βγάλει πέντε άλμπουμ. Γενικά την χαρακτηρίζουν ρορ και μάλλον έχουν δίκιο σ' αυτό, αλλά η ορολογία είναι πολύ φτωχή για να χαρακτηρίσει αυτή την κοπέλλα. Σίγουρα γράφει ρορ, αλλά αυτή έχει ένα σπάνιο βάθος. Δεν αποτελεί δηλαδή τμήμα της ανούσιας ρορ που βγαίνει στις μέρες μας. Η μόρφωσή της, της επιτρέπει να γράφει και να συνθέτει, πράγμα που βοηθά και την στιχουργική πλευρά. Η μουσική που παρουσιάζει στο "Rocking Horse" είναι δεμένη και σε μοντέρνα παραγωγή, αλλά συχνά οι εκτελέσεις της παραπέμπουν στα sixties. Είναι μεγάλης διάρκειας, αφήνοντας χώρο για αυτοσχεδιασμούς.

Η Nanna μπορεί να συγκριθεί μόνο με τις μεγάλες κυρίες της Δανέζικης μουσικής, την Anne Linnet, την Sanne Salomonsen και την Lis Sorensen. Είναι προικισμένη με μιά σπάνια αυτοκριτική διάθεση. Για το "Rocking Horse" απαιτήθηκαν δυό χρόνια (και πολλά λεφτά από την Columbia!), αλλά είναι ανθρώπινο και ζεστό, περιέχοντας μερικές από τις καλύτερες ρορ στιγμές της εποχής μας.

...1992

Ορίστε λοιπόν. Εχετε μπροστά σας έντεκα καλούς λόγους για να διαλέξετε έναν από τα Δανέζικα άλμπουμ για το 1991, αλλά όλα δείχνουν πως κι αυτή η χρονιά τα πάει καλά. Ήδη κυκλοφορεί το "Songs From Cinema Café", το ατμοσφαιρικό ντεμπούτο ενός group από το Ααρχους ονόματι. **Her Personal Pain**

Η **Dicte** είναι μά κούκλα, που τραγουδά και αποτελεί την κύρια ατραξιόν του γκρούπ. Τραγουδά, ψιθυρίζει και ουρλιάζει χαμηλόφωνα, κάτι που δεν αρμόζει σε Δανέζα. Δεν απέχουν και πολύ από τους Cocteau Twins και μέρικές νέες αγγλικές μπάντες όπως οι **Cranes** και οι **Slowdive**.

Ενα άλλο συγκρότημα που κατέπληξε με το φετεινό, δεύτερο LP του, είναι οι **Boghandle** σε παραγωγή Jack Endino και τίτλο "Step On It". Ναι, αυτός είναι ο ήχος του Seattle! Οι Boghandle είναι μάλλον οι μοναδικοί που παίζουν αυτό το είδος, αλλά ήδη είναι δημοφιλείς και εδώ και στην Γερμανία, όπου τουράρουν συνεχώς τα τελευταία δύο χρόνια.

Το τελευταίο όνομα και ο τελευταίος δίσκος που θα αναφερθώ είναι οι Δανοαμερικανοί **Sharing Patrol** Κυκλοφόρησαν πρόσφατα το τέταρτο άλμπουμ τους "Chainsaw Boogie" και μάλλον ξεκινάν για τουρνέ, κάτι που τους αφέσει πολύ.

Αυτά προς το παρόν και αν θέλετε να βρείτε κάποιους από αυτούς τους δίσκους, ή περισσότερες πληροφορίες για τις μπάντες, μη διστάσετε να μου γράψετε στη διεύθυνση:

Jan Poulsen, Postbox 343, DK-1503 Copenhagen V, Denmark.

Παρακαλώ θυμηθείτε να εσωκλείσετε IRC.

Sharing Patrol

1. D.A.B.: Riskin' It All (Medley MdLP 6415)
 2. DARLEENS: Darleens (Columbia 469259-1)
 3. HOW DO I: Submarine (Garden GARD 7)
 4. THE LIVE MUSEUM: The Live Museum (Sode SÖDLP 108)
 5. MISS B. HAVEN: Mellen Hjerter Og Spar (Medley MdLP 6404)
 6. NANNA: Rocking Horse (Columbia 468967-1)
 7. SANDMEN: Gimme Gimme (Garden GARD 8)
 8. SORT-SQL: Flow My Firetear (Columbia 467510-1)
 9. STEELHOUSE: Steelhouse (Garden GARD 9)
 10. TRAINS & BOATS & PLANES: Hum (Cloudland RAIN 001)
 11. WELL OF SOULS: Well Of Souls (Zick Zack ZZLP 1003)

Kovoépto

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΟΡΓΑΝΩΝ

(καινούργια -

μεταχειρισμένα)

Fanzines / έντυπα

(και παλιά τεύχη)

ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 55, ΧΑΛΑΝΔΡΙ,
 ΤΗΛ. 68 40 404

Στις 15 του Γενάρη, ο Captain Beefheart γίνεται 52 χρονών.

Αυτό τουλάχιστον δε μπορεί να το αμφισβητήσει κανείς.

Είναι γραμμένος στα μητρώα του Glendale της Καλιφόρνια, πολύ κοντά δηλαδή στο Λος Αντζελες, αν όμως ρωτήσεις τους υπαλλήλους να βρουν το όνομα αυτό στον κατάλογο, τους βάζεις σε μεγάλο μπελά. Ο μπαμπάς και η μαμά του επονομάζονταν Van Vliet και του χάρισαν το όνομα Donald, μιά λέξη που σήμερα, μετά από τόσα χρόνια, ελάχιστη σημασία έχει για τον ίδιο. Το μικρό είχε ταλέντο και πολλές φορές παρουσιάστηκε σε διάφορα σώου της τηλεόρασης, μέχρι που στο σχολείο η ζωή του

Fury, την μοναδική σε μεγαλείο συνεργασία των δύο άσπονδων εχθρών, από ένα κονσέρτο στο "Amardillo World Headquarters" στο Ωστιν του Τέξας το Μάιο του 1975, καταλαβαίνουν αμέσως τι θα συνέβαινε αν τα πράγματα τους έφερναν πιό κοντά. Ή, ακόμα, θυμηθείτε τα παρανοϊκά φωνητικά του Beefheart στο "Willie The Pimp", το υπέροχο αυτό κομμάτι από το "Hot Rats" του Zappa, που από πολλούς θεωρείται σαν η υπέρτατη δημιουργία της σύγχρονης μουσικής.

Η καριέρα του Van Vliet μπορεί να θεωρείται πως αρχίζει ουσιαστικά από την εποχή που άλλαξε το όνομά του. Ήταν 1964 και έχοντας σχηματίσει τους Soots μαζί με τον Zappa, γίνεται Captain Beefheart χάρη στην ταινία "Captain Beefheart Meets The Grunt People". Νονός του ο Zappa... Στα τέλη της χρονιάς, η πρώτη ιδέα για το φορμάρισμα της Magic Band είναι γεγονός και δύο χρόνια μετά υπογράφουν στην A & M στο Λος Αντζελες και ηχογραφούν με παραγωγό τον David Gates (που αργότερα έπαιξε στους Bread). Οι ηχογραφήσεις αυτές θα εμφανιστούν μόνο μετά από 20 χρόνια στο άλμπουμ "The Legendary A & M Sessions". Η αποτυχία δύο σίνγκλ εκείνης της εποχής, ήταν αρκετή ώστε η εταιρεία να τους διώξει με τις κλωτσιές. Δεν το βάζουν κάτω και για τρείς μέρες του Μαίου παίζουν στο Avalon Ballroom μαζί με τους Big Brother & The Holding Company.

BEEFHEART WAS AN ALIEN!

φάνηκε να οδηγείται σε διαφορετική πορεία από τους μέσους μαθητές, εξαιτίας κυρίως της γνωριμίας του με τον Francis Vincent Zappa.

Ενα άλλο πράγμα που κανείς δεν αμφισβητεί σήμερα, είναι πως ο παράξενος αυτός τύπος είναι μιά από τις λίγες ιδιοφυίες που πέρασαν από την μοντέρνα Τέχνη. Ή, κι αν το αμφισβητούν κάποιοι το κάνουν επιδίδοντάς του χαρακτηρισμούς όπως "παρανοϊκός", "τρελός", "ιδιόρυθμος". Για τον Captain όμως όλα αυτά δεν έχουν πλέον καμία σημασία, όπως και το πραγματικό του όνομα.

Από το 1975 ζει με την γυναίκα του Jan, (είναι παντρεμένοι 22 χρόνια. Η Jan ήταν ζωγράφος, αλλά τα παράτησε για ν' ασχοληθεί με το διάβασμα) σε ένα σπίτι που όπως δηλώνει κι ο ίδιος "για να δροσιστείς, πρέπει να χρησιμοποιήσεις τον ψύκτη, αυτός είναι ο μόνος τρόπος". Ο Captain μοιάζει να έχει εγκαταλείψει εντελώς την μουσική (άλλοι ισχυίζονται πως έχει εγκαταλείψει και τα εγκόσμια). Δύσκολα θυμάται ακόμα και τους τίτλους των άλμπουμ που κυκλοφόρησαν κάποιες εποχές που ο κόσμος ένοιωθε πραγματικά την ανάγκη να ζήσει διαφορετικά. Το πόσους άγγιξαν όμως αυτές οι "μουσικές καταστάσεις", είναι άλλο θέμα...

Ο Beefheart μισεί τον παλιό του φίλο. Οι κακές γλώσσες λένε πως τον ζηλεύει επειδή πάντοτε ο Zappa είχε καλύτερες δημόσιες σχέσεις με αποτέλεσμα οι ιδιορυθμίες του να περνάν σαν ένδοξες σελίδες, ενώ ο καυμένος ο Captain αν και είχε το ίδιο, αν όχι μεγαλύτερο, δημιουργικό ταλέντο, έμενε πάντοτε στη σκιά του πάλαι ποτέ συμμαθητή του. Οι ονομασίες όπως "πόδι μύγας", "σκατάς", "μαλάκας", "ατάλαντος" είναι μερικοί από τους πολλούς χαρακτηρισμούς που έχει κατά καιρούς χαρίσει στον Zappa. Οσοι όμως θυμώνται το άλμπουμ "Bongo

Protou να εμφανιστεί το "Trout Mask Replica", το άλμπουμ που θα μπορούσε να αλλάξει την έννοια του όρου "μουσική", προηγήθηκαν δύο άλλα των Magic Band, κανένα όμως δεν προδίκαζε αυτό που θα ακολουθούσε.

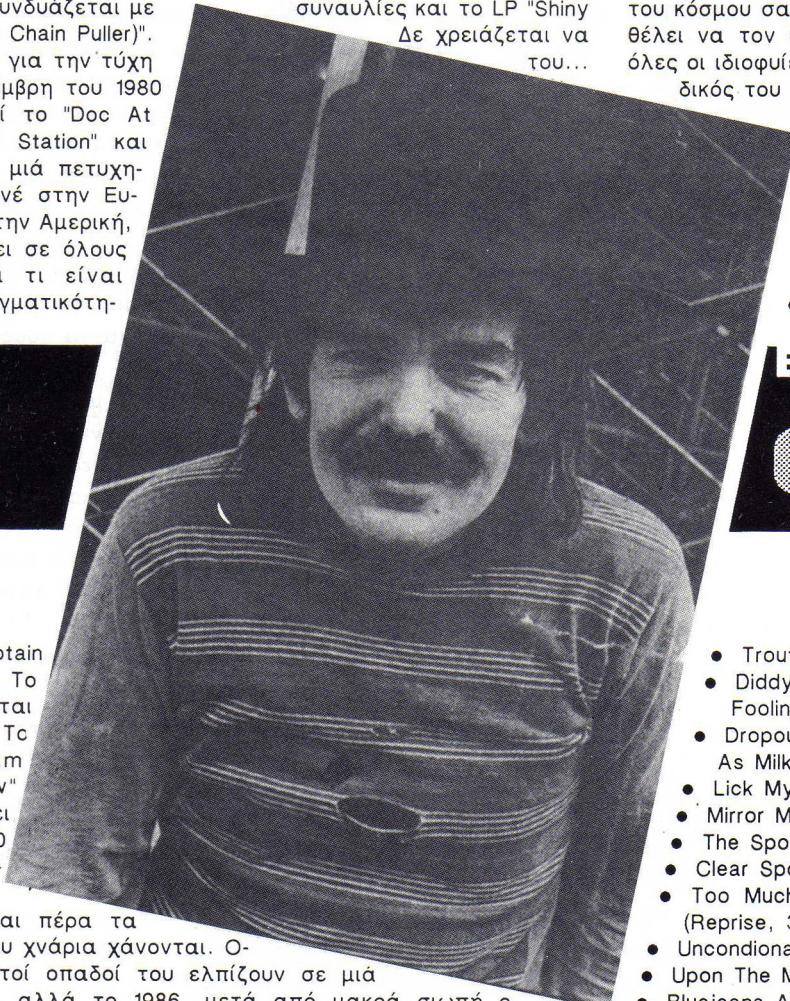
Το γκρούπ του Beefheart έχει πλέον περάσει σε άλλες διαστάσεις. Η φωνή του Captain είναι μοναδικά χαρισματική, εύκολα φτάνει και τις ψηλότερες οκτάβες και είναι τόσο χαρακτηριστική, που ακούγοντάς την για μιά και μόνη φορά, είναι αδύνατο να την ξεχάσεις. Στις κιθάρες τον συνοδεύουν ανάμεσα σ' άλλα εκλεκτά μέλη, οι Zoot Horn Rollo (a.k.a. Bill Harkleroad) και Rockette Morton (a.k.a. Mark Boston, παίζει και μπάσσο), καθώς και ο κλαρινετίστας The Mascara Snake. Απίθανες φορεσιές στολίζουν τις δημόσιες εμφανίσεις τους οι συναυλίες τους μαζεύουν τους πλέον avant garde ακροατές, οπαδούς του σουρρεαλισμού και το "Trout Mash Replica" είναι ίσως ο περιπλοκότερος δίσκος της σύγχρονης μουσικης. Ενα διπλό άλμπουμ σε παραγωγή του Beefheart, μιά δημιουργία που μονάχα παρανομένες φύσεις θα μπορούσαν να κατασκευάσουν. Είναι η καλύτερη εποχή για το γκρούπ, αλλά -όπως ήταν αναμενόμενο- απέτυχε να μπει στα αμερικανικά τσαρτς. Μόνο στην Αγγλία, όπου την εποχή εκείνη το κοινό ήταν περισσότερο "intellectual" έφτασε στο No 21 στις 6 Δεκέμβρη. Ο Beefheart γίνεται προσωπικότητα στη Βρετανία και το επόμενο άλμπουμ των Magic Band "Lick My Decals Off, Baby", πιάνει το No 20. Είναι σαφώς περισσότερο προσγειωμένο από το προηγούμενο.

Το "Mirror Man" δεν έχει να κάνει τίποτε με την εποχή που κυκλοφόρησε (Μάιος 1971). Πρόκειται για μερικά ακυκλοφόρητα sessions της εποχής που το γκρούπ ηχογραφούσε στην Buddah, αλλά ο Beefheart δεν έκρυψε τη δυσαρέσκειά του για αυτή την κυκλοφορία. Το "Spotlight Kid" τον δικαιώνει και είναι ο προάγγελος τους αριστουργηματικού "Clear Spot", που είναι ίσως η καλύτερη δουλειά του, η οποία όμως αποτυγχάνει να μπει ακόμα και στα βρετανικά τσαρτς, αν και το το κομμάτι "Too Much Time" κυκλοφορεί εκεί σαν επτάντσο. Ο κόσμος αναζητά περισσότερο βατές μουσικές φόρμες και τα "progressive" γκρούπ φαίνεται να έχουν κερδίσει για τα καλά το παιχνίδι.

Ακολουθεί το "Uncoditionally Guaranteed", αποτυγχάνει και ο Rollo με τον Morton αποχωρούν για να σχηματίσουν τους Mallard. Υπογράφεται συμβόλαιο με την Mercury για τις ΕΠΑ και την Virgin για την Αγγλία. Ο Captain οργανώνει ξανά την μπάντα με τους Jeff Morris Tepper, Bob West, Mark Gibbons, Michael

Smotherman, Jimmy Caravan και Ty Grimes και το Νοέμβρη του 1974 κυκλοφορούν το "Blue Jeans & Moonbeams" που δεν έχει εμπορικά καλύτερη τύχη από τις τελευταίες δουλειές του. Το 1975 εμφανίζεται σαπόρτ των Pink Floyd στο φεστιβάλ του Knebworth και τουράρει με τον Zappa και τους Mothers, συνεισφέροντας στο "Bongo Fury". Απογοητευμένος που συνεχίζει να είναι το δεύτερο όνομα, αποσύρεται με την Jan στην έρημο Mojave, αποφασισμένος να ζωγραφίσει.

Η σιωπή του κρατά τρία σχεδόν χρόνια. Η επιστροφή του με καινούργιο συγκρότημα (με τον πάντα πιστό του Tesser στην κιθάρα), συνδυάζεται με Beast (Bat Chain Puller). μιλήσουμε για την τύχη Τον Σεπτέμβρη του 1980 κυκλοφορεί το "Doc At The Radar Station" και ακολουθεί μιά πετυχημένη τουρνέ στην Ευρώπη και την Αμερική, που θυμίζει σε όλους ποιός και τι είναι στην πραγματικότη-

τα ο Captain Beefheart. Το 1982 έρχεται το φινάλε: το "Ice Cream For Crow" που φτάνει στο No 90 της Αγγλίας.

Από κει και πέρα τα μουσικά του χνάρια χάνονται. Οι οι πιστοί οπαδοί του ελπίζουν σε μιά επιστροφή, αλλά το 1986, μετά από μακρά σιωπή ο Beefheart ανακοινώνει πως αποχωρεί οριστικά από την μουσική σκηνή για να ασχοληθεί μονάχα με τη ζωγραφική. Εκτοτε μόνο εκθέσεις με την υπογραφή του έχουν κάνει την εμφάνισή τους σε διάφορα μέρη των ΕΠΑ και στο Λονδίνο. Ελάχιστοι δημοσιογράφοι τόλμησαν να τον συναντήσουν στο σπίτι του στην έρημο και ακόμα λιγότεροι άνθρωποι ασχολήθηκαν έκτοτε μ' αυτόν. Κανένας όμως δεν κατάφερε να αποστρέψει τα αυτιά του στο άκουσμα της μουσικής του. Είτε σαν φίλος, είτε σαν εχθρός. Ο Captain θαυμάζει τον Martin Luther King, τον Lenny Bruce, τον Stravinski, τον Frantz Klein. Αγαπά τα blues του Miossissipi και οι αγαπημένοι του bluesmen είναι o Lightnin' Slim και o Lightnin' Hopkins, αλλά θεωρεί άγνοια το γεγονός πως πολλοί δημοσιογράφοι τον ταυτίζουν με αυτούς. Είναι ένας πολύ δύσκολος συνομιλητής και η κουβέντα μαζί του μοιάζει σαν ένα ατέλειωτο παιχνίδι λέξεων.

Σήμερα, είναι ακόμα περισσότερο χαμένος στον κόσμο του. Σπάνια εγκαταλείπει το σπίτι του και όταν κατεβαίνει στην πόλη για κάποιο λόγο, αισθάνεται σαν εξωγήινος. ("Προσπαθούσα να πιάσω μιά μελιτζάνα (στο συύπερμάρκετ), κάποιος μπήκε στη μέση και τραβήχτηκα. Τότε ένας άλλος μου λέει "Go For It!". "Go For It"; Ετσι μιλάνε σήμερα; Είναι απαίσιο! Επάθα τέτοιο σοκ που έφυγα. Βγαίνοντας είδα μερικά παιδιά γύρω από μιά μηχανή για τσίχλες που είχε ζωγραφισμένη τον Michael Jackson. Ήταν τόσο μακάβριο. Πήρα γρήγορα το αυτοκίνητο και γύρισα σπίτι. Χρειάστηκαν τρία τέταρτα για να συνέλθω!") Οι πίνακές του προκαλούν αίσθηση. Υπάρχει κάποιος που είναι μανιώδης συλλέκτης των έργων του. Ο Beefheart ισχυρίζεται

πως πάνω στον κανβά γυρίζει το μέσα έξω του. Θεωρεί την Αμερική σαν μιά χώρα διαλυμένη και τους πολιτικούς τέρατα που ζητάν να την καταβροχθήσουν στο πιάτο τους. Είναι περήφανος που έχει πραγματικούς οπαδούς στη Ρωσία, αγνοεί τους Sonic Youth, αλλά του αρέσει ο τίτλος "Daydream Nation" που έδωσαν στο άλμπουμ τους. "Daydream Nation... Ακούγεται ενδιαφέρον. Αυτό προσπάθησα να κάνω και εγώ με το "Trout Mask Replica", να αφυπνήσω το έθνος."

Ο Don Van Vliet έχει περιορίσει τις ανάγκες του και είναι ευτυχισμένος. Δεν ξέρει αν του αρέσει να μείνει στην ανάμνηση του κόσμου σαν μουσικός ή σαν ζωγράφος. Γενικά δεν ξέρει αν θέλει να τον θυμάται ο κόσμος. Είναι μιά ιδιοφυία και όπως ολές οι ιδιοφυίες, είναι άσχετος με τις επίγειες αναζητήσεις. Ο δικός του κόσμος είναι το σπίτι του, η γυναίκα του και οι μπογιές του. Ενας κόσμος για να θυμίζει το μέλλον...

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- Yellow Brick Road/Abba Zabba 7" (Pye, 1/68)
- Safe As Milk LP (A & M, 2/68)
- Moonchild/Who Do You Think You're Fooling 7" (A & M, 5/68)
- Strictly Personal LP (Liberty, /68)

BEEFHEART WAS AN ALIEN

γράφει ο Γιάννης Λαδιάς

- Trout Mask Replica LP (Straight, 10/69)
- Diddy Wah Diddy/Frying Pan/Who Do You Think You're Fooling/Moonchild EP (A & M, /70)
- Dropout Boogie LP (Buddah, 7/70, επανέκδοση του "Safe As Milk")
- Lick My Decals Off, Baby LP (Straight, 1/71)
- Mirror Man LP (Buddah, 5/71)
- The Spotlight Kid LP (Reprise, 2/72)
- Clear Spot LP (Reprise, 2/72)
- Too Much Time/Head Is My Only House Until It Rains 7" (Reprise, 3/73)
- Unconditionally Guaranteed LP (Virgin, 4/74)
- Upon The My-Oh-My/Magic Be 7" (Virgin, 4/74)
- Bluejeans And Moonbeams LP (Virgin, 11/74)
- The Two Originals Of Captain Beefheart LP (Reprise, 8/76, περιέχει τα "Lick My..." και "The Spotlight Kid")
- The Captain Beefheart File LP (Pye, 11/77, περιέχει τα "Safe As Milk" και "Mirror Man")
- Sure 'Nuff'n Yes I Do/Electricity 7" (Buddah, 1/78)
- Sugar Bowl/Same Old Blues/Magic Be/Upon Thee My-Oh-My/Rock 'n' Roll's Evil/New Electric Ride (Virgin, /78, πακέτο με έξι picture discs)
- Shiny Beast (Bat Chain Puller) LP (Virgin, 2/80)
- Doc At The Radar Station LP (Virgin, 8/80)
- Ice Cream For Crow LP (Virgin, 9/82)
- Music In Sea Minor LP (PRT, 7/83, επιλογή από τα "Safe As Milk" και "Mirror Man")
- Top Secret LP (Breakaway, /84, επιλογή από το "Safe As Milk" και το "Mirror Man")
- Top Secret LP (Design, 9/84, pictured όπως το παραπάνω)
- Diddy Wah Diddy/Who Do You Think You're Fooling/Moonchild/Frying Pan/Here I Am, I Always Am 12" EP (A & M, 10/84)
- That's Original LP (Castle Communications, /88, επανέκδοση των "Safe As Milk" και "Mirror Man")

Ηδη οι περισσότεροι δίσκοι του Captain Beefheart κυκλοφορούν σε CD. Ο (διος τα προτιμάει από τα άλμπουμς λόγω της διαφοράς στην ποιότητα). Υπάρχει ακόμα το "Bongo Fury" με τον Zappa και τους Mothers και το κομμάτι "Hard Working Man" στο soundtrack της ταινίας "Blue Collar" (MCA, 6/78).

αποκλειστική συνέντευξη με κάποιους μοναχικούς "γερόλυκους"

Οι Lone Wolves ξεκίνησαν στη Νέα Υόρκη το 1990. Πολύ νέοι δηλαδή... Τι νέοι που και οι τέσσερεις έχουν πληρώσει τέτοιες επιταγές υπέρ της garage κοινότητας της πόλης, που και για την κατασκευή διαστημόπλοιου, πάλι λίγες είναι. Ο Orin υπήρξε μπασσίστας των θρυλικών Outta Place, μιάς από τις καλύτερες μπάντες που έβγαλε το αμερικανικό punk, ακόμα κι αν έβγαλαν εν ζωή ένα μονάχα mini LP για τη Midnight, το "We're Outta Place" (1984). Ακολούθησε ένα άλμπουμ το οποίο κυκλοφόρησε μετά τη διάλυσή τους. Επαιξε ακόμα με τους Twisted, τους Optic Nerve, τους Primeval Unknown, τους Out Orin.

Ο αδερφός του Elan υπήρξε κιθαρίστας στην σύνθεση των Fuzztones που ηχογράφησε το καταπληκτικό ντεμπούτο "Lyseptic Emanations". Θέλετε περισσότερα; Headless Horsemen, Savage Suns, Twisted. Στους Lone Wolves μπήκε μετά από έκκληση του αδερφού του να σταματήσει να τριγυρίζει στα μπαρ και να πειράζει τα κορίτσια. Το έκανε τον Μάη του 1992 και ήταν ο τελευταίος στην νέα (και πρόσφατη σύνθεση του γκρούπ). Οι άλλοι δύο, η ντράμερ Andrea "The Big Mama Freak" Kusten και ο κιθαρίστας Hambone Legbone βρίσκονται με τον Orin απ' το 1991. Ετσι ουσιαστικά ξεκινάει η καριέρα των "Μοναχικών Λύκων".

Εμείς χαιρόμαστε που την πιάνουμε από την αρχή, μιάς και μόλις κυκλοφόρησε το σινγκλ "Wart/Attack Of The Finger Puppets" για λογαριασμό της Mondo Estereo από τη Βαρκελώνη.

Οι Lone Wolves παραχώρησαν μιά συνέντευξη στο MMB, στην οποία μιλούν για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του garage. Λένε πολλά και ενδιαφέροντα πράγματα και το μόνο που έχουμε να πούμε εμείς, είναι να τους προσέξετε ιδιαίτερα.

MMB: Τι νομίζετε για το garage στα 60s, τα 80s και τα 90s;

Orin: Σε όλες τις δεκαετίες της ιστορίας, παίχτηκε σπουδαία μουσική, από την εποχή των ανθρώπων των σπηλαίων, μέχρι τη χρήση των κομπιούτερς. Ολη αυτή η μουσική πηγάζει απ' την ψυχή και η garage μουσική πηγάζει απ' το garage της ψυχής...

Elan: Τα παιδιά των 60s επιτέλους είχαν βρει την ευκαιρία να παίζουν τους αγαπημένους σκοπούς τους. Αγοράζοντας φτηνά όργανα, τα βάζαν μπροστά και χρησιμοποιούσαν για πρόβες και πάρτυ τα γκαράζ των γονιών τους. Αφήνοντας μακριά μαλλιά και φορώντας ρούχα παράξενα, έπαιζαν τραγούδια όπως τα "Louie-Louie" και "Wild Thing". Μερικές μπάντες από αυτές στάθηκαν αρκετά τυχερές να ηχογραφήσουν κάποιο

LONE WOLVES

EXCLUSIVE
MERLIN'S
music box
INTERVIEW

αγοράζω τα "Nuggets" και τα "Pebbles" και να ακούω για πρώτη φορά στη ζωή μου συγκροτήματα όπως οι Seeds και οι 13 Floor Elevators. Σκέτη αρρώστεια! Επειτα αρχίσαμε να διασκευάζουμε τους ήρωές μας, τον Sky Saxon, τον Roky Erickson κλπ. Ζούσαμε με το ένα πόδι στα 1966 και με το άλλο στα 1984. Την ίδια στιγμή δημιουργούσαμε τους δικούς μας ήχους, ώστε μετά από 20 χρόνια, κάποια άλλα παιδιά να τους ανακαλύψουν.

Σήμερα, στα 90s, μερικές από τις μπάντες που έχουν μέλη που πρωτοστάθησαν στη σκηνή των 80s κάνουν πολύ σπουδαία δουλειά. Σκοπός τους είναι η ανακάλυψη και εξερεύνηση νέων πεδίων του garage και η χρησιμοποίηση πρόσφατων τεχνικών, χωρίς να ξεχνάν στιγμή όμως, όλους αυτούς που ξεκίνησαν πριν τόσα χρόνια αυτή τη φάση. Σε όλα αυτά τα γκρούπ που σήμερα κρατάν ψηλά τη δάδα των 60s και των 80s, αξίζει ένα μεγάλο μπράβο!

Andrea: Αγαπώ το garage των 60s! Θυμάμαι όταν ήμουν μικρή που ξενυχτούσα μπροστά στην τηλεόραση για να δω φιλμ όπως τα "Riot In Sunset Strip" και "Wild In The Street". Η μητέρα μου με τραβολογίουσε σε παζάρια garage δίσκων, όπου αγόραζα οτιδήποτε έμοιαζε με παράξενο δίσκο απ' τα 60s, ούτως ώστε σήμερα να διαθέτω μιά συλλογή από αρκετά σπάνια κομμάτια.

Το garage στα 80s υπήρξε για μένα μιά αποκάλυψη και συνάμα μιά σανίδα σωτηρίας. Ακουγά τους Count Five, τους Blue Magoo, αλλά πίστευα πως ήμουν η μόνη! Οταν για πρώτη φορά είδα τους Fuzztones και συνάντησα τα υπόδοιπα μέλη των Outta Place, ήξερα πως είχα βρει τη φυλή μου. Η garage rock σκη-

νή στην Νέα Υόρκη στα μέσα των 80s βρισκόταν σε μεγάλη ανάπτυξη και έχω κρατήσει πολύ όμορφες στιγμές στη μνήμη μου από την εποχή εκείνη.

Οσο για το garage σήμερα... δεν ξέρω και πολλά γι' αυτό. Είναι όμως πλέον καιρός όλες οι μπάντες να υπολογίσουν αυτό το στυλ ανάμεσα στις επιρροές τους, να εμπεδώσουν το πνεύμα του και να το οδηγήσουν σε άλλες δημιουργικές, original κατευθύνσεις. Αυτό πιστεύω πως κάνουν και οι Lone Wolves.

Hambone: Η garage μουσική έχει πολλούς προορισμούς και

photo : Jen Harkins

μεταμφιέσεις. Η βασική της φόρμουλα είναι πως δημιουργεί στενές σχέσεις και είναι ομογενές. Το πνεύμα της μουσικής αυτής παραμένει ζωντανό, παρ' όλες τις απόπειρες που έγιναν και γίνονται με σκοπό την εξόντωσή του.

MMB: Πως θυμάστε τις προηγούμενες μπάντες σας;

Elan: Παίζω σε γκρούπ από 9 χρονών! Και κάθε καινούργιο μου πρόσφερε νέες προκλήσεις και εμπειρίες. Η πρώτη μου εμφάνιση έγινε με τους Decades (όλοι είμασταν 10 χρονών!). Στα μέσα των seventies βρέθηκα στους Monitors να παίζω διασκευές των "Psychotic Reaction", "Hey Joe", "Nightime". Ο Michael Jay ήταν ο μπασίστας κι οι δύο μαζί μπήκαμε στα 1981 στους Fuzztones. Με αυτούς για πρώτη φορά έπαιξα σε cool club, και τούραρα στην Ευρώπη. Βρεθήκαμε να παίζουμε με μπάντες όπως οι Cramps, Lords Of The New Church, REM, Bangles, Damned, Clash! Ήταν ακόμα η πρώτη μου φορά που συμμετείχα σε ηχογράφηση δίσκου. Μιά εξαιρετική και μοναδική εμπειρία για μένα.

Οταν σχημάτισα τους Headless Horsemen, προσπάθησα να γράψω τραγούδια και να κάνω δίσκους με το παραδοσιακό στυλ. Η πρώτη τους σύνθεση περιελάμβανε τον Ira Elliot των Fuzztones και ήταν τρίο. Χρησιμοποίησα τρόπους παραγωγής, ανάλογους με εκείνους των μέσων της δεκαετίας του '60. Γράφοντας και ηχογραφώντας έτσι, είχε μεγάλη πλάκα και οι εμπειρίες μεγάλωναν. Περιοδεύσαμε δυό φορές στην Ευρώπη, παίζοντας με τους Lyres, τους Miracle Workers και τους ανανεωμένους Fuzztones.

Από τις στάχτες των Horsemen ξεπήδησαν οι Savage Sun. Ο ήχος μας έγινε περισσότερο άμεσος και άγριος. Επρεπε να δοκιμάσω την τύχη μου σαν τραγουδιστής και βασικός συνθέτης. Ηχογραφήσαμε ένα 45άρι στην Ισπανική Mondo Estereo το 1991 και αυτή η μπάντα υπάρχει ακόμα σαν side project. Ισως στα τέλη του '92 να κυκλοφορήσουμε και άλμπουμ.

Orin: Κι εγώ έχω αξέχαστες αναμνήσεις με τις παλιές μου μπάντες. Όλες είχαν τη δική τους προσωπικότητα. Οι Outta Place είχαν τη νεανική φρενίτιδα. Ήμουν 15 χρονών και αγαπούσα κάθε στιγμή μαζί τους. Οι Optic Nerve ήταν μιά απόπειρα για κάτι περισσότερο κλασσικό, όπως για παράδειγμα οι Byrds. Οι Primeval Unknown, ήταν σκληρότεροι, με σχεδόν πολεμική διάθεση.

Hambone: Γνήσιοι δεσμοί μέχρι θανάτου... Άγαπημένες αναμνήσεις με τριγυρίζουν από κάθε συγκρότημα στο οποίο έπαιξα (Funny Uncles, Bozo Shmo, Horror Planet) και ο πόνος ήταν αβάσταχτος κάθε φορά που διαλύαμε. Για κάποιο λόγο πιστεύω πως οι Wolves θα υπάρχουν για πάντα. Είμαστε σπουδαίοι πολεμιστές, έχουμε ασύλληπτη ενέργεια, δουλεύουμε σκληρά και είμαστε αγαπημένοι. Σίγουρα έχουμε πολλά να αναπτύξουμε, αλλά δεν υπάρχουν αγκάθια ανάμεσά μας και αισθάνομαι πως θα κυριεύσουμε το Σύμπαν!

Andrea: Πρώτη επαγγελματική μπάντα για μένα υπήρξαν οι Outta Place. Πέρασα καλά παίζοντας μ' αυτούς τους τύπους. Κυτάζοντας πίσω, εκείνο που σκέφτομαι με αγάπη είναι το πόσο νέοι είμαστε! Όλοι teen-agers και η μουσική είχε την λογική επιθετικότητα και αυθεντικότητα της ηλικίας, κάτι που δε μπορούσαν να δημιουργήσουν οι μεγαλύτεροι. Είμασταν τόσο αγνοί! Γίναμε γρήγορα γνωστοί και η Midnight υπόγραψε μαζί μας από το πρώτο κιόλας gig. Ήταν πραγματικά τρελοί καιροί. Μιά σκηνή γεμάτη rock 'n' roll!!

ΚΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Οι Blacklight Chameleons... Αφότου διέλυσαν οι Outta Place, δεν έκανα τίποτε σπουδαίο. Ο Dino Sorbello με πλησίασε για να παίξω ντραμς σε ένα demo που έφτιαχνε. Πριν καλά-καλά το καταλάβω, βρέθηκα να κάνω συναυλίες και να συμμετέχω σε άλμπουμ. Δε μου δόθηκε η ευκαιρία να αρνηθώ, απλά έπαιζα μέχρι η Shari απ' τους Outta Place έφτιαξε στους Maneaters.

Οι Maneaters, αυτοί είχαν πλάκα, ένα γκρούπ όλο κορίτσια. Αρχικά η Shari με ρώτησε αν θέλω να παίξω ντραμς σε ένα blues συγκρότημα που έφτιαχνε και εγώ (αρχικά) αρνήθηκα. Μα όλες οι φίλες μου συμμετείχαν σε συγκρότημα και εγώ γούσταρα την όλη φάση, οπότε της ζήτησα να παίξω ρυθμική κιθάρα κι έτσι κόλλησα μαζί τους. Τέλειωσα παίζοντας ρυθμική, έμαθα και slide και πέρασα υπέροχα.

Οι Freaks στη συνέχεια ήταν πιό σκληρός προσανατολισμός. Αγάπησα αυτά τα παιδιά. 1987 - 1990. Επαιζα ρυθμική κιθάρα, τραγουδούσα κιόλας, είμασταν πολύ αυθεντικοί με μπόλικο χιούμορ (κάτι σαν acid B-52's). Οι Freaks γίναν φίλοι με πολλές άλλες μπάντες που σήμερα είναι διάσημες, Red Kross, L7, Soundgarden και άλλες πολλές. Ήταν πολύ συναρπαστικό και πόνεσα όταν διέλυσαν.

MMB: Τι συμβαίνει στη Νέα Υόρκη;

Η Νέα Υόρκη εδώ και κάμποσο καιρό ζει με τις αναμνήσεις της. Είναι μιά σκληρή πόλη και λείπουν η ενότητα και η αυθεντικότητα. Άλλα υπάρχουν πολλά ωραία μέρη να παίξεις. Εκείνο που εμείς προσπαθούμε να κάνουμε, είναι να ταρακουνήσουμε αυτή τη μίζερη πόλη. Προσπαθούμε να δώσουμε όσες περισσότερες συναυλίες μπορούμε με άλλες σπουδαίες μπάντες όπως οι Friggs (απ' τη Φιλαδέλφεια), η Karen Black, οι D-Generation και άλλες. Αν όλα πάνε καλά, θα φέρουμε ξανά το πνεύμα που επικρατούσε εδώ στο παρελθόν, στα μέσα των 70s και 80s. Ενδιαφέρομαστε να βγάλουμε δίσκους και να κάνουμε περιοδείες στην Ευρώπη (και στην Ελλάδα!!!). Η Νέα Υόρκη είναι η πατρίδα μας, αλλά αυτή τη στιγμή δεν είναι και πολύ σπουδαία για την ανάπτυξη της μουσικής μας.

MMB: Γιατί ήχογραφήσατε την πρώτη δουλειά σας στην Mondo Estereo;

Η Mondo Estereo έδειξε άμεσο ενδιαφέρον. Πιστεύουν σε μας και μοιράζονται τον ενθουσιασμό μας. Εχουν πολλές μεγάλες μπάντες στην εταιρεία τους και σκοπεύουν να σπρώξουν όσο μπορούν την ποιοτική μουσική. Οι καρδιές τους είναι στη σωστή θέση και τους έχουμε εμπιστοσύνη.

MMB: Κάποια άλλα σχέδια ηχογράφησης για το μέλλον;

Θα ηχογραφούμε σε σταθερούς ρυθμούς τα νέα μας κομμάτια. Θα θέλαμε να υπάρχει μιά βασική ροή κυκλοφοριών ώστε ο κόσμος να έχει όλη την ώρα καινούργιο υλικό. Οι Lone Wolves γράφουν συχνά κομμάτια και ήδη έχουμε κομμάτια περισσότερα από ένα LP και ελπίζουμε να βγάλουμε κάτι μεγάλο στις αρχές του 1993. Μας αρέσουν τα singles και μπορεί να βγάλουμε άλλο ένα στη Mondo Estereo μέχρι το τέλος της χρονιάς.

MMB: Elan, ποιά είναι η γνώμη σου για τον Portrudi;

Ο Rudi κι εγώ είαμε μιά καλή συνεργασία. Ήμασταν υπέυθυνοι για τις πρώτες ηχογραφήσεις των Fuzztones. Είχε τις βασικές ιδέες κι εγώ δημιουργούσα την τεχνική πλευρά των δίσκων. Απ' όλα τα μέλη του γκρούπ οι δύο μας κατανοούσαμε περισσότερο τον ήχο των Fuzztones. Γράψαμε μαζί το "Hurt On Hold On" που εμφανίστηκε στο άλμπουμ "In Heat" και έγινε βίντεο που προβλήθηκε στο

MTV. Πάντα θα σέβομαι την αφοσίωσή του στο rock 'n' roll και τα κίνητρά του να μεταβάλλει τις ιδέες του σε υλικό. Από τότε που διέλυσε το γκρούπ, έχουμε λίγη επαφή. Εξάλλου ζει στο LA κι έτσι δε βρισκόμαστε. Είδα τη νέα σύνθεση του 1988, όταν παίξαμε μαζί (εγώ με τους Headless Horsemen) σε μιά τουρνέ στη Σκανδιναβία. Μάθαμε πολλά ο ένας στον άλλο, μα οι άνθρωποι αλλάζουν και κινούνται σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

MMB: Orin, τι θυμάσαι περισσότερο απ' τους Outta Place;
Orin: Μ' αρέσει που ρωτάς. Έχασα την παρθενιά μου από μία φαν μετά από ένα κονσέρτο...

MMB: Πέρα απ' τη μουσική, τι άλλα ενδιαφέροντα έχετε;
Andrea: Μου αρέσει η παραλία και το μαύρισμα. Είμαι παραλιόβια! Μου αρέσει ακόμα να οδηγάω μηχανές και τα σπόρ (μπάσκετ, φρίσμπι, μπόουλινγκ). Κάθε τι που με κάνει να ιδρώνω τιητώνων βάρη, ντραμάρω, χορεύω, κάνω σεξ). Και οι ταινίες, τα κλασικά φιλμ με τέρατα της δεκαετίας του '30 και του '40, το υλικό των John Waters και Russ Meyer και τα καλά ένα φιλμ (Buñuel, Fellini, Bergman, Godard). Η αγαπημένη ηθοποιός μου είναι η Jody Foster και ασχολούμαι με το Διαλογισμό.

Orin: Μου αρέσει το ποδήλατο, το σκαρφάλωμα σε λόφους, το αραλίκι σε δάση με τα πόδια μέσα σε ρυάκια, γενικά η αλητεία...

Hombone: Οι πολυεστέρες και τα ασυνήθιστα γλυκά...

Elan: Ανακατεύομαι με ηλεκτρονικό υλικό, φτιάχνω ενισχυτές κθάρας και πεντάλια που δημιουργούν παράξενους ήχους. Ακόμα πετάω πράγματα από την ταράτσα μου στον 11ο όροφο, και τα παρατηρώ καθώς πέφτουν στο έδαφος. Μου αρέσει να ξενυχτάω βλέποντας παλαβά φιλμς στην τηλεόραση, να πίνω μπύρα, να κυκλοφοράω με μαύρα γιαλιά για να παρατηρώ τους ανθρώπους χωρίς εκείνοι να με βλέπουν, να ακούω δίσκους, να

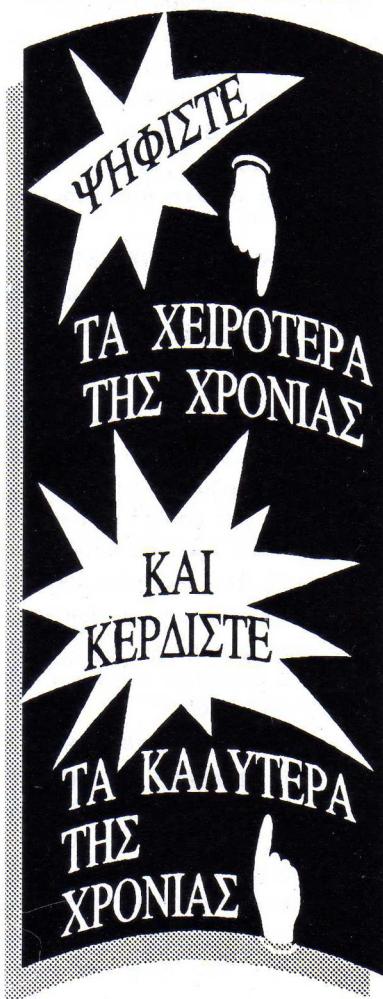
τρώω λαδερά χάμπουργκερς και απολαμβάνω τις άσχημες καιρικές συνθήκες.

MMB: Πώς βλέπουν τον κόσμο σήμερα οι Lone Wolves;
Hambone: Είναι επίπεδος και χρειάζεται να ανακαλυφθεί εκ νέου. Ο άνθρωποι πρέπει να ενωθούν και να δεχτούν την ατομικότητα. Η διαφορά σημαίνει ομορφιά. Ας γίνουμε Λύκοι και ας τρώμε μόνο τα απαραίτητα, παρά να πετάμε όσα πλεονάζουν.

Elan: Θα συμφωνήσω με όσα πουν τα άλλα μέλη του γκρούπ, επειδή έχω λίγη γνώση και αντίληψη του τι συμβαίνει στον κόσμο σήμερα. Κρύβομαι σε ένα κόσμο διαφορετικό, γεμάτο κιθάρες παραμορφωμένα άνειρα, η πραγματικότητα νια μένα είναι σαν ενα σχελικό βιβλίο που θανά πέμπουν 7 χρονών δε μπόρουσα να τελειωσω. Βλέπω πολλά πράγματα λυπτρά στην τηλεόραση και στη γειτονιά μου και καταλαβαίνω τον πραγματικό πόνο του κόσμου. Άλλα είμαι εύτυχισμένος που σαν άνθρωπος υπάρχουν τόσα να απορροφήσω, ήχοι, μουσική, θέα, εμπειρίες. Το μυαλό μου συνήθως γυρίζει πολύ γρήγορα για να καταλάβω τι συμβαίνει γύρω μου. Σε κάθε ανατολή του ήλιου καταλαβαίνω πως είμαι ακόμα ζωντανός, αλλά δεν μπορώ να έχω πολλές σχέσεις με τους άλλους ανθρώπους γιατί νομίζω ότι μιλάμε διαφορετική γλώσσα. Άλλα θα μου άρεσε αν άνθρωποι και ζώα ζούσαν ενωμένοι, ειρηνικά και ελεύθερα, αντί να τρώγωνται μεταξύ τους,

Orin: Ο κόσμος του σήμερα αλλάζει συνεχώς. Ο κόσμος του αύριο είναι μιά μέρα μακριά!

Andrea: Όλα θα πάνε καλά. Η Big Mamma Freak λέει: "Μην αφήνετε τους πολιτικούς να σας εκμεταλλεύονται, πρώτα ανακαλύψτε τον εαυτό σας". Ο χρόνος και ο χώρος δεν υπάρχουν. Ανοιγόμαστε σε νέα πνευματικά επίπεδα ύπαρξης και ετοιμαζόμαστε για τη νέα πραγματικότητα.

1. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ALBOUM
2. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK VIDEO CLIP
3. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΞΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
4. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
5. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΞΕΝΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
6. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
7. ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
8. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ROCK ALBOUM
9. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ROCK ALBOUM
10. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ
11. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ROCK ΕΝΤΥΠΟ
12. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ

Οι απαντήσεις πρέπει να σταλούν στη διεύθυνση του περιοδικού (Αργυρουπόλεως 27, Αθήνα 114 71) μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου. Η κλήρωση θα γίνει στις 20/12 και τα αποτελέσματα θα ανακοινωθούν στο αμεσώς επόμενο τεύχος. Δεκα τυχεροί θα κερδίσουν από δύο άλμπουμ προσφορά του MMB.

Όνοματεπώνυμο .....
Διεύθυνση .....
Τηλέφωνο (οπωσδήποτε) .....

Μαθαίνοντας κανείς για την προέλευση των Mooseheart Faith απ' το Λος Αντζελες, το πρώτο πράγμα που εύλογα αναρωτιέται είναι, πως μπορούν να συνυπάρξουν σε ένα γκρουπ και μάλιστα ντουέτο, ο μπασσίστας των Angry Samoans (μιά μπάντα που μόνο για την σωστή κοινωνική της στάση δε φημίζεται και που σαν μπροστάρη είχε τον κάθε άλλο παρά αξιότιμο κύριο Jeff Dahl) και ένας κιθαρίστας που στα τέλη της δεκαετίας του '70 έπαιζε με ένα disco συγκρότημα ονόματι Apollo, που είχαν μάλιστα υπογράψει συμβόλαιο με τη Motown. Αυτό ναι, είναι κάτι που είναι σχεδόν αδύνατο να το φανταστεί κάποιος.

Η δεύτερη έκπληξη έρχεται από το οχημα που χρησιμοποιούν στη μουσική τους για να εκφράσουν τον εσωτερικό τους κόσμο. Κι αυτό ονομάζεται ψυχεδελεία, τέτοια δε, που πολύ σπάνια εμφανίζεται στις μέρες μας.

Ακούγοντας τους Mooseheart Faith και τα δύο άλμπουμ που έχουν ηχογραφηει, νομίζεις πως έχουν ξεφύγει από κάποια κλειστή αποθήκη που κρύβει μέσα της ένα υπέροχο υλικό, ξεχασμένο στα sixties.

Αν και το πρώτο τους άλμπουμ κυκλοφόρησε στα 1988, οι δύο φίλοι συνυπάρχουν μαζί από το 1982, όταν άρχισαν να ασκούνται μαζί αναζητώντας το δρόμο για την ανακάλυψη της Εσωτερικής Αλήθειας. Ο Todd Christopher Homer βρισκόταν ακόμα στους Angry Samoans (για τους οποίους σήμερα δηλώνει ότι ντρέπεται), ενώ ο

Larry Baylor Robbins είχε ονομάσει τον εαυτό του Θεό, συνέβασε avant garde υλικό με συνθεσάιζερ και ήταν ο οπαδός του γκουρου Baha 'I. Ο ίδιος περιγράφει τον εαυτό τους σαν "Βουδιστή, Κρίσνα, αλκοολικό, χορτοφάγο, γυναικομανή". Ο Todd είπαμε, απλά ντρέπεται που υπήρξε στους Angry Samoans.

Larry: Βρεθήκαμε μέσω ένός κοινού φίλου και αρχίσαμε να παίζουμε μουσική σε ένα τετρακάναλο, έτσι για πλάκα. Πολύ αργότερα ο Todd ήρθε και μου είπε να μεξάρουμε το υλικό και να το στείλουμε σε εταιρίες.

Todd: Δεν κάναμε τίποτε μέχρι το 1986. Το 1988 κάποιος έστειλε μιά κασέτα του "Golden Light" σε έναν κολλεγιακό σταθμό. Ξεκίνασκαν να την παιζουν. Ήταν εκείνη τη χρονιά μαζέψαμε τα καλύτερα κομμάτια μας, προσθέσαμε δύο νέα και στείλαμε δέκα στην Venus/De Milo.

Η συμφωνία ουσιαστικά έκλεισε μέσω του Mike Greismann της Cicadelic Records που, ακούγοντας το demo έψαξε, τους βρήκε και ρώτησε ποιό ξεχασμένο συγκρότημα των sixties ήταν αυτό που ακουγόταν. Εμεινε έκπληκτος όταν έμαθε πως επρόκειτο για έναν τέως punk και έναν τέως disco κιθαρίστα.

H De Milo κυκλοφόρησε όντως το πρώτο τους άλμπουμ που είχε τίτλο "Golden Light", μιά ελεγεία κι ένας ύμνος στην ψυχεδελεία με τους δύο φίλους να παίζουν όλα τα όργανα (συν κάποιους φίλους). Μέσα σ' αυτό υπήρχαν κομμάτια του Todd που οι Samoans είχαν απορρίψει και μερικές άλλες συνθέσεις που οδηγούσαν τον

προσεκτικό ακροατή στην απόλυτη Νιρβάνα.

Οπως ήταν επόμενο, η εταιρεία δεν ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την προώθηση του δίσκου. Αλλά η αρχή είχε γίνει και το ντουέτο ξεκίνησε να ετοιμάζει το δεύτερο βήμα του. Μέσα στο 1989 ηχογράφησαν ένα σινγκλ για την Sympathy For The Record Industry με τρία κομμάτια και γενικό τίτλο "Bluēvolution (A Brief History Of Blues-Psychedelia As Revealed By Mooseheart Faith)". Συμμετείχαν ακόμα σε ένα jam μαζί με τους Crawlspace που κυκλοφόρησε σε 45αρι από το περιοδικό Forced Exposure, περιέχοντας δύο κομμάτια ("On The Tide/Hook In The Gray"). Στα τέλη του 1990 είχαν ολοκληρώσει το δεύτερο άλμπουμ τους.

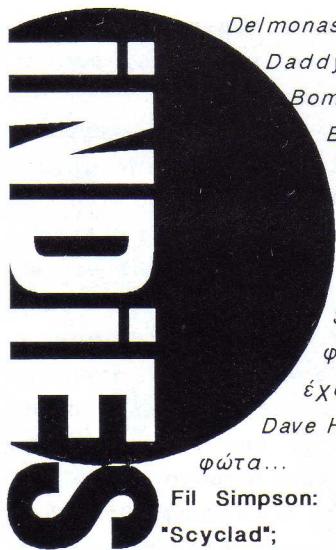
To "The Magic Square Of The Sun" είχε διάρκεια 75 λεπτά. Το παρουσίαζαν οι Mooseheart Faith Stellar Groove Band όπου εκτός από τους Larry και Todd συμμετείχαν διάφοροι φίλοι τους με διάφορα όργανα. Στάλθηκε σε διάφορες εταιρίες, αλλά καμμιά δε φαινόταν διατεθμένη να βγάλει τέτοιο υλικό. Ετσι ιδρύθηκε η Stellar Records που

κυκλοφόρησε το CD και αν κατά κάποιον τρόπο πέσει στα χέρια σας, μην το αφήσετε να ξεφύγει. Είναι αυτό που ονομάζεται "killer", μιά ψυχεδελική αναζητηση που σηκώνει τρίχες και σε ώθει πέρα από αυτό το αστρικό Σύμπαν.

Οι Κόσμοι των Mooseheart Faith είναι ακόμα παρθένοι, απάτητοι και η ζωή κυλάει μέσα σε χαρουμένα trip που δε λέγε να τελειώσουν. Παντού διάχυτη ομορφία και καλαισθησία. Ηχητική Αισθητική, ίσως αυτός να είναι ο καλύτερος όρος για να περιγραφει καποιος τον ήχο τους.

Οι Mooseheart Faith έχουν εμφανιστεί ελαχιστές φορές μπροστά στο κοινό. Σκέφτονται όμως να το οργανώσουν καλύτερα, παίρνοντας έναν περιασσιονίστα να γεμίζει το χώρο. Πριν λίγο καιρό, το "Golden Light" κυκλοφόρησε από την Stellar σε ένα CD διάρκειας 51:30 λεπτών, αφού περιέχει πρόσθετα κι άλλα κομμάτια ηχογραφημένα το 1990. Και τα δύο άλμπουμ αντικατοπτρίζουν τον εσωτερικό μας εαυτό. Πολλοί φοβόμαστε να κυττάξουμε μέσα. Άλλα οι Mooseheart Faith μας προκαλούν σε ένα ανώδυνο ταξίδι στην Αλητή πλευρά του Διαστήματος.

STELLAR RECORDS : P.O. BOX 34629,
LOS ANGELES, CA 90034, USA

Delmonas, Primeval Unknown, Pink Slip Daddy, Only Ones, Vipers, Time Bomb: The Fleshtones Present The Big Bang Theory, Cynics, Lust-O-Rama, Tommyknockers... Μερικοί δίσκοι όλων αυτών, έχουν κυκλοφορήσει τα τελευταία 5 χρόνια από την αμερικάνικη *Syclad Records*. Οπότε σκέψηκα πως θα ήταν καλό να έχουμε μιά κουβεντούλα με τον Dave Hall, τον άνθρωπο πίσω από τα φώτα...

Fil Simpson: Από που προέρχεται η λέξη "Syclad";

Dave Hall: Είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται στη Μαγεία και σημαίνει "Γυμνός".

F.S.: Πότε ξεκίνησε η εταιρεία; Ποιανού ιδέα ήταν;

D.H.: Ήταν δική μου ιδέα να ξεκινήσω γύρω στα τέλη του 1986 και να βγάλω δίσκους που μου άρεσαν, ανεξάρτητα από την εμπορική τους επιτυχία.

S.F.: Εργάζονται πολλοί στη Skyclad;

D.H.: Οχι, είναι αποκλειστικά επιχείρηση ενός...

F.S.: Πόσους δίσκους έχεις κυκλοφορήσει;

D.H.: Ακριβώς εκατό μέσα σε πέντε χρόνια.

F.S.: Ασχολείσαι με την παραγωγή; Επαιζες ποτέ σε κάποια μπάντα;

D.H.: Ποτέ δεν κάνω παραγωγή. Άλλα επιβεβαιώνομαι πως όλοι οι καλλιτέχνες έχουν μείνει τελικά ικανοποιημένοι από αυτήν προτού βγει ο δίσκος τους. Ήμουν στους Bounce που έπαιζαν πορ στο στυλ των Blondie και των Pretenders γύρω στο 1981. Και σε ένα καλό punk συγκρότημα τους Bees το 1977. Κάναμε τρία σίνγκλς, ενώ οι Bounce κυκλοφόρησαν ένα 12inches EP και ένα σινγκλ. Κάπως έτσι έμαθα να ασχολούμαι με την έκδοση δίσκων και τη διανομή τους.

The Overcoat

photo : Sarah Garrecht

F.S.: Εχεις ξεθάψει αρκετό εξαντλημένο ή ακυκλοφόρητο υλικό από cult μπάντες, όπως οι Sickoitz, οι True West, οι Records. Πως καταφέρνεις να έρθεις σε επαφή μαζί τους; Εχετε ιδιαιτερες σχέσεις;

The Hoods photo : Julia Hall

D.H.: Υπάρχουν ακόμα οι Only Ones (η καλύτερη μπάντα που εμφανίστηκε ποτέ στον πλανήτη Γη), οι Teardrop Explodes, οι Sex Pistols, οι Marshmallow Overcoat, οι Magic Muscle, οι Pink Fairies... Είμαι φίλος με τον Huw Cower (των Records και των Magic Muscle). Οι υπόλοιποι έμαθαν τη δουλειά μου και με βρήκαν μόνοι τους.

F.S.: Πως ξεκίνησε η συνεργασία σου με την Get Hip; Συνεργάζεσαι ακόμα με άλλα labels όπως οι Arex, Psonik, Veebltronics.

Απλά κάνεις διανομή, ή είσαι περισσότερο ανακατεμένος μαζί τους;

D.H.: Γνωρίζω τον Gregg Kostelich (της Get Hip και των Cynics), αρκετό καιρό προτού φτιάξουμε εταιρείες. Οσο για τις άλλες (Communion, Arex, Veebltronics, Bloodmoney) ασχολούμαι με την κατασκευή των δίσκων και τη διανομή τους, αλλά αυτό δε συμβαίνει με όλο το υλικό τους.

F.S.: Ποιές είναι οι πέντε καλύτερες ταινίες που έχεις δει;

D.H.: "Exorcist", "Motel Hell", "The Birds", "The End", "The In-Laws".

F.S.: Οι καλύτεροι δίσκοι ή τα καλύτερα τραγούδια;

D.H.: Καλύτερα να μιλήσω για μπάντες. Στα sixties οι Doors, στα seventies οι Only Ones, στα eighties οι Hand Of Glory, οι Honorable Mention, οι Love, οι Cynics, οι Teardrop Explodes.

F.S.: Για ποιούς δίσκους της Skyclad είσαι περήφανος;

D.H.: Για το "Live In London" των Only Ones και για τους τρεις δίσκους των Cynics.

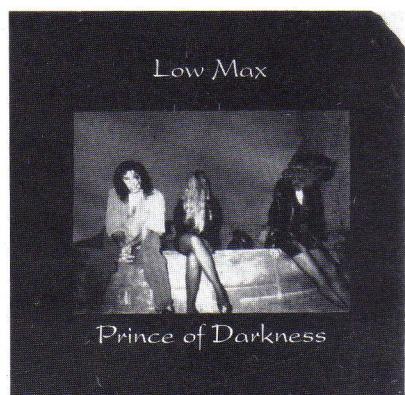
F.S.: Εκτός απ' τη μουσική, ποιά άλλα ενδιαφέροντα έχεις;

D.H.: Χωρίς να τα βάζω σε σειρά προτεραιότητας, ο Αποκρυφισμός, το σεξ, το χόκεϋ... Χμμμ. Ισως και να είναι τελικά με σειρά προτεραιότητα!

● ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

*Skyclad Records
P.O. Box 666, Middlesex
NJ 08846*

USA

Prince of Darkness

H Estrus είναι μιά εταιρεία με βάση το Bellingham, μιά πόλη πολύ κοντά στο Seattle. Διευθύνεται από τον Dave Crider, που είναι και ο κιθαρίστας των σπουδαίων Monomen και το μόνο που έχω να πω τουλάχιστον γι' αυτόν είναι πως είναι πολύ ωραίος τύπος. Τα παρακάτω που ο ίδιος είπε αποκλειστικά στο MMB, θα πείσουν και τους πιό καχύποπτους από σας.

Ξεκινάμε με συλλογές και η πρώτη κυκλοφορία της Estrus ήταν το "Here Ain't The Sonics", ένα tribute στους Sonics, στο οποίο απαντώνται μεταξύ 15 καλλιτεχνών οι Young Fresh Fellows, Cynics, Overcoat, Girl Trouble, Headcoats, Mono Men, Nomads, Screaming Trees... Ακολούθησε σε 1500 αριθμημένα αντίτυπα το "Estrus Lunch Pucket", ένα box-set από τρία EP, όπου πρωταγωνιστούσαν 12 μπάντες "κλεισμένες" σε ένα περιποιημένο κουτί με χερούλι. Ανάμεσά τους οι Brood, Girl Trouble, Mono Men, Marble Orchard, Fall Outs, Seaweed... Κάτι που αξίζει να εποκτήσει κάποιος.

Μετά βγήκε το "Tales From Estrus No 1" ένα EP τεσσάρων κομματιών από τέσσερις διαφορετικές μπάντες, τους Ultra 5, Marble Orchard, Night Kings και Mummies. Ακόμα ένα άψογο εξώφυλλο, που περιείχε και ένα μίνι κόμικ. Η τελευταία συλλογή είναι το "Half

Pack", άλλο ένα box που περιέχει τις 12 πιό αλκοολομπάντες της περιοχής! Ανάμεσά τους οι Mudhoney, οι Mono Men, οι Marble Orchard, οι Untamed Youth, οι Seaweed, οι Gorillas και οι Fastbacks. Οι υπόλοιπες απλά φάνηκαν ικανές να πιούν λίγο παραπάνω απ' το κανονικό γι' αυτό και συμπεριλήφθηκαν. Μαζί μ' αυτά τα δισκάκια δίναν και ένα matchbox με τα χρώματα της συλλογής.

H Estrus δεν υποτιμά τα άλμπουμ και το CD των Marble Orchard "Savage Sleep" είναι μιά εξαιρετική μίξη ψυχεδέλειας, garage και δωδεκάχορδης pop folk αρμονίας. Το "Vendetta", το δεύτερο άλμπουμ των φοβερών κοριτσιών που ακούν στο όνομα Brood,

είναι ικανό να καταστρέψει όλα τα κόμπλεξ των macho rockers. Και τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε τις long playing κυκλοφορίες των Mono Men: Το "Stop Draggin' Me Down" ήταν μιά καλή προοπτική, ενώ το τελευταίο "Wrecker" είναι μιά απόπειρα δολοφονίας των ακουστικών τυμπάνων του ακροατή! Αδύνατο να ξεφύγει! Λιώνει κόκκαλα, διαλύει νευρά! Ο θερμότερος δίσκος του καλοκαιριού!!!

Ξέρετε πως σαν μιά αντίδραση ενάντια στην οργανωμένη παγίδα των πολυεθνικών να ξεκάναν τα πόνους, και ειδικά τα σίνγκλς, οι σωστές εταιρείες ποσού ποτέ προσπαθούν να διασώσουν τα επτάιντσα. Το πραγματικό rock

'n' roll δε θα μπορούσε να επιβώσει χωρίς αυτά και αλήθεια πόσες καταπληκτικές μπάντες δεν θα είχαν χαθεί αν δεν κυκλοφορούσαν επτάιντσα; Πως θα μπορούσε ένα γκρούπ να κυκλοφορήσει από μόνο του CD; Στα 1991 η Estrus δημιούργησε το "Estrus Crust Club", ένα κλαμπ με σίνγκλς που εγγυάται στα μέλη του να λαμβάνουν κάθε τόσο ένα επτάιντσο που κυκλοφορεί μόνο γι' αυτά και σε περιορισμένο νούμερο. Οσοι ζείτε στην Ελλάδα, με 35 δολλάρια λαμβάνετε τις έξη επόμενες κυκλοφορίες του κλαμπ, συν μιά κάρτα μέλους, συν 15% έκπτωση σε κάθε παραγγελία του καταλόγου της Estrus. Μέχρι στιγμής 10 επτάιντσα EP έχουν δει το φως της ημέρας, από τους πρωτόγονους Headcoats, Woggles και Mummies, μέχρι τους Phantom Surfers, τους Roofdogs, τους Mono Men, τους φασαριόζους Prisonshake, τους φαζαριστούς Mortals και τους punks Fall Outs. Θα ακολουθήσουν σύντομα οι Gories, Brood, Whirlees, Untamed Youth, M80s, Shadowy Men On A Shadowy Planet... Τι περιμένετε λοιπόν; Ενωθείτε με το στρατό των γκαραζιέρηδων!!! Μέσα στα τρία χρόνια της ύπαρξής της, όλες αυτές οι ποιοτικές κυκλοφορίες έχουν φέρει την Estrus ανάμεσα στις πρώτες garage εταιρείες που κινούνται σήμερα. Και μάλλον έφτασε η στιγμή για μια αποκλειστική κουβεντούλα με τον Dave...

Fil Simpson: Γιατί ξεκίνησες την Estrus;

Dave Crider: Αρχικά έγινε μόνο για την κυκλοφορία του πρώτου 7" των Mono Men, αλλά γρήγορα διαπιστώσαμε πως υπήρχαν ένα σωρό παραγωγές που αξίζουν τον κόπο να κυκλοφορήσουν κι έτσι...

F.S.: Πως μπορεί ένα συγκρότημα να βγάλει δίσκο στην Estrus;

D.C.: Βασικά βγάζω μπάντες

Marble Orchard

photo : Brian Vail

που μου αρέσουν. Αρκετά απλό πλάνο...

F.S.: Ποιός ευθύνεται για τα τόσο προσεγμένα εξώφυλλα των δίσκων της εταιρείας;

D.C.: Ενας τοπικός καλλιτέχνης, ο Phil White έχει φτιάξει την πλειοψηφία στις ζωγραφιές των εξωφύλλων, την ημέρα εργάζεται σαν μεταφορέας. Τον ξέρω περίπου πέντε χρόνια από τοτε που δουλεύαμε μαζί σε ένα δισκάδικο.

F.S.: Σε πόσα αντίτυπα περίπου κυμαίνεται η κάθε κυκλοφορία; Πουλάνε καλά; Πως διανέμεστε στην Ευρώπη;

D.C.: Εξαρτάται πάντα από την κυκλοφορία, αλλά βασικά από 500 μέχρι 3000 κομμάτια. Τα περισσότερα επτάϊντσα κόβονται σε 1500 αντίτυπα. Οι δίσκοι μας τα πάνε αρκετά καλά στην Ευρώπη και τώρα άρχισαν να κινούνται και στην Αμερική. Στην Ευρώπη τη διανομή έχει αναλάβει η Semaphore.

F.S.: Μπορείς να μου πεις πέντε απ' τους αγαπημένους σου δίσκους;

D.C.: Το "Funhouse" των Stooges, το "Lyres, Lyres" των Lyres, το "Everybody Knows This Is Nowhere" του Neil Young και των Crazy Horse, το "Outburst" των Nomads, το "Some Girls" των Rolling Stones.

F.S.: Πέντε παλιές ταινίες;

D.C.: Οι "Hotrods To Hell", "Wild Angels", "Goldfinger", "Dr. Strangelove" και γενικά σε όσες εμφανίζεται η Nancy Sinatra.

F.S.: Πέντε πρόσφατες;

D.C.: "Alien", "Aliens", "Blade Runners", "The Abyss", "Hunt For Red October" κι όλα τα κινούμενα σχέδια. Λατρεύω τα καρτούν!

F.S.: Κι από αυτά, ποιά είναι τα αγαπημένα σου;

D.C.: "George Of The Jungle", "Rocky & Bullwinkle", όλα τα παλιά "Loony Tune" (ο Daffy Duck είναι αγαπημένος μου), "Johnny Quest", "Space Ghost", έτσι να πάρετε μιά ιδέα.

F.S.: Γιατί ξεκίνησες το "Estrus Crust Club";

D.C.: Το έκανα επειδή έπαιρνα πολλά γράμματα από Ευρώπη και Ανατολικές ΗΠΑ που μου έγραφαν πως είχαν πρόβλημα να βρουν τις κυκλοφορίες της Estrus. Οπότε, οι Αμερικανοί μου στέλνουν 20 δολλάρια (οι Ευρωπαίοι 35) και εγώ τους στέλνω τις έξη επόμενες κυκλοφορίες του κλαμπ της Estrus, σε χρωματιστό βινύλιο, αμέσως μόλις κυκλοφορήσουν. 6-8 εβδομάδες χρειάζονται για την παράδοση.

F.S.: Αυτή την εποχή το Seattle είναι περισσότερο γνωστό από τις μπάντες της Sub Pop. Πως βλέπεις εσύ αυτή την κατάσταση;

D.C.: Όσο βέβαια διαρκή η επιρροή του ήχου της... Εννοείται πως η προσφορά της είναι τεράστια όσον αφορά το rock που παράγουν οι μπάντες από τα Βορειοδυτικά. Πέρα από αυτό,

έχει κυκλοφορήσει πολύ καλό υλικό. Εχει ακόμα βοηθήσει πολλά συγκροτήματα και εταιρείες της περιοχής, χάρη στην καλή διανομή που κάνει.

F.S.: Ποιοί είναι οι στόχοι της Estrus;

D.C.: Να συνεχίσει να βγάζει πράγματα που αγαπώ και να περνάω καλά με αυτά.

Αυτά προς το παρόν, αλλά προτού αφήσω τ' αυτιά σας να βυθιστούν στην απόλαυση των δίσκων της Estrus, σημειώστε πως ετοιμάζει ακόμα ένα box-set με τίτλο "The Estrus Great Box 3x7". Στο δρόμο είναι τα LP των Mummies, των Phantom Surfurs, των Woggles συν το "Ritual Dimensions Of Sound" το πρώτο άλμπουμ των Mortals απ' το Σινσινάτι. Μην τα χάσετε και γράψτε στην Estrus:

P.O. Box 2125, Bellingham, WA 98227, USA

MONO MEN MANIA

Dae

MONO

latry

Στην περίπτωση που μερικοί από τους Ελληνες φίλους μου θα ήθελαν να διασκεδάσετε με την Mono Men-mania, είστε ευπρόσδεκτο να μπείτε στο "Dae-MONOlattery", το επίσημο φαν κλαμπ των Mono Men στην διεύθυνση:

*Kinetic Vibes /
Philippe Petit,
8 Place des Merveillaises,
13001 Marseille, France.*

Θα χαρώ να σας στείλω υλικό, αρκεί να στείλετε μερικά IRC.

Fil Simpson
*High Priest Of The Sect
Of The MonoMeniacs*

**LEMON
FANZINE**
**LOUD ROCK'N'ROLL FROM
AUSTRALIA!**

Issue #14

**The Celibate Rifles, Claw Hammer,
Bad Religion, Poison Idea, Deniz Tek,
Steve Wynn, Redd Kross, reviews...**

PLUS FREE 7" VINYL:

**Underground Lovers (4AD),
Wendels, Swirl, Unclean Spirits**

EXILE DISTRIBUTION (Germany)
Tel. (030) 261 6343 Fax. (030) 262 8806

SNIFFIN' VINYL

VARIOUS ARTISTS

- "Really Fast Vol. 6"
- "Really Fast Vol. 7"

(*Really Fast, Box 6170, S-102 33 Stockholm, Sweden, LPs, 1992*)

Εδώ λαμβάνει χώρα ένα σουηδικό πρωτάθλημα ταχύτητας από μερικές (συνολικά 22 και στις δύο συλλογές) μπάντες που μάλλον αποτελούν το συγχρονο αίμα του rock 'n' roll αυτής της Σκανδιναβικής χώρας. Τα ονόματά τους δε θα λένε κάτι για τους περισσότερους από σας, όπως δε λένε και για μένα. Υπάρχει έντονη μά ακατάσχετη φιλολογία στους δίσκους αυτούς, που μπορεί να μην είναι πάντα χωρίς στόχο, αλλά γίνεται κάπου κουραστική. Εννοείται πως η προσπάθεια της *Really Fast* να γνωρίσουμε μερικά γκρούπ της πατρίδας της είναι αξιέπαινη, αλλά το γενικό συμπέρασμα θυμίζει κάτι ντόπιες αρπακολατζίδικες δουλειές. Οσοι όμως γουστάρετε από hardcore μέχρι doom και death metal, θα τη βρείτε μ' αυτές τις συλλογές. Το ότι πολλοί τραγουδάνε σουηδικά, δεν έχει και τόση σημασία. Εχει;

DIE HAUT

- "Head On"

(*What's So Funny About, Grosse Johannisstr. 15, D-2000 Hamburg 11, Germany, CD, 1992*)

Δέκα χρόνια καριέρας για ένα από τα σημαντικότερα, μαζί με τους Neubauten (αν και αδίκως περισσότερο άγνωστο), συγκροτήματα της Γερμανίας. Οι Βερολινέζοι *Die Haut*, εραστές του απρόσπουτου, μας ξαφνιάζουν ακόμα μιά φορά με την καινούργια δημιουργία τους, στην ευκαιρία της δεκάτης επετείου τους. Και το "Head On" είναι μιά μαγευτική αναζήτηση της σκο-

τεινής πλευράς, που οι πανέξυπνοι Γερμανοί φρόντισαν να επενδύσουν με ένα σωρό καλεσμένους που κατά καιρούς έχουν παίξει το δικό τους ρόλο στην εξέλιξη του γκρούπ. Οι *Die Haut* συνθέτουν όλη τη μουσική (εκτός απ' τη διασκευή του "Johnny Guitar"), αλλά οι στίχοι γράφονται από εκείνους που δανείζουν τα φωνητικά (και συμμετέχουν ενίστε παίζοντας) στα 11 κομμάτια του άλμπουμ. Κι αν τους πάρουμε με τη σειρά, χανόμαστε σε ένα σούπερ underground όνειρο: Kim Gordon, Alán Vega, Cristina, Debbie Harry -ναι αυτή η Debbie Harry!- Jeffrey Lee Pierce, Blixa Bargeld, Anita Lane, Kid Congo Powers, Lydia Lunch, Θεέ μου λείπει ο Cave, αλλά αυτός έχει παίξει παλιότερα και μάλιστα συχνά με τους *Die Haut!* Τώρα, τι να λέμε εμείς, αν δεν ακούσετε μόνοι σας. Ενα "must" άλμπουμ που χαρακτηρίζει ολόκληρη την punk σκηνή της δεκαετίας του '80, καθιερώνοντάς την στα 90s.

COD LOVERS

- "Pretty Things"

(*West Side, Box 13, 93122 Skelleftea, Sweden, CD, 1992*)

Υπάρχουν από το 1987 και αυτάς είναι ο δεύτερος μεγάλος δίσκος τους με 12 τργούδια που καλύπτουν τόσο ευχάριστα την αγγλική κιθαριστική pop που σίγουρα οι *Cod Lovers* θα ενθουσιάσουν τους οπαδούς του είδους. Δεν είναι ακριβώς του γούστου μου, αλλά ομολογώ πως τους ακούω χωρίς να βαριέμαι. Διασκευάζουν άνετα το "επικίνδυνο" "Lysergide" των Sickititz, έχουν καλογραμμένες συνθέσεις, μερικές φορές μάλιστα γίνονται κι ψυχεδελικοί εξαμερικανίζοντας τμήματα των κομματιών τους. Η Σουηδική σκηνή πρέπει να τους έχει σε υπόληψη, τη στιγμή μάλιστα που προσκαλούνται σε όλα τα φεστιβάλ του Βορρά. Το γράμμα που συνόδευε το CD, ήταν γραμμένο στα ελληνικά, χωρίς περετάρω εξηγήσεις.

VERTIGO

- "Ventriloquist"

(*Amphetamine Reptile/Hitch Hike, LP, 1992*)

Αυτοί μάλιστα! Πάνω που κοντεύαμε να τους ξεχάσουμε.

Συνέχεια στην αποκάλυψη των παιδιών από την Μιννεάπολη που παίζουν με τις κιθάρες λες και βρίσκονται σε ένα αυτοκινητόδρομο και προσπαθούν εναγωγίως να προσπεράσουν μιά φόρμουλα που τους αφήνει συνέχεια πίσω στις στροφές. Οι *Vertigo* φέρνουν τον καινούργιο αέρα και πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ τα επόμενα χρόνια. Το "Ventriloquist" χτυπάει κατευθείαν στην καρδιά και πρέπει να είσαι τρελός για να παραβλέψεις τέτοιο ηχητικό ολοκαύτωμα. Δεν πρόκειται για τίποτε σκληρούς μάγκες. Απλά είναι αυτές οι γαμημένες κιθάρες που μόλις πλησιάζεις να αλλάξεις το δίσκο σηκώνοντας, σου δίνουν μιά κλωτσιά και σε στέλνουν να κολλήσεις με τη μούρη στην πόρτα, αναζητώντας το πόμολο. Οι *Vertigo* σκοτώνουν... Και ο θάνατος έχει συνέχεια.

GEORGE THOROGOOD & THE DESTROYERS

- "The Baddest Of..."

(*EMI, LP, 1992*)

Δεν ξέρω αν ο *Thorogood* είναι ο απόλυτος άρχοντας του Λευκού Boogie σήμερα, ούτε και πρέπει να σας ενδιαφέρει κάτι τέτοιο. Η συλλογή αυτή από τα πέντε άλμπουμ του με τους *Destroyers* είναι μιά απλή καταγραφή της μουσικής που αγαπάει και που κινείται ανάμεσα στα blues και το rock 'n' roll με σεβασμό στην παράδοση και χωρίς πολλές ταιριμόνιες. Σίγουρα όλα αυτά τα ξέχουμε ακούσει πολύ καλύτερα από Μαύρους καλλιτέχνες, αλλά ο *Thorogood* είναι επάξιος συνεχιστής της παράδοσης των blues κιθαριστών γ'αυτό και χρειάζεται κάποιος να του δώσει περισσότερα από ένα ακούσματα. Ολα αυτά τα ξέρει μάλλον κι ο ίδιος, τη στιγμή που μόνο τέσσερεις από τις 12 συνταγές είναι δικές του, ενώ η προσφορά του στο "Who Do You Love" (Bo Didley) και το "One Bourbon, One Scotch, One Beer" (J.L. Hooker) είναι πραγματικά απολαυστικά.

Οπως θα καταλάβατε σαν έξυπνα παιδάκια που είστε, πρόκειται για ένα tribute στους Who που εκτελείται βασικά από ιταλικά συγκροτήματα (δέκα συνολικά), με την προσθήκη τιμητικά των Αριζονέζων *Marshmallow Overcoat* και των Βέλγων *Excessives*. Οι διασκευές καλύπτουν μιά περίοδο από το 1965 μέχρι το 1971 (που ήταν σίγουρα και η καλύτερη για το βρετανικό γκρούπ) και μερικές, όπως για παράδειγμα το "Magic Bus" με τους *Fasten Belt* που είναι μιά καταπληκτική ψυχεδελική εμπειρία, ή το εντελώς διαφορετικό "My Generation" με τους *Sancho Panza*, αλλά και το "Boris The Spider" με τους *Magic Portion* έχουν να πουν πολλά. Τώρα για το αν οι *Statuto* τραγουδούν στη γλώσσα τους το "Substitution" με τίτλο "Ci Sei Tu" δε φταίω εγώ...

BULLET LAVOLTA

- "Swandive"

(*Sub Pop/Hitch Hike, CD, 1992*)

Οπου έχουν υπογράψει στη BMG και μέσω του "γνωστού" διακα-

Bullet Lavolta

νονισμού, κυκλοφοράν το νέο τους άλμπουμ στην Ευρώπη μέσω της Sub Pop... Και συνεχίζουν... Και είναι οι καλύτεροι δημιουργοί ενός άφθαρτου rock που αντηχεί σαν η καλύτερη ρυκά διαμαρτυρία. Η Βοστώνη εξακολουθεί να κρατά μαζί με το Seattle τα ηνία της αμερικάνικης hard rock παράδοσης και τη Kim Deal των Pixies βοηθά στα φωνητικά του εξαιρετικού ανάμεσα στα υπέροχα "Swan Dive". Οι Bullet Lavalot έχουν ξεπεράσει τα σύνδρομα της νεότητάς τους, παραμένοντας φρέσκοι και ενεργητικοί σε ένα τομέα της μουσικής που μέρα με τη μέρα γίνεται πιο δύσκολος και ακόμα περισσότερο ακατάλληπτος. Ταχύτητα, μελωδία και πάθος σε ένα αγώνισμα που και τα τρία στοιχεία είναι απαραίτητα για την επιβίωση. Μόνο που αυτοί οι πέντε Βοστωνέζοι rockers κατορθώνουν να κόψουν πρώτο το νήμα...

COME

- "Car"

(Sub Pop/Hitch Hike, CD, 1992)

Τους Live Skull θα τους θυμάστε. Κι αν θυμάστε αυτούς, τότε σίγουρα έχετε υπόψη σας την Thalia Zedek. Αυτό το "κοριτσάκι" με την επικίνδυνη κιθάρα που τάραζε τα νερά σε κάθε της νότα. Οι Come είναι η νέα μπάντα της που αποτελείται εκτός απ' αυτήν, από τον ex-Codeine Chris Brokaw και τους Arthur Johnson και Sean O'Brien. Κι ετούτοι από τη Βοστώνη. Το πρώτο τους δωδεκάντο σε είναι το "Car" και είναι αρκούντως τρομαχτικό για να αρέσει σε κάθε σοβαρό φαν των Sonic Youth και όχι μόνον. Οι Come χάνονται σε ένα κόσμο που δεν είναι φτιαγμένος γι' αυτούς, αλλά θα τα καταφέρουν να επιβιώσουν ίσως γιατί έχουν την πείρα για κάτι τέτοιο.

SUICIDAL TENDENCIES

- "The Art Of Rebellion"

(Sony, LP, 1992)

Οσοι βιάστηκαν να τους πουν πουλημένους, μπορούν να γλύφουν τώρα τα κόκκαλα της αιώνιας μιζέριας τους! Οι S.T. (χωρίς τον R.J. Herrera που αποχώρησε φιλικά μετά από 8 συναπτά έτη παρουσίας στο γκρούπ), κατέχουν την τέχνη της ανταρσίας πολύ καλά, ακόμα κι αν ο μύθος που τριγυρίζει το όνομά τους είναι μεγαλύτερος απόσσο η πραγματικότητα. Ενα καθαρότατο rock συγκρότη-

μα που έφτασε πιά στο σημείο να αναγνωρίζει επιτέλους την μουσική του αξία, κάτι που επιμελημένα έκρυψε σχεδόν δέκα χρόνια. Η τέχνη έχει μπει για τα καλά στη ζωή τους και τα τραγούδια τους είναι ολοκληρωμένα, χωρίς να χάνουν την ακραία συνθετική ποιότητα που τα χαρακτήριζε από ανέκαθεν. Οι Suicidal είναι οι βασιλιάδες του Venice και του LA και αυτό το ξέρουν όλοι όσοι νταραβερίζονται μαζί τους. Δεν με ενδιαφέρει αν αποτελούν cult status ή όχι. Σημασία για μένα έχει ότι το "The Art Of Rebellion" κυριαρχεί εδώ και καιρό στη ζωή μου.

SEAWEED

- "Weak"

(Sub Pop/Hitch Hike, CD, 1992)

Και μετά το "Dispised", ο Endino συνεχίζει να εμπιστεύεται αυτούς τους πέντε νεαρούς και καλά κάνει. Το "Weak", το πρώτο τους ολοκληρωμένο άλμπουμ, είναι ένα από τα καλύτερα χαρτιά αυτής της τεράστιας πλέον παραγωγής που ονομάζεται Sub Pop. Οι Seaweed, δεν μπορώ ακόμα καλά να καταλάβω το γιατί, μου δίνουν την εντύπωση των clean τύπων του Seattle, αν και με όσα γράφονται, δύσκολα κάποιος μπορεί να πιστέψει πως υπάρχουν και "καλά παιδιά". Ισως φταίνε οι στίχοι που δεν περιέχουν τα κλασσικά "fuck" κλπ. και αναφέρονται σε χαμένους έρωτες, ίσως η μουσική τους που έχει μιά σκληρή γλύκα, ίσως πάλι οι φατσούλες τους που χαμογελάνε. Ξέρω, ξέρω... Αρχίσατε, ω σκληροί ροκάρες να στρέφεστε αλλού, αλλά κάνετε ένα τρομερό λάθος. Οι Seaweed θα μπορούσαν άνετα να πληρώσουν το κενό των Husker Du, οι μελωδίες τους είναι σε ανάλογα επίπεδα με το τρίο από τη Mincépolo κι αυτό φαίνεται περισσότερο στο "The Way It Ends". Το "Weak" είναι ακριβώς αυτό που λέει ο τίτλος: Μιά αναφορά στις αδύνατες πλευρές μας και οι Seaweed δείχνουν να γνωρίζουν τη λύση... Προς το παρόν, δηλαδή.

BABYSEX

- "Woe Man"

(Doggybag, Starkenburgring 43, D-6050 Offenbach, Germany, CD, 1992)

Η Annette Stock είναι Γερμανής και μέλος των Die Hexen για τους οποίους δε γνωρίζω τίποτε, ο φτωχός. Η δεσποινίς (;

BABYSEX

αυτή λοιπόν πήγε μιά βολτίτσα μέχρι το Μάντισον του Ουσκόνσιν για να ηχογραφήσει το εν λόγω άλμπουμ, παρέα με τον ντράμερ Chris Hall και τον κιθαρίστα των Poopshovel Steve Burke. Η ίδια τραγουδάει, παίζει κιθάρα και ντράμας (σε μερικά tracks). Ολη αυτή λοιπόν η ιστορία, θυμίζει τις παλιές καλές εποχές της ψυχεδελείας, όπου διάφοροι μουσικοί μαζεύονταν γύρω από μιά τραγουδίστρια και την βοηθούσαν να τα βγάλει πέρα. Η Annette έχει καλή φωνή, η χαμηλόφωνη μουσική την βοηθάει στην ανάπτυξή της, αλλά κάνει το λάθος να αναλαμβάνει την παραγωγή, όπου και ελαφρώς τα σκατώνει! Πάντως το άλμπουμ αυτό έχει ενδιαφέρον, ακριβώς γιατί κρύβει έναν αφελή ερασιτεχνισμό και μιά ειλικρίνεια που σε κάνει να το κρατάς για κάποιες ιδιαίτερες στιγμές. Την εποχή αυτή τουράρουν στην Ευρώπη παρέα με τους Monster Magnet και τους Swell.

TWO LANE BLACKTOP

- "Invisible Enemies"

(Doggybag, CD, 1992)

Προς στιγμήν ήμουν απόλυτα σίγουρος πως είχα βάλει στο στέρεο ένα δίσκο των Dream Syndicate, αλλά αμέσως συνειδητοποίησα πως δεν διαθέτω CD με το απίθανο αυτό γκρούπ. Ετσι, ο Jack Waterson και η παρέα του, φαντάζουν σαν η μετενσάρκωση των Syndicate και η καταγωγή τους από το LA φαίνεται να συμφωνεί. Δεν είναι καθόλου κακοί, απλά αντιγράφουν με τον καλύτερο τρόπο τους συμπατριώτες τους σε σημείο που να μπερδεύσαι αρκετά, αν τολμήσεις να αφαιρεθείς έστω και για μιά στιγμή. Το "Invisible Enemies" έχει στοιχεία της εποχής εκείνης που τα γκρούπ της αμερικάνικης under-

ground σκηνής είχαν πραγματικό λόγο ύπαρξης. Το κακό με τους Two Lane Blacktop είναι πως δεν κάνουν καμμιά προσπάθεια να πάνε παραπέρα, με αποτέλεσμα να χάνονται σε εύκολους δρόμους.

VARIOUS ARTISTS

- "The Belgian Mania Goes To Italy"

(Face, CD, 1992)

Κάτι ανάλογο με αυτό που έκανε η δικιά μας Wipe Out με την "ανταλλαγή" ελληνικών και βέλγικων γκρούπες επιχειρεί η Face από την Πλασέντζα, αυτή τη φορά με ιταλικές και βέλγικες μπάντες. Χωρίς να θέλω να γίνω κακός, η ιταλική συλλογή είναι σαφώς καλύτερη από τη δικιά μας όσον αφορά τη δική της πλευρά. Μόνο και μόνο το όνομα των Nicotine Spryal Surfers είναι εγγύηση (ελπίζω να μην τους προσπεράσατε στο περασμένο τεύχος γιατί είναι αυτό που λέμε "η ψυχεδέλεια των nineties"), μα υπάρχουν και άλλα όμορφα σχήματα σαν τους Lilith, τους Drunk Penguins, τους Groovers, τους Daltonics, ενώ οι Βέλγοι έχουν τους Spanks, τους Japs και τις Holy Vampires για να σώσουν την κατάσταση. Αν ήταν μόνο οι Ιταλοί... θα ήμουν κάτι παραπάνω από ευχαριστημένος.

MONKEYS ON TWANG

- "Monkeys On Twang"

(Doggybag, CD, 1992)

Αλλη μιά μετανσάρκωση, αυτή τη φορά των διαφόρων sixties folk αμερικανικών συγκροτημάτων από ένα ντουέτο που ζει και εργάζεται στο Τούσον της Αριζόνα και μοιάζει να ανήκει στην παρέα των αδερφών Gelb. Οι Don Dalen και John Macarchick (έχει παίξει με τους Low Max και τους Black Sun Ensemble) στο πρώτο τους άλμπουμ ασκούνται σε ημιακουστικές μπαλάντες, μερικές από τις οποίες είναι σπουδαία κομμάτια, παιγμένα έτσι όπως μόνο οι αμερικάνοι έρουν να εκτελούν. Οι Monkeys On Twang είναι μιά folk αναγέννηση των Blacky Rauchette σε μιά πιο ψυχεδελική εκδοχή. Από τα καλύτερα ακουστικά άλμπουμ αυτής της εποχής.

BUDDY HOLLY

- "Buddy Holly"

(Sequel, West Heath Studios, West Heath Yard, 174 Mill Lane, London NW6 1TB, England, CD, 1992)

Επανέκδοση από το 1958, όταν σαν ετικέτα λειτουργούσε η Coral και ο Buddy Holly ήταν το rock 'n' roll. Με κομμάτια σαν τα "Peggy Sue", "I'm Gonna Leave You", "Words Of Love", "Ready Teddy" και "Little Baby", πρέπει να είναι κανείς τρελός για να αγνοήσει μιά από τις σπουδαιότερες σύγχρονες μουσικές ιστορίες, αν και ο ίδιος ο Holly ποτέ δε θα μάθαινε τι σήμαινε η παρουσία του σε μιά σκηνή που ετοιμαζόταν να κυσιαρήσει στον κόσμο. Συμμετέχουν, ενοούνται και οι Crickets της εποχής, Joe Mauldin και Jerry Allison.

THE "CHIRPING" CRICKETS

- "The Chirping Crickets" (*Sequel*, CD, 1992)

Αλλη μιά επανέκδοση, τη φορά αυτή του πρώτου άλμπουμ του Buddy Holly και των Crickets, το Νοέμβρη του 1957. Ισχύουν όλα τα παραπάνω για να μη λέμε και πολλά λόγια, όπως το προηγούμενο, το άλμπουμ αυτό είναι απαραίτητο, έχοντας στα απού του το "That'll Be The Day" και τα "Not Fade Away", "Rock Me My Baby", "It's Too Late". Ήταν η πρώτη και μοναδική κυκλοφορία που περιείχε το όνομα των

Crickets και προτού ο Buddy Holly γίνει το πρώτο όνομα και για την εποχή που κυκλοφόρησε, σίγουρα κάτι εντελώς και νούργιο. Ούτε rockabilly, ούτε rhythm' n' blues, ούτε country. Ενας ήχος πρωτόγνωρος για τα αισθήματα της νεολαίας στα τέλη των fifties, αλλά τόσο δυνατός που τη συγκλόνησε απ' τα θεμέλια και έκανε χιλιάδες πιτσιρικάδες να κρατάν το σκουπόξυλο της μαμάς τους μπροστά στον καθρέφτη, ουρλιάζοντας το "That'll be The Day".

SMILES IN BOXES

- "Method Of Defrosting EP" (*Doggybag*, CD, 1992)

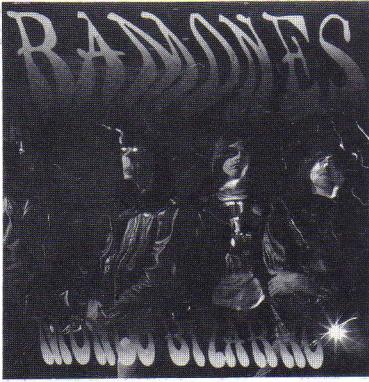
Γερμανοί που θέλουν να παίζουν ψυχεδέλεια αγγλικού στυλ με αμερικανικες επιφροές Καλό εί; Oi Smiles In Boxes (που έχουν υπογράψει στη Sony) έχουν τσαμπουκά και μεγάλη υπομονή ώστε νά ψάξουν και να βρουν αυτό που πραγματικά τους ταιριάζει και σ'αυτό το EP (που μάλλον για την ποση άλμπουμ πρόκειται αφού τα κομμάτια ξεπερνούν τα 20 λεπτά στο σύνολό τους) βρίσκουν μιά συνταγή, Ι-κανή για να τους κρατήσει στη ζωή και να μας δώσει ελπίδες πως η συνέχειά τους θα είναι

ακόμα πιό ενδιαφέρουσα. Η διασκευή του "The Great Deceiver" των King Crimson γίνεται στα χέρια τους εργαλείο δυναμικής παρέμβασης στην επίτευξη των όποιων στόχων έχουν οριοθετήσει, η ανακοίνωση των οποίων θα γίνει στο προσεχές μέλλον.

RAMONES

- "Mondo Bizarro" (*EMI*, LP, 1992)

Τώρα αν γράψω "μιά απ'τα ίδια" θα πείτε ότι δε μου αρέσουν οι Ramones και θα με βάλετε στη μαύρη λίστα. Αν πάλι πω "τι εκπληκτικό άλμπουμ" θα είμαι ψεύτης, τουλάχιστον απέναντι στον εαυτό μου. Ναι, ο κόσμος είναι παράξενος και οι Ramones το ξέρουν, όπως γνωρίζουν πολύ καλά τι περιμένει από αυτούς ο κόσμος. Και σίγουρα δε θέλουν να τον απογοητεύσουν παρουσιάζοντας κάποια έκπληξη τη στιγμή που σχεδόν είκοσι χρόνια το "1-2-3 speed!" είναι το απόλυτο σήμα κατατεθέν τους. Ετσι συμβαίνει και με το "Mondo Bizarro". Ενας ακόμα καλός δίσκος για τους Νεουορκέζους καρτοού ήρωες που αγέραστοι κι ανεπηρέαστοι συνεχίζουν το rock 'n' roll έτσι όπως το άρχισαν. Η διασκευή του "Take It As

βώς που φαντάζεστε. Δεν χωράει κριτική στους Ramones. Η σε τρελαίνουν ή αδιαφορείς. Και εγώ είμαι ήδη αρκετά τρελός...

AL PERRY & THE CATTLE

- "Happy Accident" (*Doggybag*, CD, 1992)

Κι αυτοί από την Αριζόνα να βγάζουν τα σώψυχά τους σε

FUCK THAT WEAK SHIT !

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

DEAD MOON
Strange Prey Tell (LP/CD)

GORIES

Outta Here (LP)

DEVIL DOGS

We Three Kings (MLP)

RAUNCH HANDS

Fuck Me Stupid (LP)

POISON IDEA

Dutch Gourage (LP/CD)

HERETICS

Goat Milk Fudge (LP/CD)

FINGER

S/T (LP/CD)

SUPERCHUNK

Tossing Seeds (LP/CD)

CELL

Slow Blow (LP/CD)

EXPLODING WHITE MICE

Collateral Damage (LP/CD)

DEUS EX MACINA

Execute / Iraq'N'Roll (7")

MUSIC MANIAC, BITZCORE,
SKYCLAD, REPULSION,
CRYPT, CITY SLANG, NORMAL

MERLIN'S GRAPHICS

βρώμικα cow punk θέματα με την κιθάρα του Al Perry να τα δίνει στην ευθεία. Ισως δεν είναι και κάτι το φοβερό, ούτε και η μουσική αυτή είναι ανάμεσα στις προτιμήσεις μου, αλλά παραδέχομαι πως τα παιδιά (που έχουν μπόλικα σίνγκλς σε μπόλικες εταιρείες, πολλά από τα οποία συν μερικά ακυκλοφόρητα περιέχονται στο πρώτο τους αυτό CD) έχουν να παίζουν με την ψυχή τους αυτό το είδος, οπότε δεν υπάρχει λόγος να τους απορρίψω. Το country & western είναι μέσα στην παράδοση των αμερικάνων και η μπάντα του Al Perry μπορεί να το εκμοντερνίζει χωρίς αναγκαστικά να την καταστρέψει. Κάτι σαν τη Δόνα Σαμίου, ας πούμε...

MONSTER MAGNET

- "Evil EP"

(*Glitterhouse/Hitch Hike, EP, 1992*)

Η ευκολότερη παρουσίαση δίσκου, χωρίς πολλά λόγια: Δύο νέα κομμάτια και μιά live εκτέλεση του "Spine Of God", γιά ένα από τα σπουδαιότερα συγκροτήματα του πλανήτη μας σήμερα.

THE METERS

- "Live On The Queen Mary" (*Sequel, CD, 1992*)

Συγκρότημα μαύρων από τη Νέα Ορλεάνη, που στις τάξεις τους περιελάμβαναν τους δύο πασίγνωστους σήμερα αδερφούς Neville. Και ένα ζωντανό soul ντοκουμέντο από το 1975, σε μιά παράσταση που έδωσε το κουαρτέτο στο πλοίο "Queen Mary", στη διάρκεια πάρτυ του Paul McCartney για την κυκλοφορία του "Venus And Mars" LP των Wings, στην Καλιφόρνια. Οι παλιότεροι θα θυμούνται με ευχαρίστηση συνθέσεις του γκρούπ όπως το "Fire On The Bayou", "It Ain't No Use", "Africa" και σίγουρα θα τις απολαύσουν ξανά εδώ, μαζί με μερικές τρομερές διασκευές σύμφωνα με τις soul επιταγές της εποχής, του "Love The One You're With" του Stephen Stills, του "Liar" του Russ Ballard και του "It's Your Thing" των Isley Brothers. Μιά σκηνή από την τεράστια ιστορία της soul, ακόμα κι αν οι Meters εφτασαν σχετικά αργά για να την απολαύσουν στο ζενίθ της. (Το πρώτο τους LP "Cabbage Alley" κυκλοφόρησε μόλις το 1972 από τη Reprise)

LILITH

- "Lady Sings Love Songs" (*Face, LP, 1992*)

Art pop αμερικανικών προδιαγραφών με αγάπη για την ιταλική παράδοση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αυτό που παίζουν οι Lilith. Lilith δε, είναι το όνομα της τραγουδίστριας του γκρούπ (και για οκτώ χρόνια των Not Moving, μέχρι τη διάλυσή τους το 1989), γυναίκα που αντανακλά μιά υπέροχη φυσιογνωμία, αν μπορείτε να φανταστείτε θηλυκό Tom Waits. Τραγούδια για χαμένους blues της αποσύνθεσης, μπαλάντες αρωστημένου ερωτισμού, ακόμα και το "Bluesin' Me" που τραγουδάει στα ιταλικά ασκεί μιά μοναδική γοητεία. Οι Lilith έχουν ένα δικό τους τρόπο να πλασσάρουν την μουσική τους εικόνα, είναι επικίνδυνοι ακόμα και στις χαμηλότερες νότες και ακούγοντας το δίσκο αυτό, είναι πολύ δύσκολο να σκάσει χαμόγελο στα χείλη μου. Είναι γεμάτος μιά παράξενη θλίψη, λες και δεν υπάρχει κουβέντα να περιγράψει αυτά που αισθάνεται η Lilith και το "Venus In Furs" τραγουδισμένο στο ύφος της μακαρίτισας Nico εντείνει τον πόνο...

GREEN MAGNET SCOOOL

- "Bloodmusic"

(*Sub Pop/Hitch Hike, CD, 1992*)

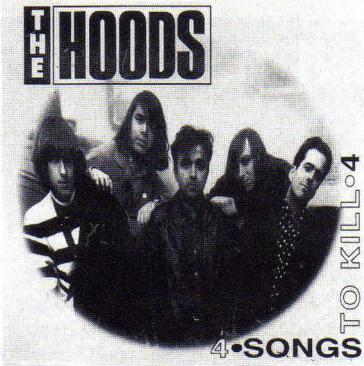
Δεν ξέρω τι θα πείτε εσείς, αλλά εγώ τους αντιπάθησα από το πρώτο κιόλας κομμάτι. Προσπάθησα να ακούσω μερικές φορές αυτό το άλμπουμ των GMS από τη Βοστώνη, ελπίζοντας πως θα ακουστούν κάποια στιγμή με διαφορετικό τρόπο. Η ψυχρότητα όμως της μουσικής τους, τα επιτηδευμένα υποβαθμισμένα "σκοτεινά" φωνητικά, χαμένα στο όργιο των οργάνων, με έκαναν να τους αντιπάθησω ακόμα περισσότερο. Τώρα το ότι ηχογραφούν για τη Sub Pop δεν πάει να πει πώς είναι ντε και καλά κάτι το ιδιάτερο και αυτό καλύτερα να το κατανοήσουμε γρήγορα προτού βρεθούμε προ δυσάρεστων εκπλήξεων.

THE HOODS

- "Songs To Kill"

(*Satyrecords, T.Θ. 31931, Αθήνα 100 35/Διανομή Hitch Hike, EP, 1992*)

Είναι αυτές οι προσπάθειες για τις οποίες μιλάγαμε στο editorial του περασμένου τεύχους, που μας κάνουν να αισθανόμαστε περήφανοι που ασχολούμαστε

μ'αυτήν την καταραμένη σκηνή. Η ελληνική λοιπόν Satyrecords παρουσιάζει σε μικρό σχετικά διάστημα τη δεύτερη (μετά το EP των Thanes) κυκλοφορία της, τέσσερα κομμάτια των φοβερών Hoods του Mike Stax (Crawdaddys, Tell Tale Hearts) και του Jay Wiseman από το Σαν Ντιέγκο, αποκλειστικά για την Ελλάδα. Το όνομα των Hoods θα σας είναι γνωστό, όπως γνωστά θα είναι και τα ονόματα στα οποία κατά καιρούς έχει παίξει ο Stax. Πράγμα που σημαίνει εγγύηση και μάλιστα με τη βούλα! Το EP, αρχίζοντας με το τελευταίο απίθανο κομμάτι "Great Mistake" τονίζει τις garage beat καταβόλες της μπάντας και χωρίς το περιεχόμενο να είναι συγκλονιστικό σε απογειώνει ακριβώς επειδή οι Hoods κάνουν το κέφι τους, προσφέροντας απλόχερα τους καρπούς τους ώστε να τους μασήσουμε και να τους καταπιούμε κουνώντας ασταμάτητα τα πόδια μας στους εξαντλητικούς ρυθμούς τους. Ενας δίσκος πραγματικό απόκτημα για όσους πιστεύουν ακόμα στη γνησιότητα του rock 'n' roll.

GREENHOUSE AC

- "Ever Seen The Rain Dear?"

(*Stupido Twins, P.O. Box 301, 00121 Helsinki, Finland, CD, 1992*)

Κατάγονται από το Rovaniemi (5 χιλιόμετρα από τον Αρκτικό Κύ

Greenhouse AC

κλο) και στο αφιέρωμα στο Φινλανδικό ανεξάρτητο rock του 13ου τεύχους είχαν την τιμητική τους με το εκληκτικό επτάνιστο τους. Τώρα είναι έτοιμη η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά τους και από την πρώτη επαφή καταλαβαίνεις αμέσως πως το πνεύμα του πρώτου Iggy έχει εμφιτευτεί καλά στα κεφάλια αυτών των τεσσάρων νεαρών. Η μουσική τους είναι γρήγορη και άμεση, τα τραγούδια τους καλογραμμένα και οι κιθάρες φαζάρουν κολασμένα, έχοντας έξιπνες λειτουργίες ικανοτήτες χωρίς να γίνονται υπερβολικές. Οι Greenhouse πρέπει να είναι για τη χώρα τους αυτό που είναι για την Ελλάδα οι Last Drive. Αξιοί δηλαδή να φανούν και παραέω επειδή η δουλειά τους δεν έχει τίποτε να ζηλέψει από άλλα διάσημα αστέρια του rock πενταγράμμου. Ομως,

TELEVISION

- "Television"

(*EMI, LP, 1992*)

Χρειάστηκε αρκετό θάρρος για να βάλω στο πικ από το δίσκο. Φοβόμουν πως η μαγεία είχε χαθεί και ευτυχώς οι φόβοι μου διαψεύσθηκαν στο πρώτο κιόλας άκουσμα. Ναι, αυτοί είναι οι Television, λίγο γερασμένοι ίσως, αλλά πάντα εκπέμπουν αυτή την λάμψη που όσο περισσότερο χαμηλώνεις τα φώτα στο δωμάτιο, τόσο περισσότερο φαίνεται. Ενας νέος δίσκος λοιπόν, χωρίς ακριβώς να μπορούμε να προσδιορίσουμε αν πρόκειται συνάμα για ένα νέο ξεκίνημα ή απλά για μιά βιτσιόζικη επανένωση μιάς από τις μεγαλύτερες μπάντας του αμερικανικού νέου κύματος. Η φωνή του Verlaine, σαν να μην την άγγιξε ο χρόνος. Το ίδιο και οι κιθάρες που μπλέκονται στο δικό τους χάσιμο και τα δέκα κομμάτια ακούγονται λες και δεν έχει περάσει τόσος καιρός από το

1978. Η διάχυτη έκφραση της νεουρκέζικης rock μαγγιάς λειτουργεί ακόμα, ένα στοιχείο που οι Television χρησιμοποιούσαν για να καλύψουν και την παραμκρή λεπτομέρεια που θα μπορούσε να τους ανησυχήσει στην μουσική τους. Το "Television" ας είναι η αρχή, γιατί το rock τους έχει ανάγκη.

BRIAN MAY

- "Back To The Light"
(EMI, LP, 1992)

O Brian May είναι σπουδαίος κιθαρίστας και κανές δε μπορεί να το αμφισβητήσει. Από τις πρώτες τέσσερεις εξαιρετικές δουλειές των Queen, όταν ακόμα το στοιχείο της έμπνευσης έπαιζε πρωταρχικό ρόλο, μέχρι τα τελευταία τους εμπορικά κατακευάσματα, ο May κράταγε πάντοτε τη θέση του πίσω από τους θεατρινισμούς του μακαρίτη Mercury. Το "Back To The Light" το ετοίμαζε από το 1987. Και λόγω του πρόσφατου θανάτου του Mercury μόνο δε μπορεί να χαρακτηριστεί "ένα ακόμα άλμπουμ των Queen". Η βοήθεια του ντράμερ Cozy Powell είναι πολύτιμη, όπως και της πληθώρας καλλιτεχνών που συμμετέχουν στο άλμπουμ. Ο May τεχνοτροπεί με το γνωστό του στυλ, η κιθάρα του χαρακτηρίζεται ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλες με την πρώτη. Δεν υπήρχα ποτέ φαν των Queen και το επικό στοιχείο (κυρίαρχο και εδώ) με ενοχλούσε ιδιαίτερα. Ο May είναι γερασμένος και λυπημένος, αλλά συνάμα και μπερδεμένος. Οι φανατικοί του γκρούπ (ίσως να ξέρουν καλύτερα.

THE HAYWAINS

- "Rosanna"

(Vinyl Japan, 281 Camden High St., London NW1 7BX, U.K., EP, 1992)

Ανώδυνη pop θα χαρακτήριζα αυτή την απόπειρα των Haywains από το Αθόν της Αγγλίας, αλλά ξέρω πως πολλοί κάνετε σαν τρελοί για το είδος. Three Chords pop, που στέκεται σε ένα ορισμένο ύψος και φαντάζομαι πως στην Αγγλία θα υπάρχουν χιλιάδες ανάλογα γλυκανάλατα γκρουπάκια που απλά και μόνο προσπαθούν να επιβιώσουν προς χάριν κάποιας μόδας. Είμαι επιφυλακτικός πάντως γιατί το συγκρότημα αυτό έχει ακόμα τρία σινγκλ και ένα άλμπουμ. Οι δίσκοι τους έχουν βγει σε διάφορες εταιρείες, ευρωπαϊκές και αμερικανικές αλ-

λά τα τέσσερα τραγούδια του "Rosanna", εκτός από μελωδία, δεν φαίνονται ικανά για ιδιαίτερες συγκινήσεις. Εκτός αν αρκεί στε σ' αυτήν.

THE BLOW POPS

- "Charmed I'm Sure"

(Get Hip, P.O. Box 666, Canonsburg, PA 15317, USA, CD, 1992)

Κουαρτέτο από το Μιλγουώκι και αυτό είναι το πρώτο τους άλμπουμ σε παραγωγή του John Frankovic των Plasticland, ενός ανθρώπου δηλαδή που με την πρώτη ακρόση θα έπιανε το πνεύμα τους. Οι Blow Pops αντλούν όλη τη δυναμή τους και τη γοητεία από τα sixties και εάν υπάρχει κάποια βασική επιρροή αυτού του συγκροτήματος, τότε στα σίγουρα είναι οι Beatles. Στην περίπτωσή μας, η δυάδα Lennon/McCartney εκπροσωπείται από τους κυρίους Tom Buckley(!) και Mike Jarvis, οι κιθάρες των οποίων δένουν απόλυτα με τα αρμονικά φωνητικά τους, κάνοντάς σε μερικές φορές να πιστεύεις πως ακούς τα θρυλικά σκαθάρια. Οι Blow Pops δε σταματούν εκεί όμως. Προσεγγίζουν επιτυχημένα την αμερικανική folk παράδοση και τους Byrds και διασκευάζουν το "I Can't Reach You" των Who, ενθουσιάζοντας τον ακροάτη με την ευρηματική την συνθέσεών τους. Ενα γκρούπ τόσο απλό και αφοπλιστικό όσο αυτά της προπροπερασμένης δεκαετίας.

CHRIS CACAVAS JUNKYARD LOVE

- "Good Times"

(Normal/Hitch Hike, LP, 1992)

Δύο χρόνια μετά την πρώτη τους δουλειά, ο Cacavas, ο Thomman και η παρέα τους επιστρέφουν για μιά ακόμα μελέτη στα άδυτά της αμερικανικής παράδοσης. Από εκεί έκινανέ εξάλλου οι ρίζες τους και οι Green On Red όσο και οι Rain Parade υπήρχαν ένα σχολείο στο οποίο και οι δύο τους διδάχτηκαν πολλά. Το "Good Times" έχει μιά ομορφιά παράξενη που σε καθηλώνει χάρη στην έμπνευση των δημιουργών του. Πολλοί φίλοι έσπευσαν να τους ενισχύσουν στην προσπάθειά τους και ανάμεσα σ' αυτούς οι Steve Wynn, Russ Tolman, Pat Thomas και Jack Waterson. Ομως η βασική δομή εκτελείται από τους Junkyard Love που είναι καλλιτέχνες πολύ μεγαλύ-

τερους βεληνεκούς απότι έχουν χαρακτηριστεί μέχρι σήμερα, παραμένοντας γνωστοί σε μικρές συντροφιές που ακούν τη μουσική χαμηλοφωνα και χωρίς μεγαλοστομίες. Η φωνή του Κακαβά (Cacavas ρε παιδιά δε μου βγάινει με τίποτα!) ακούγεται σαν του Neil Young και η τρυφερότητα με την οποία σ' αγγίζει κάνει αυτό το άλμπουμ ανεκτίμητο.

GONE IN SIXTY SECONDS

- "Brimstone And BottleRockets"

(Get Hip, CD, 1992)

Κι εκεί που όλοι οι άλλοι προσπαθούν να μοιάσουν στους Sabbath ή στους Zeppelin καταφθάνει ο ex - Necros Αηδύ Wendler για να χαλάσει τον κανόνα. Η νέα του τρομοκρατική οργάνωση αυτοαποκαλείται Gone In Sixty Seconds κι αγ δε σας αρέσει το όνομα, πείτε τους να το αλλάξουν. Παίζουν το rock σε σκληρές, πολύ σκληρές γραμμές, που μερικές φορές χάνουν τον έλεγχο της ταχύτητας, είναι όμως αρκετά έξυπνοι για να μην πέσουν μέσα στα κλισέ χαντάκια του hardcore. Η καταγωγή τους από μιά εντελώς άγνωστη πόλη (το Maumee του Οχάιο) τους δίνει την ευκαιρία να φανούν ακόμα περισσότερο, δείχνοντας πως η αμερικανική επαρχία έχει τελικά κάλα μονοπάτια. Τα κομμάτια του CD είναι ό,τι πρέπει για headbangers και cuts όπως τα "The Only Difference", "Kick In The Head", "I The Jury" και "Nitro-Burning FunnyGirl" (τους αρέσει το κόλλημα των λέξεων) θα έκαναν τους Kiss να τρέχουν να βρουν καταφύγιο. Οι GISS μοιάζουν να είναι από τις ελπίδες του σύγχρονου αμερικανικού rock 'n' roll, αρκεί κάποιος να τους δώσει την ευκαιρία να το αποδείξουν.

VARIOUS ARTISTS

- "The Seventh Adventure"

(Guiding Lights, Postbox 343, DK-1503, Copenhagen V, Denmark, 2LP, 1992)

ιδού μιά κολοσσιαία υπερπαραγωγή που κινδυνεύει λόγω της χώρας προέλευσης να μείνει στα αζήτητα όσον αφορά τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, γιατί το περιοδικό "ADventure", που ευθύνεται για την κυκλοφορία αυτή, χαίρει άκρας εκτίμησης στη Δανία. Το "Seventh Adventure" λοιπόν, συνοδεύει το έβδομο τεύχος του περιοδικού που μόλις κυκλοφόρησε και αποτελεί έναν πραγματικό άθλο, τη στιγμή που συγκεντρώνει σε δύο άλμπουμ (δεν υπάρχει CD και οι δημιουργοί του δηλώνουν ξεκάθαρα πάνω στο ζήτημα, πως "δεν βάζεις αληθινά διαμάντια σε ψεύτικα κοσμήματα", οποία ορθότητα) μερικά σπουδαία ονόματα της ανεξάρτητης σκηνής και μάλιστα με αποκλειστικά κομμάτια που χαρίζουν στη συλλογή. Δε χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις για τους Chuck Prophet, Russ Tolman, Sun Dial, Outskirts Of Infinity, Absolute Grey, το συνθετικό δίδυμο των Go -Betweens Forster και McLennan, τους Pat Thomas, Walkabouts, Sneetches, Droogs, Stormclouds, Nikki Sudden, Petals ενώ συμμετέχουν και κάποια άγνωστα, πλην όμως καθόλου εξαιρετέα δανέζικα συγκροτήματα. Ολοι λοιπόν αυτοί, συνθέτουν ένα αμάγαλμα από στυλ, τα οποία όμως δεν βρίσκονται το ένα σε απόσταση από το άλλο, ώστε να ξενίζουν τον ακροατή, όπως συχνά συμβαίνει σε συλλογές. Ακόμα και η σειρά των κομματών στην τοποθέτησή τους πάνω στο βινύλιο, μοιάζει μελετημένη. Από τις καλύτερες συλλογές της χρονιάς. (Μαζί με το "ADventure" κοστίζει 10 δανέζικες κορώνες, χωρίς ταχυδρομικά).

EXPLODING WHITE MICE

- "Collateral Damage"

(Normal/Hitch Hike, LP, 1992)

Τρίτο ολοκληρωμένο άλμπουμ για τους τέσσερεις... μυλωνάδες από την Αδελαΐδα. Και ο χαρακτηριμός αυτός, επειδή μέσα στην αγριάδα τους αλέθουν μερικές κλασσικές rock τεχνοτροπίες (αγαπούν πολύ τους Ramones για παράδειγμα). Ο Paul Gilchrist δεν είναι πλέον μέλος της μπάντας και τα ηνία έχει αναλάβει ολοκληρωτικά στην αγριάδα τους Jeff Stephens. Το ύφος δεν αλλάζει φυσικά και οι EWM συνεχίζουν από εκεί που έκινησαν με το ανυπέρβλητο κατά τη γνώμη μου "A Nest Of Vipers" που όταν κυκλοφόρησε αποτέλεσε σταθμό για το αυστραλέζικο underground. Ο νέος δίσκος

αφιερώνεται στους εκλιπόντες Rob Tyner, Johnny Thunders και Stiv Bators και σαν καλύτερο κομμάτι αναφέρω το "In Your Eyes" σύνθεση των Stephens / Gilchrist.

VARIOUS ARTISTS

• "5 Bands"

(Τ.Θ. 74239, Αθήνα 160 00, μαζί με το περιοδικό "Στις Σκιές του B-23" τεύχος 80, LP, 1992)

Δεύτερο άλμπουμ για τις "Σκιές" και μάλιστα σε σύντομο χρονικό διάστημα από το προηγούμενο που συνόδευε το δο τεύχος. Την φορά αυτή υπάρχει ένα κέρδος σημαντικό όσον αφορά την παραγωγή των κομματιών κάτι που είχε παραμεληθεί (όχι εσκεμμένα βέβαια) στην προηγούμενη απόπειρα. Υπάρχουν πέντε ελληνικές μπάντες εδώ και όλες μοιράζονται από δύο κομμάτια, εκτός από τους Pillow που με το μοναδικό "For The Love She Could Not Feel" είναι και εκείνοι που με γοήτευσαν περισσότερο, καθ'όσον οι άλλοι είναι λίγο πολύ γνωστοί. Οι Pillow λοιπόν παίζουν pop με κεφαλαία και όποιος γουστάρει. Εχουν ένα ακαταμάχητο ροματισμό που σε κάνει να ακούς συνέχεια αυτό το τραγούδια και να σκέφτεσαι το παρελθόν. Οι Ψυγείο Ψυγείο, τη φορά αυτή με κούρασαν, (ίσως επειδή μέσα στο μυαλό μου ψάχνω μοιραία να βρω συγκρίσεις που δε με ικανοποιούν απόλυτα και το χάρος αυτό καπου γίνεται κουραστικό. Οι Ding An Sich σίγουρα βαράνε το δικό τους ντασούλι και μοιάζουν μόνο σε μιά πλατιά θάλασσα που δεν πρόκειται ποτέ να τους κάνει δικούς της. Κρίμα γιατί και τα δύο κομμάτια έχουν μιά χαμηλόφωνη ένταση που δείχνει μιά ανάγκη να ακούστει οπωσδήποτε. Οι (η) Λευκή Συμφωνία επιστρέφουν και τα δύο κομμάτια που περιέχονται στη συλλογή δεν υπάρχουν στο demo που παρουσιάζουμε στη στήλη "Tapes Kept A Rollin'". Άλλα αν γυρίσετε εκεί, θα πέσετε κάπου ανάμεσα, χωρίς να εγείρετε και ιδιαίτερα διαφορετικές αξιώσεις. Τέλος οι Groove Machine -αν και σίγουρα τους προτιμώ live- κάνουν ό,τι μπορούν για να δείξουν πως όλος ο ντόρος γύρω απ' αυτούς τον τελευταίο χρόνο δεν είναι άδικος και το πετυχαίνουν με δυό συνθέσεις, που αν και κάποιες στιγμές επαναλαμβάνονται, χαρίζουν ιδιαιτέροτη στη μουσική της μπάντας. Στο σύνολό του, είναι ένας "ελληνικός δίσκος" και πρέπει να τον αποκτή-

σετε γιατί βοηθάτε όλους μας.

CHOPPER

• "4 Songs"

(*Animal 5, P.O. Box 2383, Milford, CT 06460, EP, 1989*)

Παλιό μεν αλλά, καλό. Μόλις μας ήρθε, άρα... το παρουσιάζουμε. Είναι η πρώτη απόπειρα των Chopper, μιάς μπάντας από το Κονέκτικατ που έχει βρει το μαγικό τρόπο να συνδιάζει την απλή κιθαριστική pop με το rock 'n' roll, φτιάχνοντας μουσική για γούστα που δεν τείνουν απαραίτητα στον ανεξάρτητο όχο. Τα τέσσερα κομμάτια αυτού του EP είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους και το αποτέλεσμα αρκετά εντυπωσιακό σε σημείο που να θέλουμε να μάθουμε περισσότερα για αυτή τη μπάντα που σήμερα έχει τέσσερα μέλη, ενώ στην πχογράφηση αυτού του δίσκου λειτουργούσαν σαν τρίο.

SUGAR

• "Copper Blue"

(*Creation/Penguin, LP, 1992*)

Εχετε ήδη εντρυφήσει στους Husker Du, έχετε ζήσει τη διάλυση τους και έχετε ακούσει τις σόλο απόπειρες (πάντα εξαιρετικές) του Bob Mould. Ο κύριος αυτός αποφάσισε να μην είναι "μόνος" του και οι Sugar πήραν μιά σημαντική θέση στη ζωή του. Το πρώτο τους άλμπουμ διαπνέεται από το ύφος των Husker Du, μόνο που αυτό είναι κάτι παραπάνω από τον Mould γνωρίζαμε πριν ακόμα άκουσουμε το πρώτο άλμπουμ των Sugar, πως θα είναι τουλάχιστον καλό. Και ο Bob, ούτε αυτή τη φορά μας διαψεύδει ακριβώς επειδή δεν περιμένουμε κάποια έκπληξη από τον Mould γνωρίζαμε πριν ακόμα άκουσουμε το πρώτο άλμπουμ των Sugar, πως θα είναι τουλάχιστον καλό. Και ο Bob, ούτε αυτή τη φορά μας διαψεύδει ακριβώς επειδή δε μπορεί να κάνει διαφορετικά. Βλέπετε, η τέχνη γι' αυτόν είναι όλο του το είναι και τη χρησιμοποιεί βάζοντας γψινό τον εαυτό του στις απόπειρές του. Η χρήση του οργάνου που παίζει ο ίδιος, δεν είναι απλά συμβολική, αλλά δίνει χρώμα και έμφαση στα κομμάτια του άλμπουμ, χαρίζοντάς μας ένα ακόμα μοναδικό νυχτερινό πόνημα.

DIM STARS

• "Dim Stars"

(*Paperhouse/Penguin, LP, 1992*)

Δε μπορούσε να περάσει πιο ευχάριστα τις ελεύθερες ώρες του ο Thurston Moore των Sonic Youth από το να ξεκινήσει μιά συμμαχία μερικών ιερών τεράτων της νεουρκέζικης σκηνής, όπως οι Don Fleming (Gumball κλπ.) και Steve Shelley (Sonic Youth). Ούτε θα μπορούσε να προσδάψει καλύτερο τραγουδιστή από τον παλαίμαχο Richard Hell που ευθύνεται για μεγάλο μέρος της στιχουργικής δουλειάς των Dim Stars. Ευνόητο ήταν να κολλήσουν στην παρέα ο Jad Fair και ο Robert Quine και όλοι μαζί να στήσουν το πανηγύρι στο οποίο εξελίσσεται το σκηνικό αυτού του άλμπουμ. Ενας ακατέργαστος ποταμός στον οποίο όλη η παρέα ανακατώνει τις προσωπικές εμπειρίες εκάστου μέλους, ώστε η κατάληξη να είναι αυτό το θαυμάσιο αποτέλεσμα που ακούμε στο "Dim Stars". Κάπως έτσι οφείλει να ακούγεται ο ανεξάρτητος όχος του σήμερα και οι Dim Stars (εφόσον πάνε παραπέρα), είναι οι απόλυτα ικανοί να τον συντηρήσουν.

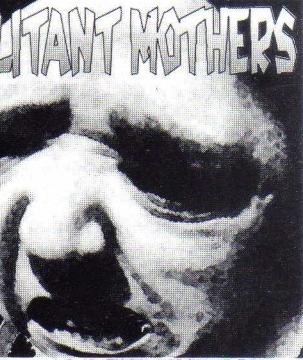
THE BADGEMAN

• "Ritual Landscape"

(*Paperhouse/Penguin, LP, 1992*)

Δεύτερη μεγάλη απόπειρα για τους Husker Du, έχετε ζήσει τη διάλυση τους και έχετε ακούσει τις σόλο απόπειρες (πάντα εξαιρετικές) του Bob Mould. Ο κύριος αυτός αποφάσισε να μην είναι "μόνος" του και οι Sugar πήραν μιά σημαντική θέση στη ζωή του. Το πρώτο τους άλμπουμ διαπνέεται από το ύφος των Husker Du, μόνο που αυτό είναι κάτι παραπάνω από τον Mould γνωρίζαμε πριν ακόμα άκουσουμε το πρώτο άλμπουμ των Sugar, πως θα είναι τουλάχιστον καλό. Και ο Bob, ούτε αυτή τη φορά μας διαψεύδει ακριβώς επειδή δεν περιμένουμε κάποια έκπληξη από τον Mould γνωρίζαμε πριν ακόμα άκουσουμε το πρώτο άλμπουμ των Sugar, πως θα είναι τουλάχιστον καλό. Και ο Bob, ούτε αυτή τη φορά μας διαψεύδει ακριβώς επειδή δε μπορεί να κάνει διαφορετικά. Βλέπετε, η τέχνη γι' αυτόν είναι όλο του το είναι και τη χρησιμοποιεί βάζοντας γψινό τον εαυτό του στις απόπειρές του. Η χρήση του οργάνου που παίζει ο ίδιος, δεν είναι απλά συμβολική, αλλά δίνει χρώμα και έμφαση στα κομμάτια του άλμπουμ, χαρίζοντάς μας ένα ακόμα μοναδικό νυχτερινό πόνημα.

ANIMAL NEW ONES

γη βοήθεια από τα παιδιά.

MILITANT MOTHERS

• "Man-Made Mad Clowns"

(*Papasauhua, Kotnerholaweg 7, 3000 Hannover 9, Germany, CD, 1992*)

Πέρα από το ότι είναι Γερμανοί δεν γνωρίζω τίποτε άλλο γι' αυτούς, αλλά ευγνομωνώ τον Γιώργο τον Πολιτόπουλο που μου χορήγησε αυτό το απολαυστικό CD γραμμένο από μιά μπάντα που θα έκανε τους Scatterbrain να ψάχνουν για καταφύγιο. Οι Militant Mothers είναι υπέρ του δέοντος διασκεδαστές και χαίρονται πραγματικά τη μουσική που παίζουν. Ενα metal funk ξεχωριστό που ξεφεύγει από τα κλισέ, γρήγορο και χωρίς να αξιώνει τίποτε περισσότερο από αυτό ακριβώς που δίνει. Ο τραγουδιστής Karl Nagel παρλάρει συνέχεια, ενώ το όργανο του φίλου της μπάντας Gero Drnek εμφανίζεται εκεί που χρειάζεται για να συμπληρώσει κάποιο κενό. Γενικά πρόκειται για ένα fun άλμπουμ, επίτηδες προσποιητό και χαρούμενο, παρά τις απειλητικές στιγμές που διαγράφονται στο κομμάτι "Shitcock Hangover".

ANIMAL NEW ONES

• "Lake Side Bash"

(*Flight 13, Schumannstr. 20, 7800 Freiburg, Germany, CD, 1992*)

Ακόμα τρεις Γερμανοί από το Meersburg, που αντιμετωπίζουν την ενωμένη Ευρώπη, χωρίς φόβο και πάθος, αλλά αντανα-

Animal New Ones

κλούν την απόσύνθεσή της σε όλα τα επίπεδα, όσα τουλάχιστον αφορούν τη μουσική. Οι Animal New Ones γράφουν τραγούδια που οι Faith No More θα ήθελαν πολύ να συμπεριλάβουν στο ρεπερτόριό τους, ή και να γράψουν ακόμα, ενώ κάποιες στιγμές πίστεψα πως με έγεγλουν τ' αυτιά μου και ακούω αποστάσματα από τη νέα δουλειά των Deus X Macina! Μιλάμε δηλαδή για rock καταστάσεις που δεν στέκονται απλά σε ένα κοπιάρισμα βαρετό και κουραστικό, αλλά που όταν φτάσεις την ένταση στο απώγειο, αισθάνεσαι να ίπτασαι του εδάφους. Οι Animal New Ones είναι ακόμα μιά σοβαρή πρόταση ότι το ευρωπαϊκό rock 'n' roll έχει ήδη έτοιμη την απάντησή του στην αμερικανική εισβολή.

ELOY

- "Destination"

(SPV/FM, CD, 1992)

Η επάνοδος των Eloy (ή μήπως όλα αυτά τα χρόνια συνέχιζαν και μειώνονται παίρναμε πρέφα), μοιάζει με φάντασμα από το παρελθόν. Ενα Γερμανικό συγκρότημα που στα μέσα προς τα τέλη της προπερασμένης δεκαετίας είχε αποκτήσει πλήθος φανατικών οπαδών στην Ελλάδα και μάλιστα είχε παρουσιαστεί και στο Αθηναϊκό κοινό, έρχονται για μιά ακόμα φορά να παλέψουν, αλήθεια με τι; Η μουσική τους δε δείχνει να έχει αλλάξει, υπάρχει ακόμα αυτό το φλάσιο και αυτή η φωνή που θυμίζουν Jethro Tull τόσο, ώστε να νομίζεις πως πρόκειται για πιστό αντίγραφο του Ian Anderson (ή ίσως του Jon Anderson των Yes) και οι Eloy επιμένουν σε μιά progressive μελωδική αντίληψη του rock, που είναι λίγο δύσκολο να αγγίξει το σημερινό κοινό το οποίο κυριολεκτικά βομβαρδίζεται από τους ήχους του σήμερα. Δε χωράει μάλλον κριτική σε τέτοιους δί-

σκους. Η σ' αρέσουν, ή δε σ' αρέσουν.

EVIL DEAD

- "The Dirt, The Filth, The Slime, The Crime"
- (SPV/FM, CD, 1992)

Thrash κουιντέτο από το LA που γενικά χάρισαν εκτίμησης στους underground metal κύκλους και είχαν εντυπωσιάσει πριν λίγα χρόνια με το ντεμπούτο τους "Annihilation Of Civilisation", έρχονται λίγο πριν τελειώσει η χρονιά να δώσουν στο κοινό τους ένα live άλμπουμ που πραγματικά είναι ανεβασμένο και λόγω της παραγωγής και λόγω της τεχνικής ολοκλήρωσης των μελών του γκρούπ. Ο κιθαρίστας και ιδρυτικό μέλος Juan García είναι πολύ καλός και υποστηρίζεται από μιά μπάντα που ξέρει να δένει μεταλλικούς κόμπους και να τους περιευθερώνει την κατάλληλη στιγμή. Το άλμπουμ αυτό περιλαμβάνει κομμάτια από όλες τις δουλειές του γκρούπ και κάποια καινούργια, που στο σύνολό τους θα ενθουσιάσουν τους φίλους του thrash.

HARBOURKINGS

- "The Big Kahuna"
- (Fire/Penguin, LP, 1992)

Φέτος γιορτάζουν τα δέκα τους χρόνια και θα πρέπει να κάνουν το Σέφιλντ περήφανο. Δεν είναι τίποτας το συγκλονιστικό, απλά υπάρχει μιά "σκοτεινή" διάθεση στην εκτέλεση των συνθέσεων και η φωνή του Ian Eric φέρνει σ' εκείνη του Tom Verlaine, ενώ δε θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι οι Harbourkings αποτελούν μιά αρκετά πιστή εκδοχή των Television. Κιθάρα που βασανίζεται ακατάπαιστα σε μιά χαμηλή έντση, σαν κάποιος να μην την αφήνει να ξεσπάσει εκεί που θέλει. Οι στίχοι είναι ενδιαφέροντες και δένουν απόλυτα με το ύφος της

FROM DEBUT TO ETERNITY

Σε κάθε τεύχος του MMB, ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ παρουσιάζει ένα ντεμπούτο καταδικασμένο να μείνει στην ιστορία.

GIANT SAND

- "Valley Of Rain"
- (Enigma, LP, 1985)

Το άσπρο από τη σκόνη της ερήμου και στοιχειωμένο από τον Hank Williams, country rock των Giant Sand, δύο φορές μας ταρακούνησε υπέρ του δέοντος. Στο ντεμπούτο "Valley Of Rain" του 1985 και στο "Storm" του 1988. Το πρώτο είναι βασισμένο στο ένστικτο και στο απόμακρο στοιχείο του Howe Gelb, ενώ το δεύτερο παρουσιάστηκε πιο προσεγμένο, αλλά εξίσου ορμητικό. Λόγω του ότι το ντεμπούτο προηγημένης χρονικά και ότι οι πρώτες εντυπώσεις είναι αυτές που χαράζονται πιο εύκολα στη μνήμη, έχουμε αυθαίρετα δώσει ένα προβάδισμα στο "Valley Of Rain". Η πρώτη διακογραφική δουλειά λοιπόν του Howe Gelb μετά τους Giant Sandworms, μπορεί ανέτα να χαρακτηριστεί σαν "one song show". Το ομώνυμο τραγούδι του άλμπουμ ξεχωρίζει εδώ και χρόνια, λες και κουβαλάει κάποια κατάρα. Σ' αυτό δανείζουμε τα αυτιά μας ανά τακτά χρονικά διαστήματα για να παίρνουμε θάρρος μετά από κάποια μουσική απογοήτευση που δυστυχώς γευδάστε αρκετά συχνά. Από την εισαγωγή της κιθάρας, η διάθεσή μας κάνει απότομη στροφή και μέχρι την τελευταία νότα παραμένουμε χαρούμενοι. Η συμμετοχή του "κολλητού" Chris Cacavas στο πιάνο, αν και διακριτική, κρίνεται καθοριστική για το τελικό αποτέλεσμα. Ισως η

ΣΟΛΩΝΟΣ & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

R E C O R D S H O P

- ΑΓΟΡΕΣ
- ΠΩΛΗΣΕΙΣ
- ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ ΔΙΣΚΩΝ & C.D.
- 50's 60's 70's 80's 90's

ΣΟΛΩΝΟΣ 72 & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ □ ΤΗΛ.: 36.16.570

μουσικής.

SODOM

- "Tapping The Vein"
(SPV/FM, CD, 1992)

Σχεδόν μιά δεκαετία στο δρόμο, πρωτοπόροι του death thrash, χαμένοι ανάμεσα στα σπλαιώδη φωνητικά και την ταχύτητα. Κιθάρες που δονούνται σαν κυμρεσέρ, τίτλοι όπως "Reincarnation", "Skinned Alive", "Back To War", στίχοι που μυρίζουν σήψη και ακαθαρσία, συνιστούν μά εφιαλτική δημιουργία. Είναι α-

δύνατον άνθρωπος με σκεπτόμενο μυαλό να καταλήξει στους Sodom. Το κακό είναι πως δυστυχώς φαίνεται πως υπάρχουν πολλοί σκατοκέφαλοι στον κόσμο μας έτοιμοι να προσκυνήσουν τον Βασιλιά Θόρυβο, χωρίς να εξετάσουν κάποιες άλλες πλευρές του. Λίγο έλεος, ρε παιδιά...

MIHALIS RAKINTZIS / IAN GILLAN

- "Getaway"
(EMI, CD, 1992)

Καλά, όταν το διάβασα το καλοκαίρι και είδα το ρεπορτάζ στην tou-βου, έμεινα άφωνος. Το γειτονάκι μου, ο Μιχαλάκης, που μιά ζωή το έπαιζε ντίβα, σπουδές στην Αγγλία, σπορ αμάξι κλπ. και ένας από τους ήρωες των εφηβικών μου χρόνων, ο Ian Gillan, σε συνεργασία; Οχι, ειπα, δε γίνεται! Να αφήσει τώρα ο Ρακιντζής (μιά φορά είχα -κατά λάθος- χτυπήσει με τη μπάλλα μου την αδερφούλα του που περνούσε και η μαμά του λίγο να με στείλει φυλακή για την υπόλοιπη ζωή μου) τα σίγουρα και να βάλει τον Gillan

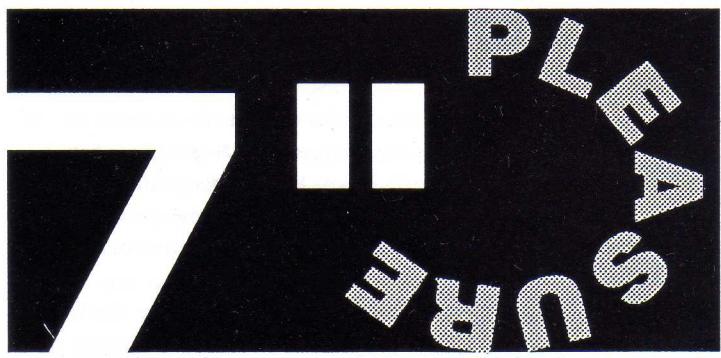
να τραγουδήσει σε κομμάτια του; Κι όμως, εδώ έχω ένα CD με δύο κομμάτια, το οποίο με αφήνει μεν εντελώς αδιάφορο, αλλά δε μπορώ να μην παραδεχτώ πως αν ο Rakintzis παρέμενε με τους Scratptown απ' τους οποίους ξεκίνησε, η γνώμη μου γι' αυτόν θα ήταν τουλάχιστον σεβαστή. Τώρα, για τον Gillan και για όλα όσα συμβαίνουν γύρω μου, τι να γράψω ρε γαμώ το; Κι ο παπούς με το φανελλάκι; Νιώθω να τρελαίνομαι...

Καιρό είχαμε να ακούσουμε για την Λευκή Συμφωνία, που όπως ξέρετε έχουν μετακομίσει στην Γερμανία, προσπαθώντας να στήσουν καριέρα εκεί. Το demo που μας έστειλαν όμως είναι με ελληνικούς στίχους και περιέχει τέσσερα κομμάτια. Το "Θα Είμαι Εκεί" (το καλύτερο της κασέτας, σε σκληρές φόρμες), το "Καιγούργια Ενωση" (πιό funk), το "Τροχός Των Ονείρων" (χαμηλόφωνο με ξεσπάσματα που θυμίζουν Σιδηρόπουλο) και το "Ξανά Και Για Πάντα" (κάπου ανάμεσα). Οι Θοδωρής Δημητρίου, George Berger, Διογένης Χ"Στεφανίδης και Σπύρος Χαρίσης, έχουν βελτιωθεί αισθητά σε επίπεδο τεχνικής και το demo είναι κάτι παραπάνω από προσεγμένο. Αλλά ανακατώνουν τα πράγματα και δεν ξέρω αν αυτό τους βοηθήσει τελικά να πετύχουν τους στόχους τους (κάτι που όλοι φυσικά ευχόμαστε). Ισως αν δημιουργούσαν περισσότερο

στο ύφος του "Θα Είμαι Εκεί", επενδύοντας το με σύγχρονα στοιχεία, να διευκολύνουν την κατάσταση. Αυτό όμως μόνο εκείνοι θα το αποφασίσουν. Πάντως στα τέλη της χρονιάς ελπίζουν να κυκλοφορήσουν το "γερμανικό" άλμπουμ τους, ενώ μέσα στο Νοέμβρη θα πρέπει να έρθουν και κατά τα μέρη μας. (Θ. Δημητρίου, Καλαβρύτων 6. Χαιδάρι 124 62, Αθήνα)

Η φίλη μας και μέλλουσσα συνεργάτης Σοφία Ποσειδών, μας έστειλε τους Unsound από τη γειτονιά της, το Palm Springs της Καλιφόρνια. Ενα κουαρτέτο που κάνει μπόλικο θόρυβο και μπορεί άνετα να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Crossover metal και hardcore με κινήσεις που υποδηλώνουν ότι οι τύποι αυτοί ίσως έχουν μέλλον στη σκηνή της Καλιφόρνια. Ξέρουμε βέβαια, πως η περιοχή αυτή της Αμερικής βρίθει από ανάλογα συγκροτήματα, εξίσου όμως βρίθει και από οπαδούς που μετά μανίας ψάχνουν να ανακαλύψουν νέα είδωλα που ίσως να μη βαστήσουν περισσότερο από ένα χρόνο. Η κασέτα των Unsound φέρει τον τίτλο "No Choice" και ίσως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να εκφράσουν τις απόψεις τους. (Unsound, P.O. Box 172, N. Palm Springs, CA 92258)

Τα επτάιντσα πρέπει να κρατηθούν ζωντανά! Και αυτό είναι κάτι που ο κάθε σοβαρός αναζητητής της περιπέτειας και των ηδονικών απολαύσεων, οφείλει να γνωρίζει. Εμείς... μαζεύουμε κάθε ένα που αξίζει τον κόπο και σας το προσφέρουμε στο πιάτο. Η τελική επιλογή είναι δική σας, αλλά ποιός αλήθεια μπορεί να αντισταθεί στον ορισμό του "μικρού"; Ξεκινάμε αμέσως και να μερικές πρόσφατες ανακαλύψεις μας...

Η **Gaga Goodies** είναι η σημαντικότερη ανεξάρτητη εταιρεία της Φινλανδίας (P.O. Box 47, 13211 HML, Finland) και διευθύνεται από ένα πραγματικό μάστορα, τον Miettinen ο οποίος εδώ και κοντά 15 χρόνια ασχολείται με τα "περιέργως πεπραγμένα". Η αγάπη του για το σήμερα δεν τον κάνει να ξεχνά το παρελθόν και για χάρη των **Vandaalit** (Βάνδαλων), επανιδρύει φέτος την ξεχασμένη εταιρεία του Hilse. Οι Vandaalit υπήρξαν ένα από τα καλύτερα φινλανδικά punk συγκρότημα της δεκαετίας του '70, με ένα άλμπουμ και κάμποσα σινγκλς στο ενεργητικό τους, μέχρι τη διάλυσή τους το 1982. Φέτος (μπαμπάδες, παντρεμένοι κλπ.) επανασχηματίστηκαν και κυκλοφορούν το επτάιντσα "Etsin Ja Tuhoan/Sporttipöika/Sporttipöjan Paluu", με ένα απίθανο εξώφυλλο, προσπαθώντας κατά πάσα πιθανότητα να θυμηθούν το παρελθόν. Το πρόβλημα της γλώσσας όμως είναι σημαντικό και το μελωδικό τους punk, στερείται εκείνης της σπίθας που θάπρεπε να τους χαρακτηρίζει δέκα χρόνια πριν, χωρίς αυτό να σημαίνει απαραίτητα πως το σινγκλάκι δεν κρύβει τη μαγεία μιας εποχής.

Οι συμπατριώτες τους **Psychoplasma** έχουν καλύτερες προοπτικές. Το "Monday/Two Is One" είναι δύο ψυχωτικά punk ξεσπάσματα που σε κάνουν να θέλεις να διαλύσεις το πάτωμα. Το 1988 οι Psychoplasma είχαν το ντεμπούτο τους LP, δύο χρόνια μετά ακολούθησε ένα επτάιντσα για να καταλήξουν προς το παρόν εδώ. Στην ουσία την όλη δουλειά κάνει ο συνθέτης/τραγουδιστής/κιθαρίστας Otra Romppanen, που τα φωνητικά του ταιριάζουν απόλυτα στο ύφος μιάς μουσικής που είναι επιθετική όσο χρειάζεται ώστε να μην ξεφύγει από τα όρια. Πάμε πιο δίπλα και συγκεκριμένα στη Σουηδία και στο split EP των Σουηδών **Dischange** και των Αγγλων **Excrement Of War** σε μιά παραγωγή της **Finnrecords** (V. Strong 7 B, 633 42 Eskilstuna, Sweden). Οι Βορειοευρωπαίοι, με τρία κομμάτια είναι απίθανοι. Βάλτε τους La Muerte στις 45 στροφές κρατώντας τη φωνή του Jallo Lehto (που είναι και αφεντικό της εταιρείας) τις 33. Το αποτέλεσμα; Ενα θανατηφόρο speedcore με στίχους που ανακαλούν τους Birthday Party από την Κόλαση, όχι για να βάλουν τάξη, αλλά για να συμμετάσχουν στο Σκοτεινό Μυστήριο που όσο υπήρξαν σαν συγκρότημα αρνήθηκαν να υποκύψουν. Οι E.O.W. στην άλλη πλευρά με τέσσερα "τραγούδια", είναι λιγότερο κουλτούριαρηδες και χάνονται σε πολιτικές αναζητήσεις που είναι τόσο μπερδεμένες όσο και ο ήχος τους. Άλλα αυτό το δισκάκι αξίζει μόνο και μόνο για την πρώτη του πλευρά.

Η Γερμανική εταιρεία **Doggybag** (Starkenburgring 43, D-6050 Offenbach, Germany) μου πρόσφερε την απολαυστικότερη μπάντα για το τέλος του χειμώνα. Οι **Three Pussy Kisses** στο ομώνυμο πρώτο επτάιντσα EP έχη κομματιών, ακούγονται σαν η θηλυκή εκδοχή του Billy Childish. "Αφελές" rock που συμβαίνει όμως να γίνεται επικίνδυνο όταν έχεις να κάνεις με τρείς γερμανίδες βρωμίτσες, που δεν φροντίζουν να πλύνουν το στοματάκι τους προτού το ανοίξουν για να μιλήσουν. Τρία τραγούδια είναι killers ("Pussystomp", "Baby Baby", "Lucky Star") και τα υπόλοιπα συνεχίζουν τον χορό με ελάχιστα μικρότερες προδιαγραφές.

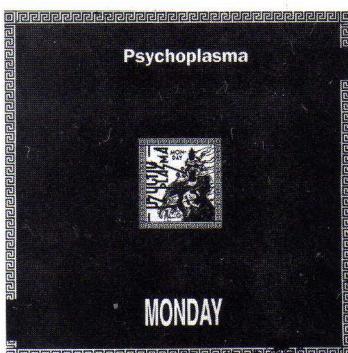
Η Doggybag όμως φρόντισε και να με ξενερώσει, στέλνοντας το σινγκλάκι των **Burning Rubber Dolls** "El Zona Roja/Big Sky/Weary Blues", που καταντά εκνευριστικό με ένα tex mex αδιάφορο τη στιγμή μάλιστα που το πρώτο κομμάτι τραγουδιέται στα ισπανικά και μόνο το εξώφυλλο κάνει ό,τι μπορεί για να σώσει την κατάσταση (αν δηλαδή σώνεται).

Αλλά η ίδια εταιρεία έχει και το επτάιντσα των **Hungry Cascades** για τους οποίους δεν έχω άλλες πληροφορίες, πέρα απ' αυτές που ΔΕΝ αναγράφονται στο δίσκο. Από τα ονόματά τους πρέπει να είναι τρέις Γερμανοί, που κινούνται σε λίγο "dark" περιοχές, εξ ου και η θαυμάσια διασκευή του "Killing An Arab" των Cure, το οποίο αποτελεί και κεντρικό θέμα του δίσκου τους. Το b-side είναι δική τους σύνθεση, ονομάζεται "Universal Spider" και στρέφεται σε ψυχεδελικούς δρόμους, αρκετά σοβαρούς ώστε να έχουμε ένα ενδιαφέρον σύνολο.

Η Ιταλία έχει ακόμα μιά εταιρεία που μας επισκέφθηκε πρόσφατα. Πρόκειται για την **Face** (Via Sopramuro 48, 29100 Piacenza, Italy) η οποία και μας τροφοδότησε με τέσσερα επτάιντσα. Αρχής γενομένης με το νέο σίνγκλ των (της) **Lilith**, "Venus In Furs/Tombstone Blues", στις δύο πλευρές του οποίου διασκευάζονται αντίστοιχα οι Velvet Underground και ο Bob Dylan. Το πρώτο περιέχεται στο άλμπουμ για το οποίο θα διαβάσετε στο

"Sniffin' Vinyl" και το δεύτερο είναι αποκλειστικό. Δεν έχουμε να προσθέσουμε περισσότερα απ' όσα είπαμε για το LP.

Ο **Tony Face**, το αφεντικό της Face και ντράμερ των Lilith, όπως κάθε καλός μπατερίστας, ονειρεύεται να πάιξει jazz. Ετσι δημιούργησε το προσωπικό του όχημα τους Big Roll Band και παρουσιάζει δύο διασκευές jazz κομματιών στα "Jazzrhythm Acid Stomp/Unsquare Dance" στα οποία δεν είμαι σε θέση να αναφερθώ με

λεπτομέρειες καθόσον η jazz δεν είναι και πολύ μέσα μου. Απλά, πρόκειται για κλασσικά κομμάτια που παρουσιάζονται με τη βοήθεια πέντε μουσικών που σαν βάση έχουν τα πνευστά. Μέτριοι ακούγονται οι **Pedago Party** στο ομώνυμο EP τους για τη Face. Δίνουν μεγάλο βάρος στα keyboards και η γλώσσα δεν βοηθάει ούτε αυτούς, ούτε και μας. Είναι μάλλον φαφλατάδες και πρέπει να κινούνται στην λεγόμενη ζώνη "κοινωνικού πολέμου", έχοντας σαν βασική στιχουργική δομή την συνθηματολογία. Και αν νομίζετε πως παίζουν hardcore, θα απογοητευτείτε.

Άλλα για επιδόρπιο υπάρχουν οι **Effervescent Elephants** και το "Indian Corn Expansion" που ανάγει σε επιστήμη την ψυχεδελεια και στα τρία κομμάτια που περιέχει ("The Psychedelic Flea/Becoming/It's Raining"). Μακρόσυρτα αραβουργήματα πάνω στο βινύλιο, αναφορές στην Ανατολή, λες και έπετάχτηκαν από κάποια περίεργη συλλογή χαμένων αμερικανικών γκρούπ.

Ειδικά το "Psychedelic Flea" που κρατάει πάνω από έξη λεπτά, είναι ό,τι πρέπει για μιά καλή "γύρα". Στην υγεία μας!

Ομως η Ιταλική επίθεση δε σταματά εδώ. Η εταιρεία **Flower Of Grain** (via S. Ippolito 8, 50051 Castelfiorentino (FI), Italy) δυστυχώς μας χάρισε τους **Trimad** που τραγουδάνε ιταλικά, αλλά κι αγγλικά αν τάλεγαν πάλι θα θύμιζαν στην καλύτερη περίπτωση κακέκτυπες εκδόσεις των Only Ones και των Ramones. Ροκάκια που δεν έχουν κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, πέρα από τη γνωστή ιταλική παρλάτα και τέσσερεις συνθέσεις που τις βαριέσσαι τόσο και βιάζεσσαι να τελειώνεις μ' αυτό το δίσκο γιατί ο πονοκέφαλος που προκαλεί η αδιαφορία του είναι επικίνδυνος για την υγεία.

Οσο για τους **S.D.P.**, αυτοί αποτελούν παρελθόν εδώ και 8 χρόνια. κατάγονταν από την Τοσκάνη και τα τέσσερα κομμάτια του EP αυτού, τραγουδισμένα στα ιταλικά, μου προκαλούν μιά ανάλογη κατάσταση σα να ακούω μετά από δέκα χρόνια τους Ex Humans. Hardcore του τότε δηλαδή, πολιτική στο φόρτε, αντίδραση, αλλά αυτή η επανέκδοση μυρίζει μούχλα και καλύτερα να έμενε μακρινή ανάμνηση σ' όσους έζησαν εκείνη την εποχή κάποιες φάσεις στην Ιταλία.

Περνάμε στην αντιπέρα όχθη... Το label ονομάζεται **Plumb Records** (1127 Commonwealth Av. No 14, Allston, MA 02134, USA) και μας αποκαλύπτει τους **Is This Bob**, χωρίς να μας δίνει άλλα στοιχεία γι' αυτούς. Συμπεραίνουμε από τα συμφραζόμενα πως πρόκειται για εταιρεία του γκρούπ και προχωράμε στα δύο 7ιντσα που λάβαμε. Οι **Is This Bob** έχουν παράξενο όνομα και αγαπάνε τις καλές παλιές μέρες του μελωδικού punk (κάτι που ολοένα και περισσότεροι συμπατριώτες τους αναπολούν), με έντονα χαρισματικά pop χάσματα. Αυτή είναι η μουσική που τους αρέσει να παίζουν στα "Sally/Earth Day/Doing It Our Way" και "Lucky Johnnys/Second Thoughts/I'm Not Telling You" (το δεύτερο τριαντατριάρι), αλλά μάλλον δεν έχουν και πολλά πράγματα να πουν εκτός από τις συμπαθητικές συνθέσεις τους και τα πολύ όμορφα εξώφυλλα των δίσκων.

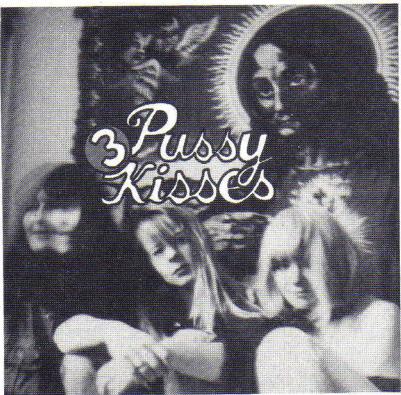
Πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχουν τα νέα διαμαντάκια της **Get Hip** (P.O. Box 666, Canonsburg, PA 15317, USA) αρχίζοντας με τους **Cynics** του αφεντικού της εταιρείας Gregg Kostelich που μοιράζονται μαζί με τους **Frampton Brothers** δύο κομμάτια του Sonny Bono από τα sixties, το πασίγνωστό "I Got You Babe" επιτυχία των Sonny & Cher (val, αυτής της Cher) για τους Cynics και το "Bang Bang" για τους Frampton. Και τα δύο είναι πολύ συμπαθητικά όσον αφορά τις εκτελέσεις, αλλά δε βλέπω κανένα άλλο λόγο στην κυκλοφορία αυτή πέρα από το fun.

Διάσκευές περιέχει και το επτάιντσο των **Gumball**, ηχογραφημένο στα τέλη του 1991 και άρτι κυκλοφορήσαν στην αμερικάνικη αγορά. Πρόκειται για το "Girl Don't Tell Me" των Beach Boys και το "Strawberry Fields Forever", ένα από τα αγαπημένα μου κομμάτια των Beatles. Η pop των αυθεντικών δημιουργών, στραπατσάρεται ευγενικά από τους Gumball, που πιστοί στην παράδοσή τους να καταπλήσσουν, κάνουν μιά πολύ καλή δουλειά, πάνω που κοντεύαμε να τους ξεχάσουμε.

Περισσότερο καταλυτικό όμως από τις κυκλοφορίες της **Get Hip**

είναι το νέο project στο οποίο βρίσκεται ανακατωμένος παίζοντας κιθάρα και τραγουδώντας ο Jeff Dahl, ενώ τον σιγοντάρουν (τρόπος του λέγειν) ο Mike Metoff (Pagans), Alan Clark και Keith Tellingman (αμφότεροι Lazy Cowgirls). Το όνομα που χρησιμοποιούν είναι **Motherfucker 666** και το δισκάκι περιέχει μιά σύνθηση των Dahl/Metoff ("She's Outta The Scene") και μιά διασκευή στο "Dead Flowers" των Stones. Τι να πούμε εδώ. Βάζουμε τα χέρια στ' αυτιά,

ανοίγουμε τέρμα τους ενισχυτές και όποιον πάρει ο Χάρος. Κλασσικός Dahl, όπως τον θέλουμε να είναι, μαζί με τρεις καλλιτέχνες που πολύ θα θέλαμε να αποτελούν ένα πραγματικό σχήμα κι όχι απλά μιά δημιουργία μεταξύ μπύρας και... μπύρας.

Η **Black & Blue** (Suite 152, 400 D Putnam Pike, Smithfield, RI 02917, USA) είχε πολύ καιρό να μας στείλει κάτι και ομολογουμένως το "Death Mission" των **Boorish Boot** δεν ήταν αυτό που περιμέναμε. Ενα τρίο αρκετά δυνατό που υπάρχει εδώ και δέκα χρόνια, αλλά αυτή η κυκλοφορία είναι η πρώτη του, ενώ ετοιμάζουν και άλμπουμ. Παίζουν καθαρόαιμο παλιομοδίτικο punk με στίχους πολιτικούς, αλλά παραείναι κλασσικοί για να τραβήξουν την ανηφόρα της επιτυχίας και του όποιου ενδιαφέροντος. Ξεχωρίζει το κομμάτι που δίνει τον τίτλο στο δίσκο, καθώς και το "Notes" που το κλείνει.

Έχουμε όμως και μιά νέα σχετικά εταιρεία που μας φιλοδώρησε με το παρθενικό επτάϊντσο των **Vagabonds**. Ο λόγος για την **Animal 5** (P.O. Box 2383, Milford, CT 06460, USA). Οι **Vagabonds** υπάρχουν από το 1987, αλλά μόλις τώρα κυκλοφόρησαν την πρώτη τους δουλειά. Οδηγούνται από τον μπασσίστα/στιχουργό Johnny Condon και στα "Laugh Or Cry/I've Heard It All Before", οι κιθάρες έχουν τον πρώτο λόγο σε μιά συγκέντρωση συναισθηματικών καταστάσεων που πηγάζουν τόσο από τους Who και το punk, όσο και από την folk διάθεση που πριν 8 χρόνια ήταν τόσο πολύ στα φόρτε της. Οι **Vagabonds** γράφουν όμορφα τρα-

MOTHER FUCKER 666

SHE'S OUTTA THE SCENE/DEAD FLOWERS

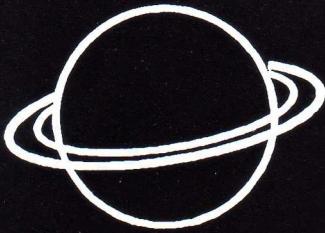
γούδια και στα συν τους περιλαμβάνονται οι δηλώσεις τους πως δεν είναι προτότυποι, αλλά τουλάχιστον μπορούν να εκφράζουν αυτό που θέλουν.

ΠΡΟΒΕΣ
ΠΛΟΤΟΙ
ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ
ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 24/16
MIDI FACILITIES
A-CASS EFFECTS
STATE OF THE ART MONITORING
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΑΔΑΙΡΕΣΗ ΦΩΝΩΣΕΙΣ
ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΕΙΣ

ΧΧΟΥΡΓΕΙΟ ΕΝΝΕΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΤΗΛ. 82 33 632

Spaced Out YOUTH AGAINST FASCISM !

Τα χρόνια της νεκρόφιλης χολέρας

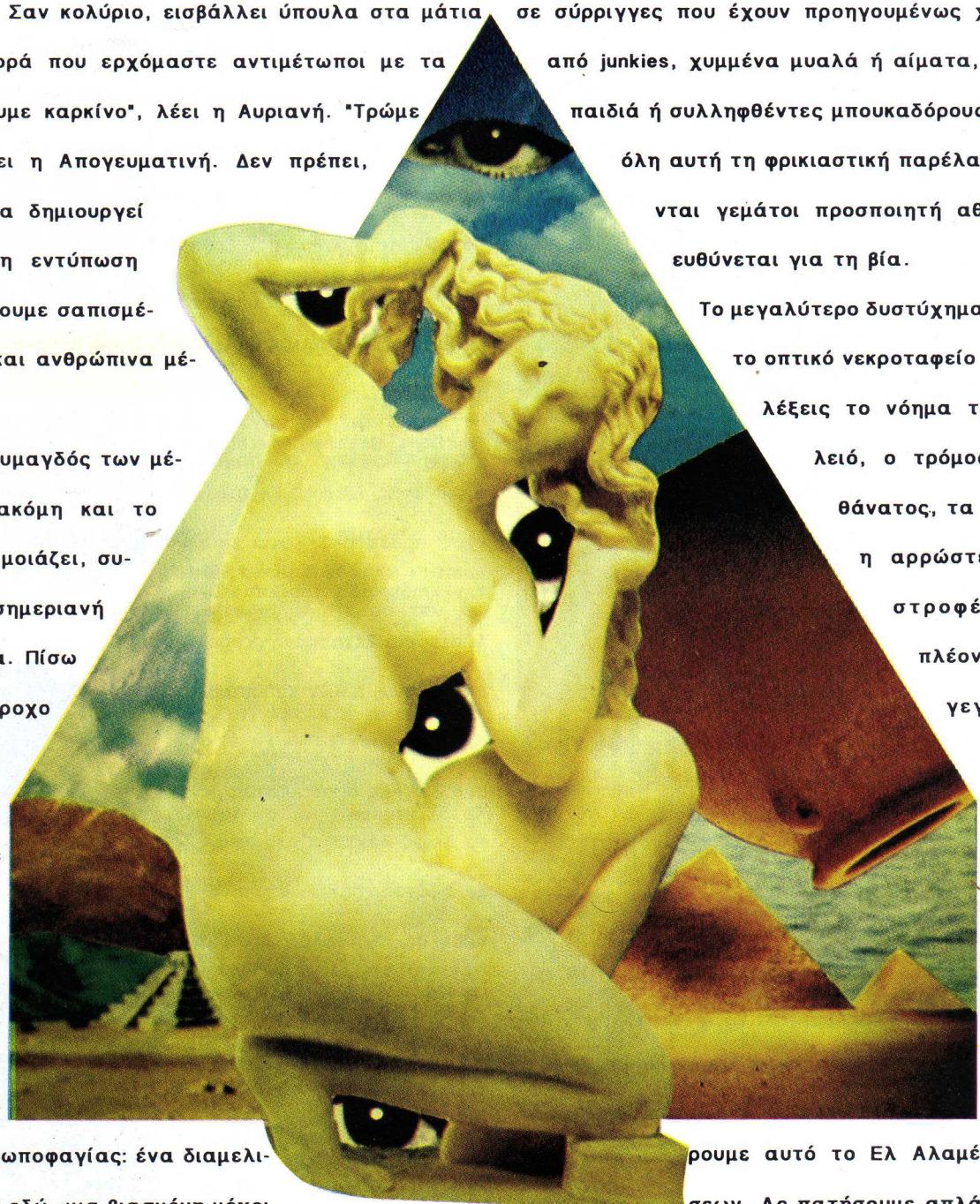
Το αίμα ρει. Σαν κολύριο, εισβάλλει ύπουλα στα μάτια μας κάθε φορά που ερχόμαστε αντιμέτωποι με τα media. "Πίνουμε καρκίνο", λέει η Αυριανή. "Τρώμε θάνατο", λέει η Απογευματινή. Δεν πρέπει, επομένως, να δημιουργεί πια ιδιαίτερη εντύπωση όταν αφοδεύουμε σαπισμένες σάρκες και ανθρώπινα μέλη.

Ο splatter ορυμαγδός των μέσων κάνει ακόμη και το Hellraiser να μοιάζει, συγκριτικά, μεσημεριανή σαπουνόπερα. Πίσω από το αδιάβροχο ύφος των παρουσιαστών ειδήσεων στα τηλεοπτικά κανάλια, λημεριάζει η info-φρίκη της εικονικής ανθρωποφαγίας: ένα διαμελισμένο πτώμα εδώ, μια βιασμένη μέχρι θανάτου εκεί και τα ατέλειωτα, βασανιστικά zoom πάνω

σε σύρριγγες που έχουν προηγουμένως χρησιμοποιηθεί από junkies, χυμμένα μυαλά ή αίματα, κακοποιημένα παιδιά ή συλληφθέντες μπουκαδόρους. Και μετά από ληγαντή τη φρικιαστική παρέλαση αναρωτιούνται γεμάτοι προσποιητή αθωότητα ποιος ευθύνεται για τη βία.

Το μεγαλύτερο δυστύχημα είναι ότι αυτό το οπτικό νεκροταφείο στερεί από τις λέξεις το νόημα τους. Το μακελειό, ο τρόμος, ο τραγικός θάνατος, τα βασανιστήρια, η αρρώστεια, οι καταστροφές δεν είναι πλέον αξιοπρόσεκτα γεγονότα. Είναι οι καθημερινοί μας συνδαιτήμονες. Ας κάνουμε μια χάρη στον εαυτό μας και ας μποϊκοτά-

ρουμε αυτό το Ελ Αλαμέιν των αισθήσεων. Ας πατήσουμε απλά το off.

Spaced Out

ARTWANKY, & NOISEY —DIRTY—

Οι Sonic Youth στάζουν χολή, μέλι και ούρα. Το "Dirty" είναι η καινούρια τους θορυβώδης κιθαριστική ιεροτελεστία. Και τι ιεροτελεστία! Κόβει την ανάσα αργά και βασανιστικά σαν σκουριασμένο αλυσσοπρίονο.

Το φθινοπωρινό rock'n'roll του "Dirty" αιμοπτύει στο πρόσωπο του κοινού. Απαλλαγμένοι από όλο εκείνο το fake glamour του "Goo", οι Sonic Youth αισθάνονται πιο ελεύθεροι να ακροβατούν στα όρια της ξεχειλωμένης σχιζοφρένειας τους. Σαν χτύπημα blitzkrieg σφυροκοπούν τα νεύρα μας για να διασκεδάσουν τις εμμονές τους.

Στο ξέσπασμα των υστεριών τους, γίνονται ένα με το δάπεδο, όλο κορμιά και λιγδωμένο χώμα και κιθάρες που fuzzάρουν και

παραληρούν. "I love you, I love you, I love you what's your name?". Μέσα από τα βάθη του ουρλιαχτού της, η Kim Gordon παραφράζει τον Morrison. Το artwank των Sonic Youth όμως δεν έχει καμμία ομοιότητα με την ναρκισσιστική αυτοκαταστροφή των Doors. Πρόκειται για μια μουσική που οραματίζεται -και ταυτόχρονα φοβάται- την ολοκληρωτική καταστροφή, την οριστική εξαφάνιση της ζωής απ' τον πλανήτη. "like Germany 45, my favourite time and place", λέει ο Thurston Moore.

Αν τους δείτε ποτέ να βγαίνουν μέσα από μια λιμουζίνα, μην τους κακίσετε: οι Sonic Youth έχουν μια τάση να βρίσκονται γύρω από τα δολλάρια, αλλά να μη μπορούν να τα κρατήσουν στα χέρια τους. God bless 'em.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΔΕΡΝΕΙ TABLUES

Οταν ο Screaming Jay Hawkins άκουσε για πρώτη φορά τον Tom Waits να τραγουδά, μπήκε μέσα στο gadget-φέρετρό του και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Για πάντα.

Τα blues του Waits ασφυκτιούν στο χείλος του γκρεμού: άλλοτε πεθαίνουν οδυνηρά σαν φανιασμένες κραυγές απόγνωσης κι άλλοτε κάθονται γλυκόπικρα στη γλώσσα, σα μελό μπαλάντα του Springsteen με διακορευμένο κατά το ξύρισμα οισοφάγο. Δεν πρόκειται για τραγούδια αλλά για splatter τραίνα-φαντάσματα σε καταδιώξεις υψηλής ταχύτητας με το διάβολο να φτυαρίζει κάρβουνο στη μηχανή και μοίρα διαβασμένη εκ των προτέρων σε τράπουλα tarot: είναι καταδικασμένα να εκτροχιαστούν.

Το τελευταίο άνθος που ξέθαψε ο Waits μέσα από το σκουπίδοτοπο του αλκοόλ που κουβαλάει στο μυαλό του, φέρει το όνομα "Bone Machine" και μυρίζει Κόλαση, θρησκευτική βεβήλωση και Θάνατο.

I got to keep my eyes open
So I can see my Lord
I'm gonna watch the horizon
For a brand new Ford
(από το Jesus Gonna Be Here)

To "Bone Machine" δεν είναι απλά ένας δίσκος. Κοιτάζοντας προσεκτικά κάτω από την επιδερμίδα του, αποκαλύπτει μια ξεχασμένη gospell όπερα ανωμαλιών και παράξενων όντων. Ο Pale Face, ο Eye Ball Kid, ο κιθαρίστας με τα λειψά δάχτυλα στο bar, ο δολοφόνος της κόκκινης σιταποθήκης, ο τυφλός Bob το racoon, είναι η περιπλανώμενη κομπανία του Waits, του τελευταίου δημιουργού αρρωστημένων μύθων μιας χολεριασμένης εποχής. (Tom Waits: Bone Machine, Island)

RECORD FAIR

Sugar : Blue Copper (Creation/Penguin). Η Creation δεν θα αισθάνεται πια παραμελημένη. Εχει κι αυτή το δικό της αμερικανικό σύγκροτημα που αποφάσισε να κάνει καριέρα στην Ευρώπη. Μετά από δύο solo albums, ο Bob Mould ακούγεται απρόσμενα σίκειος.

Inspiral Carpets : Revenge Of The Goldfish (Mute/Virgin). Οι μόνοι κάτοικοι του Manchester -αν εξαιρέσει κανείς τους Stone Roses- που έφτιαξαν αξιόλογα LPs, εκδικούνται όλους όσους τους έκλεβαν μέχρι σήμερα τη δόξα.

Various : Singles Original Soundtrack (Sony). Οι Seattle-ites έχουν τα πάνω τους. Ας γίνουν κι αυτοί πλούσιοι με τα λεφτά μας όσο έχουν καιρό. Alice In Chains, Pearl Jam, Mudhoney, Soundgarden, Screaming Trees, Smashing Pumpkins μεταξύ άλ-

λων. Είναι έξοχοι.

Sister Double Happiness : Heart And Mind (Warner, 1991).

Παρ' όλο που τα δύο καλύτερα κομμάτια που βρίσκονται σ' αυτό το δίσκο υπάρχουν και στο ντεμπούτο τους του 1987 (στην SST), είναι πάντα απόκτημα.

Intergalactic Super Stuff

Happy Hour : Στο "Fascist" καρφώνουν τα (ευμεγέθη άραγε;) πέντε τους στο λαιμό των νεοναζί. Οχι ακριβώς αυτό που χρειάζεται η αντί-ναζί rock'n'roll στιχουργία, αλλά ότι καλύτερο έχει στη στιγμή.

Πέτρος Κωστόπουλος : Παραδέχτηκε επιτέλους ότι δεν υπάρχει στ' αλήθεια. Είναι, λέσι, "fiction της αρρωστημένης του φαντασίας". Πού τέτοια τύχη...

The Dwarves : Οι νέοι ευνοούμενοι της Sub Pop δεν είναι grungey, μόνο λίγο σαλεμένοι. (Μην αγοράσετε όμως ποτέ τα CD τους. Θα αισθάνεστε μαλάκες όταν βλέπετε τη διάρκεια τους στο LCD panel.)

Michael Jackson : Μας λυπήθηκε και δεν ήρθε. Thanks, Mikey.

Same Ol' Boring Shit

Σ. Τσαγκαρουσιάνος : Γελοιοποιείται τόσο εύκολα που καταντά ανήθικο. Οι surfers, ο Prince και οι technoi του προκαλούν σκιρτήματα, οι απεργοί του προκαλούν έμετο. Ονειρεύονται, νομίζει, τον κόσμο με την αισθητική της παντόφλας τους.

Σύντροφοι, μια κρεμάλα λιγότερη. Αυτόν εδώ θα τον φάμε με παντοφλιές!

Σ. Παπαθεμελής : Το κρυφό του όνειρο είναι να γίνει στρατηλάτης. Μπορεί βέβαια ο Μεγαλέξανδρος να ήταν κοντός, αλλά δεν είχε και τέτοια φάτσα...

Madonna : Αναρωτιέται πώς θα έμοιαζε το αιδοίο της χωρίς τρίχες. Πρώτον, θα ήταν απαίσιο και δεύτερον, αφού θέλει τόσο πολύ να μάθει ας το ξυρίσει, για να μη μας ζαλίζει πια.

ΙΤΑ 8 : Πάσχει από φθύνο του πέους.

Μανώλης Παντελιδάκης: "Για τη Γερμανία κίνδυνος είναι οι νεοναζί, για την Ελλάδα είναι κίνδυνος οι νεοχαζοί", δήλωσε. Κι εγώ που νόμιζα ότι κίνδυνος είναι οι παλιομάλάκες...

Νέοι "ιδιοκτήτες" λεωφορείων : Είναι εντελώς πορνό.

PARTY ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΙΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ MERLIN'S MUSIC BOX "AN CLUB" 20 & 21 ΝΟΕΜΒΡΗ

(Πρωταγωνιστούν: Οι (Marshmallow) Overcoat από το Τούσον της Αριζόνα, οι Stains από το Βόλο και οι Sound Explosion, Honeydive και Make Believe από την Αθήνα)

To "Merlin's Music Box" μετά από τρία χρόνια συνεχούς παρουσίας στην ανεξάρτητη μουσική σκηνή, αισθάνεται την ανάγκη να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του σε όλους εκείνους που στήριξαν και εκτίμησαν την προσπάθειά του με ένα ακόμα party, αυτή τη φορά στο Club "AN" της οδού Σολωμού.

Τη φορά αυτή, επίτιμοι προσκαλεσμένοι μας είναι οι Αμερικανοί (Marshmallow) OVERCOAT, ένα από τα καλύτερα garage punk συγκροτήματα της νέας γενιάς, που την εποχή αυτή περιοδεύουν για πρώτη φορά στην Ευρώπη και απ' ότι μας τηλεφωνούν, μέχρι στιγμής τα πάνε περίφημα. Οι OVERCOAT θα περάσουν από αρκετές ευρωπαϊκές χώρες και στις 20 & 21 Νοέμβρη θα καταλήξουν στην Αθήνα για δύο συναυλίες στα πλαίσια των τρίτων γενεθλίων του Merlin's. Και σίγουρα η χαρά δεν είναι μονάχα δικιά μας, αλλά και ολόκληρου του αθηναϊκού κοινού που πιστεύει ότι το rock 'n' roll είναι ακόμα ολοζώντανο. Οι OVERCOAT από το Τούσον της Αριζόνα, καλούνται να δώσουν την έμπρακτη απόδειξη.

Ομως δεν σταματάμε εδώ. Τους OVERCOAT στις συναυλίες τους πλαισιώνουν τέσσερα από τα καλύτερα νέα ελληνικά συγκροτήματα, που εδώ και μήνες σχεδόν μονοπαλούν το ενδιαφέρον του κοινού. Ετσι έχουμε:

κλημένοι σε κάθε σχεδόν εκδήλωση του ανεξάρτητου χώρου. Σύντομα θα κυκλοφορήσει μαζί με μελλοντικό τεύχος του MMB ένα split single που θα μοιράζονται με την Αρνητική Στάση.

ΣΤΙΣ 21 ΝΟΕΜΒΡΩΝ

- Οι Stains καταφθάνουν από το Βόλο για να γεμίσουν την καρδιά μας με μερικούς από τους καλύτερους

ήχους του χτες τη στιγμή που αυτό συναντάει το σήμερα. Εχουν ηχογραφήσει ένα καταπληκτικό 12ιντσο ΕΡ τεσσάρων κομματιών με τίτλο "A Fussin' Tone Show". Ηδη ολοκλήρωσαν τις ηχογραφήσεις για το πρώτο άλμπουμ τους, στην παραγωγή του οποίου τους ενισχύει ο Γιώργος Καρανικόλας από τους Last Drive.

- Οι Honeydive δε χρειάζονται κι αυτοί ίδιαίτερες συστάσεις. Λειτουργούν πάνω στη σκηνή σαν τρίο, παράγοντας το rock 'n' roll του σήμερα. Κι αυτοί καινούργιο σχήμα, έχουν δώσει δεκάδες κονσέρτα και μαζί με τους Make Believe αποτελούν το καλύτερο σύγχρονο δίδυμο της χώρας.

Είμαστε σίγουροι, πως όλοι αυτοί οι παράγοντες, μαζί με τους OVERCOAT που θα κλείνουν κάθε βραδιά, είναι οι καλύτεροι για να περάσετε μιά αξέχαστη εμπειρία και να διαπιστώσετε τον ακριβή προσδιορισμό της έννοιας "rock 'n' roll". Το Merlin's Music Box βρίσκεται σε ομαδική έκσταση και πυρετώδη προετοιμασία, τη στιγμή που οι δύο βραδιές θα είναι αφιερωμένες σε όσους συνεργάστηκαν, σε όσους βοήθησαν, σε όσους διένειμαν το περιοδικό και φυσικά, σε όλους τους φοβερούς και τρομερούς αναγνώστες του ! Η τούρτα είναι όλη δικιά τους !

ΣΤΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΩΝ

- Οι Sound Explosion, μιά σπουδαία μπάντα, που έχει εντρυφήσει στην έννοια του garage και οι οποία έχει αποκτήσει φανατικούς οπαδούς, ενώ έχει έτοιμες τις πρώτες ηχογραφήσεις.
- Οι Make Believe, μόλις κλείνουν ένα χρόνο σαν παρουσία στα ελληνικά δρώμενα και σίγουρα αποτελούν μιά περίπτωση μοναδική, τη στιγμή που είναι προσκε-

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ : 2134172 (6 - 10 μ.μ.)

TO MERLIN'S MUSIC BOX ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
M A R S H M A L L O W

OVER COAT LIVE

EUROPEAN TOUR

SPECIAL
GUESTS:

SOUND EXPLOSION
MAKE BELIEVE

HONEY DIVE
STAINS

AN CLUB 20-21 NOEMBRE

PARTY : 3 X PONIA
MERLIN'S MUSIC BOX

SAVAGE PRESS

ΓΟΛΓΟΘΑΣ (Πίνδου 17, 132 31, Αθήνα)

Τέταρτο τεύχος και συνεχίζει να απλώνει τη δράση του γύρω μας. Καυστικός εκεί που πραγματικά χρειάζεται (ακόμα και για το Merlin's), έχει άποψη και αυτό είναι κάτι που τον βοηθάει να ξεφεύγει από τα τετριμένα και να γίνεται πιό ουσιαστικός από τα περισσότερα φανζίν που "έχουν χάσει έτσι κι αλλιώς την εξυπνάδα τους". Husker Du, Sub Pop, Chumbawamba, Wipers, Honeydive, Leatherface. (40 σελίδες, φωτοτυπημένο αξιοπρεπώς και δεμένο, 400 δρχ.)

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ (Τ.Θ. 20037, 11810 Αθήνα)

Δώδεκα χρόνια στο "χώρο" είναι πάρα πολλά. Υπερβολικά πολλά. Κι όμως, η Α.Π. εξακολουθεί να μας ταξιδεύει εκεί που το όνειρο δεν έχει ακόμα χαθεί. Το τριακοστό τεύχος περιέχει Gary Sneider, Σεξουαλική φαντασίωση, Ράιχ και Εξωγήινοι, Τζαρά, Eroplay, πράγματα δηλαδή που δε θα βρείτε πουθενά. Every issue is n extra, εξάλλου... (Τυπωμένο, 44 σελίδες, 550 δρχ.)

JUNGLE (P.O. Box 47, 13211 KML, Finland)

Το "Jungle" εκδίδεται από τον "πολύ" Miettinen που παλιότερα ασχολιόταν με τον υπέροχο μακαρίτη που άκουγε στο όνομα "Ratbeat". Η νέα του δουλειά συνεχίζει επάξια το έργο του προηγούμενου εντύπου, να καλύπτει δηλαδή όλα όσα συμβαίνουν στον ανεξάρτητο χώρο. Στο τεύχος που μας έφτασε συνυπάρχουν αρμονικά οι Ramones, Mudhoney, Nirvana, Violent Femmes, Meanies, Sonic Youth και άλλα ανά την Φινλανδία και τον κόσμο τεκτενόμενα. (offset, 56 σελίδες και θα "καθαρίζετε" με 3-4 δολλάρια, αν φυσικά γνωρίζετε φινλανδικά)

HYACINTH (11, rue Dupont de l'Eure, 75020 Paris, France)

Θα πρέπει μάλλον να είναι το καλύτερο φανζίν από τη Γαλατία. Ενώ ετοιμάζει το νέο τεύχος του, μας έστειλε το τελευταίο το οποίο βρίθει από συνεντεύξεις των Big Drill Car, Fudge Tunnel, Wedding Present, Mercury Rev, Chris Knox, Smashing Pumpkins, Spiritualized, Silverfish, Teenage Funclub, έχει πολλά γαλλικά γκρούπ, νέα από το Βέλγιο, άπειρους δίσκους και φανζίν, αρκεί βέβαια να γνωρίζετε γαλλικά οπότε θα το διασκεδάσετε δεσόντως. (offset, 88 σελίδες, 20 γαλλικά φράγκα, χωρίς ταχυδρομικά)

CHAOS (Αλέξης Κριτικός, Τ.Θ. 30179, Αθήνα 100 33)

Για τους φίλους του hardcore και του thrash, το Chaos κυκλοφορεί μισό χρόνο μετά την πρώτη του απόπειρα το δεύτερο τεύχος του γεμάτο από μπάντες, πολύ άγνωστες στο πλατύ κοινό. Το καλό είναι πως υπάρχουν πολλά ελληνικά γκρούπ (Nautia, Epilepsia, Χαοτικό Τέλος, Κατάσταση Κινδύνου, Μάστιγα, Πανούκλα κ.α.), αρκετά ξένα (Exultation, Full Effect, Oi Polloi) και πλήθος από πληροφορίες, αναφορά στην Κατάληψη της Αχαρνών, ενάντια στο Ναζισμό και τα πειράματα στα ζώα. (60 φωτοτυπημένες σελίδες, 250 δρχ. συμπεριλαμβάνονται και ταχυδρομικά στην τιμή)

URLO (Vittorio Amodio, Casella Postale 2775, 74100 Taranto 3, Italia)

Να κάτι που λείπει από την Ελλάδα και που οι Ιταλοί μερίμνησαν τουλάχιστον για την πάρτη τους. Το "Urlo" είναι ένα περιοδικό εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στην ιταλική rock σκηνή και κάνει ό,τι μπορεί για να προβάλλει τις ντόπιες μπάντες. Είναι δίμηνο και το δεύτερο τεύχος περιέχει CCCP, Rocking Chairs, Lilith, No Strange, Carnival Of Fools... Τι είναι αυτοί, θα μου πείτε... Ε, το ίδιο φαντάζομαι θα λέγαν και οι Ιταλοί αν διάβαζαν ένα ανάλογο ελληνικό περιοδικό. (offset, 54 σελίδες, 5.000 λιρέτες χωρίς ταχυδρομικά)

ΑΛΛΥΔΙΣ (Θεσσαλονίκης 15, Αθήνα 118 51)

Ενα χρόνο μετά την τελευταία του εμφάνιση και πάνω που αρχίζαμε να ανησυχούμε, επανέρχεται με το έβδομο τεύχος, έντονους κοινωνικούς προβληματισμούς και αναπαραγωγές ενδιαφερόντων θεμάτων από άλλα έντυπα. Μόνο που στον αντιεξουσιστικό του χαρακτήρα δεν ταιριάζουν καταχωρήσεις του κυπριακού περιοδικού εντύπου, το οποίο αναπαράγει τον εθνικισμό σε όλο το κρετίνικο μεγαλείο του. Προσοχή παιδιά! (12 φωτοτυπημένες σελίδες, δρχ. 100)

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ (Γιάννης, Κων/πόλεως 57, Μοσχάτο 183 44)

Καινούργιο φανζίν που αντανακλά την hardcore σκηνή και όλες τις πολιτικές τάσεις που ακολουθούν τα έντυπα του χώρου αυτού. Συνεντεύξεις με Panx Romana, Νεκρική Σιγή, Αδέσμευτους, Χαοτικό Τέλος, Αντίδραση. (μικρό φωτοτυπημένο σχήμα, 32 σελίδες, 100 δρχ.)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΑΗΝΟΥ (Τ.Θ. 31362, Αθήνα 100 35)

Δωδέκατο αισίως τεύχος για τους "Πειρατές", με αφιερώματα στο LA, στο τριήμερο των ραδιοφωνικών σταθμών της Θεσ/νίκης, ένα κείμενο του Brian Richardson περί αρχιτεκτονικής, η κοινωνική αντίσταση στη Γαλλία των seventies, όπως πάντοτε ένα εμπειριστατωμένο και ολοκλ-

ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ (Αντρέας Παναγιώτου, Ιδαλίου 28α, Λεμεσός, Κύπρος)

Αντιεξουσιαστικό έντυπο από την Κύπρο. Αναφορές στις ρίζες του Αναρχισμού στην Κύπρο, πολιτικά κείμενα γεμάτα χιούμορ και αρκετά ολοκληρωμένες ιδέες. Πήραμε το 9ο τεύχος, αλλά είναι η πρώτη φορά που το συναντάμε στο δρόμο μας και ελπίζουμε όχι η τελευταία... (offset, 62 σελίδες, A4, 600δρχ.)

THE VILLAGE NOIZE (48-54 213th Street, Bayside, NY 11364-1234, USA)

Περιοδικό από τη Νέα Υόρκη που έχει ένα παράξενο τρόπο παρουσίασης των πολύ ενδιαφερόντων θεμάτων του. Υπάρχει μιά μεστή λιτότητα που κάθε άλλο παρά ανούσια είναι τη στιγμή που υπάρχουν τρομερές συνεντεύξεις με Sonic Youth, Nick Cave, Beastie Boys, Shudder To Think, Flaming Lips, Controlled Bleeding, Helmet και ένα σωρό παρουσιάσεις δίσκων με πάντοτε ενδιαφέρουσες απόψεις των συντακτών. (52 offset σελίδες, A4, \$2.50 χωρίς ταχυδρομικά)

ADVENTURE (Postbox 343, 1503 Copenhagen V, Denmark)

Αν γνωρίζαμε δανέζικα, τότε σίγουρα θα είμασταν ευτυχισμένοι στο να διαβάσουμε όλα τα κείμενα του διπλού (έβδομου) τεύχους αυτού του καταπληκτικού περιοδικού. Απειρα ολοζώντανα θέματα με Petals, Sun Dial, REM, Walkabouts, Droogs, Russ Tolman, Nikki Sudden, Go - Betweens, Stormclouds, που ακόμα και στο στήσιμο παρουσιάζουν ενδιαφέρον, πόσο μάλλον αν μπορούσαμε να καταλάβουμε λέξη πέρα από αυτές που καταλαβαίνουν οι Δανοί διαβάζοντας το MMB. (offset, A4, 84 σελίδες, 100 κορώνες, συνοδεύεται από διπλό LP, το οποίο μπορείτε για τσεκάρετε στο "Sniffin' Vinyl")

THE WORLD OF SUZIE WONG (Pierre Κοσμίδης, Αρεως 51 & Μιαούλη, 14561, Κηφισιά)

Αυτό είναι ένα "all-around φανζίν και καλώς όρισε. Μιά ακόμα προσπάθεια η οποία θέλει να απευθύνεται σε ένα γενικότερο κοινό, αποπειράται δηλαδή να μην χαρακτηριστεί στήριγμα κάποιας σκηνής. Στα άρθρα του υπάρχουν οι Smiths, οι Inspiral Carpets, οι Tuxedo Moon, οι Roxy Music, μιά ανταπόκριση από το Reading, συνεντεύξεις με Next Time Passions, Sound Devise, Sound Explosion, Pillow. (48 A4 φωτοτυπημένες σελίδες, ηλεκτρονικό lay-out, 300 δρχ.)

ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ B23 (Ηρώς Κωνσταντοπούλου 102, 162 31, Αθήνα)

Ακόμα μιά όμορφη έκπληξη συνοδεύει το 8ο τεύχος των "Σκιών". Πρόκειται για ένα άλμπουμ που περιλαμβάνει 5 ελληνικές μπάντες (παρουσίαση στο "Sniffin' Vinyl"). Υπάρχουν ακόμα ανταποκρίσεις από Reading, Glastonbury, μικρή αναφορά στο Lollapalooza και κείμενα ή συνεντεύξεις για In The Nursery, Silverfish, Στέρεο Νόβα, Boo Radleys, Sun Dial, Sonic Youth, Fatima Mansions. (Μεγάλο σχήμα, 1400 δρχ, offset, 48 σελίδες)

yippee!
**fiz is now
available in
europe!
we cover
alternative
music, art,
fiction,
poetry and
much more!**

subscribe now for \$35/year

(6 Issues sent via airmail)

**please send U.S. currency only with your name, address and the issue
you want your subscription to start with (#3—sonic youth, fluid, cows,
poster children, wedding present, clawhammer, black angel's death
song ... or #4—babes in toyland, L7, trashcan school, helmet, and more)**

Mail to:

Fiz

**P.O. Box 67E27
Los Angeles, CA 90067
U.S.A.**

LEMON (P.O. Box 651, Glebe NSW 2037, Australia)

Κατά τα φαινόμενα το καλύτερο ανεξάρτητο περιοδικό από την 5η ήπειρο. Στο 14ο τεύχος, εκτός από τις πολυάριθμες πληροφορίες για τις νέες αυστραλέζικες μπάντες, υπάρχουν συνεντεύξεις με Celibate Rifles, Claw Hammer, Bad Religion, Poison Idea, Steve Wynn. Συνοδεύεται από 7" single με Underground Lovers, Wendels, Swirl και Spirits.

HKQ FM

EINAI MONO

ROCK & ROLL

102,4 MHz